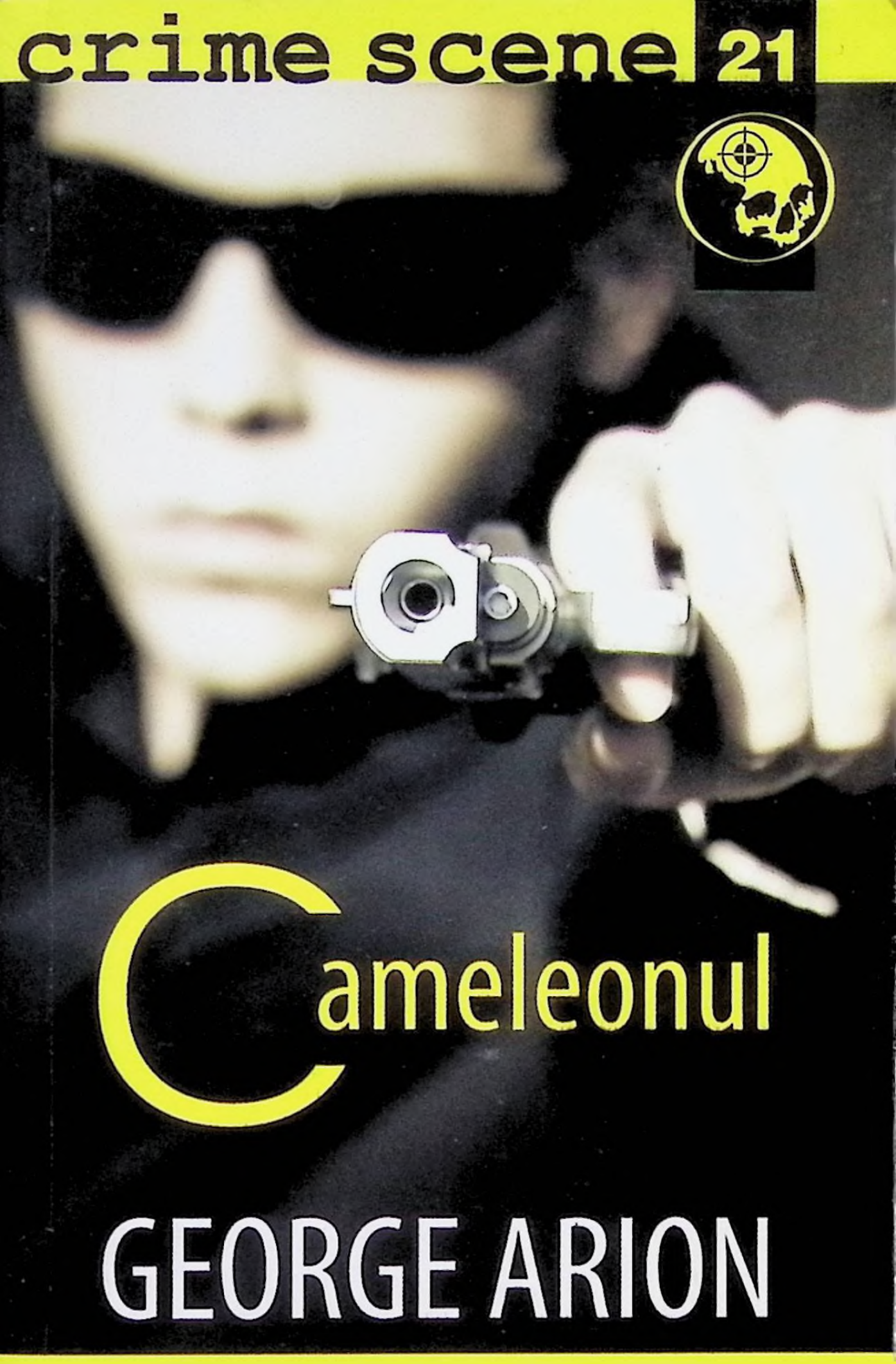
crime scene 21

Cameleonul

GEORGE ARION

„George Arion, un virtuoz al epicului de sursă polițistă."
Dumitru Micu

CAMELEONUL

George Arion
Cameleonul

Copyright © GEORGE ARION
Copyright © CRIME SCENE PUBLISHING 2009 pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PUBLISHING
Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@crime-scene.ro
tel./fax.: +40.21.242.73.77
www.crime-scene.ro

CRIME SCENE PUBLISHING - imprint al grupurilor FLACĂRA și TRITONIC

Editor - coordonator: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARION, GEORGE
Cameleonul / George Arion. - București: Crime Scene Publishing, 2009
ISBN 978-606-92276-5-7

821.135.1-31

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Comanda nr. 21 din 09.11.2009
Bun de tipar: noiembrie 2009
Tipar FED PRINT
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

George Arion

Cameleonul

ediţia a II-a, revizuită

crime scene

Băieţilor mei, George şi Mihnea
(nume de cod Jerry şi Tuffy)

GEORGE ARION

S-a născut la 5 aprilie 1946 la Tecuci.

CĂRŢI PUBLICATE:

Interviuri I – 1979; *Copiii lăsaţi singuri* (versuri) – 1979; *Alexandru Philippide sau drama unicităţii* (eseu) – 1981; *Interviuri II* – 1982; *Atac în bibliotecă* (roman) – 1983; *Amintiri din cetatea nimănui* (versuri) – 1983; *Profesionistul* (roman) – 1985; *Trucaj* (roman) – 1986; *Dialogul continuă* – 1988; *Pe ce picior dansaţi?* (roman) – 1990; *Crimele din Barintown* (povestiri) – 1995; *Nesfârşita zi de ieri* (roman) – 1997; *Traversarea* (versuri) – 1997; *Viaţa sub un preşedinte de regat* (publicistică) – 1997; *Uite cine nu vorbeşte!* (versuri pentru copii) – 1997; *O istorie a societăţii româneşti contemporane în interviuri 1975-1999* (vol.I-II) – 1999; *Detectiv fără voie* (roman) – 2001 şi 2009; *Cameleonul* (roman) – 2001; *Anchetele unui detectiv singur* (povestiri) – 2003; *Scena crimei* (piesă de teatru) – 2003; *Linişte! Corupţii lucrează pentru noi* (publicistică) – 2003; *Spioni în arşiţă* (roman) – 2003; *Necuratul din Colga* (roman) – 2004; *O istorie a societăţii româneşti contemporane în interviuri* (vol I-II; ediţia a II-a) – 2005. *Crime sofisticate* – 2009

AUTOR AL SCENARIILOR LA FILMELE:

Enigmele se explică în zori (1989); *Atac în bibliotecă* (1992) şi al scenariului la filmul serial tv *Detectiv fără voie* (2001) – 10 episoade.

Autor al libretului operei *În labirint* de Liana Alexandra.

Autor al monologului dramatic *Autograf* – 150 de spectacole pe scena Teatrului Naţional Bucureşti.

PREMII, DISTINCŢII:

Premiul revistei *Amfiteatru* – 1970; Premiul revistei *Flacăra* – 1982; Premiul Uniunii Scriitorilor – 1985; Premiul revistei *Tomis* – 1994; Premiul Uniunii Scriitorilor – 1995; Premiul Uniunii Scriitorilor – 1999; Premiul Ministerului de Interne – 1999, 2003.

Cetăţean de onoare al oraşului Tecuci

1
Bârlogul

Casa era înghesuită între două blocuri înalte. Părea literalmente strivită de către cei doi coloși de beton. Odinioară avusese, probabil, o înfățișare fastuoasă. Între cele două războaie aparținuse, fără îndoială, unei familii cu avere. Aici avuseseră loc baluri strălucitoare, se consumaseră drame sau se încinseseră ospețe. Acum, văzută din stradă, părea o paragină. O clădire năpădită de verdeață vara și care își arăta zidurile cariate iarna.

Multă vreme, pe gardul dărăpănat atârnase o pancartă care anunța că locuința e de vânzare. Nimeni nu se înghesuise s-o cumpere. De câtăva vreme însă, inscripția scrisă cu litere de-o șchioapă dispăruse. Cineva dăduse probabil banii și intrase în posesia vilei. Vecinii se așteptaseră ca imediat să vină constructori, să se înalțe schele, să se aducă nisip și cărămizi, pentru ca hardughia să-și recapete somptuozitatea de odinioară. Nu se întâmplase însă nimic. Buruienile se înmulțeau în continuare nestânjenite în curtea împrejmuită cu un gard care stătea să cadă, obloanele de la ferestre rămâneau închise, de pe acoperiș se prăvălea, uneori, câte o țiglă, spărgându-se cu zgomot de brâul de ciment care înconjura clădirea. Nimic nu părea să se fi schimbat.

Și totuși, ceva ieșea din tiparele statornicite de mulți ani. Pe poarta care abia se mai ținea în balamale, începuse să intre sau să iasă un bătrânel cam la șaptezeci de ani, purtând în mâini sacoșe de pânză, nu prea pline. Fusese, în tinerețe,

înalt de statură; acum era adus mult de spate şi-şi târşea picioarele încălţate în nişte pantofi scâlciaţi. Deşi era începutul verii, purta un surtuc gros, uzat de atâta folosire, sub care avea o cămaşă dintr-o pânză groasă, în carouri. Pantalonii erau potriviţi şi ei mai curând pentru sezonul rece, confecţionaţi dintr-o stofă de culoare altădată maronie; acum aveau o strălucire stinsă şi nu păreau foarte curaţi. Bătrânul se apăra de vipia soarelui cu o pălărie cu boruri largi, ponosită, de sub care îi ieşeau şuviţele dezordonate ale părului alb, neatins de foarfeca vreunui frizer de luni de zile. În totului tot, înfăţişarea noului proprietar al casei – dar era el cu adevărat noul proprietar sau era cumva o rudă săracă a celui dinainte, primită din milă ca să aibă un adăpost? – aducea mai mult cu imaginea dezolantă oferită de vagabonzii în vârstă care cerşesc pe străzi, prin tramvaie şi autobuze, unii scârţâind jalnic dintr-o vioară dezacordată.

După mai multe săptămâni, vecinii de cartier se obişnuiseră cu el şi nu-l mai băgau în seamă, mai ales că la orice salut mormăia ceva neinteligibil şi se depărta cu paşi grăbiţi, privind în jos, de parcă orice conversaţie mai lungă i-ar fi provocat o teamă inexplicabilă. „E ciudat, asta e, cine ştie ce mai poartă şi ăsta în suflet, e multă lume amărâtă în ziua de azi, bine măcar că are un loc unde să pună capul şi nu doarme prin vreun canal, cum dorm atâţia, şi nu-i nevoit să ceară de pomană", îşi ziceau pensionarii care începuseră să-l cunoască şi ar fi vrut să afle mai multe despre el, ce-a fost în tinereţe – dacă fusese ceva! –, dacă îi place să bea un şpriţ, să stea la o bârfă sau să facă o tablă. Cei mai tineri nici nu-l prea vedeau – plecau în zori la serviciu şi nu se întorceau decât seara, mulţi dintre ei având funcţii importante, afaceri prospere, ce să le pese lor de un biet moşneag – care, e drept, locuia singur într-o casă cu încăperi multe – de unde a avut bani s-o cumpere? sau e vreo moştenire, un dar picat din cer, mare baftă au unii, păcat că n-are parale s-o pună la punct.

Doar copii îl mai zădărau când îl vedeau, îl porecleau „compozitorul", fiindcă avea plete, dar cum el nu le răspundea, nici ei nu se omorau cu firea să-l batjocorească, le părea inutil să-și irosească vorbele de duh pe un ins care, din câte își dădeau seama, nici nu auzea bine și nici nu se supăra, chiar dacă îl împroșcau cu apă din pistoalele lor mitralieră, jucăriile la modă în acea vară.

Iar când vreo femeie mai miloasă încerca să-i strecoare în mână vreo bucată de plăcintă, vreo pâine întreagă, sau câțiva lei, bătrânelul bolborosea ceva fără noimă, se apăra cu gesturi stângace și se refugia în curtea lui, ca și cum a primi de pomană era pentru el o rușine de nesuportat.

Ziua în care începe povestirea de față – pe care eu însumi am aflat-o de la altcineva, așa că nu bag mâna în foc că relatarea mea e conformă realității, dat fiind că memoria îți joacă uneori feste urâte – se nimerise a fi deosebit de caldă, astfel încât, pe la amiază, astfaltul se înmuiase ca o plastilină, în el întipărindu-se pașii celor care n-avuseseră încotro și trebuiseră să iasă în zăpușeală. Cei care în ziua aceea îl întâlniseră pe „compozitor" – hai să-i zicem și noi așa până îi vom afla numele real, dacă i-l vom afla vreodată – se opriseră locului uluiți, văzându-l cum înaintează prin aerul fierbinte, în aparență fără să-i pese de zăduf, de soarele care lovea nemilos în creștetul capului – până seara aveau să se semnaleze numeroase cazuri de insolație, chiar și câteva infarcturi, toată lumea se plângea, visa munți de zăpadă revărsați pe arterele Bucureștiului, pe care primăria, potrivit obiceiului, să nu-i înlăture. Bătrânul cu pălăria cu boruri largi, îmbrăcat ca pentru o zi friguroasă de toamnă, se ivi pe neașteptate, ca de obicei nu se știe de unde, în colțul străzii pe care locuia și se îndreptă fără grabă spre casă. De astă dată nimeni nu-l mai stropi cu apă, nimeni nu se mai strădui să-i îndese în mână vreo bucată de pâine – toți vecinii, cu mic cu mare, se ascunseseră de vipia nemiloasă. Își târși pașii până în dreptul porții, o deschise larg și intră în curtea plină de bălării. Închise la loc poarta, tot

fără să o încuie, și o luă spre clădirea mohorâtă. Dacă n-ar fi fost lumină, întreaga ambianță ar fi părut decorul pregătit pentru un film sinistru.

Bătrânul se opri în fața ușii de la intrare. De data asta folosi o cheie care, curios, păru să acționeze un mecanism complicat. Ușa grea se urni, din nou lucru ciudat, fără zgomot, și stăpânul locului dispăru într-un hol întunecat, închizând ușa după el.

Odată intrat în casă, se metamorfoză brusc. În primul rând se îndreptă de spate. Dacă l-ar fi observat cineva, ar fi văzut un om de peste un metru optzeci înălțime, care se mișca sprinten prin încăperi, aprindea lumini, cerceta fiecare ungher, ca pentru a se asigura că nu-i pătrunsese nimeni în ambianța ascunsă cu grijă. Dar în niciuna dintre camerele în care pășise nu se afla nimeni.

Dacă vreunul dintre cei care îl compătimeau și-i întindeau ceva de-ale gurii ar fi fost invitat să-l cunoască în intimitate, s-ar fi crucit de uimire. E-adevărat, în hol erau trântite claie peste grămadă obiecte vechi, disparate – o mașină de cusut, un frigider care își trăise traiul, pantofi scâlciați, un radio cu galenă demult scos din uz. În schimb, în celelalte încăperi domnea un lux orbitor. Mobile de comandă, covoare scumpe, candelabre uriașe în tavan, dulapuri în perete ticsite cu haine confecționate la case de modă vestite. Era și o bibliotecă imensă, cu volume în mai multe limbi. La subsol era amenajată o sală de gimnastică, iar la etaj se găsea un dormitor cu un pat cu baldachin, lângă care se afla o altă încăpere, ticsită cu calculatoare legate în rețea. Tot acolo, pe un perete, se afla o hartă a României, iar pe altul o hartă a Bucureștiului, amândouă executate astfel încât să ofere cât mai multe detalii.

Bătrânul se opri multă vreme în bucătărie. Puse pe masa din mijloc verdețurile cumpărate din piață și-și turnă un pahar cu apă minerală, pe care îl bău dintr-o răsuflare. Nu-și scosese nici haina, nici măcar pălăria de pe cap nu și-o dăduse jos – de altfel în casă era plăcut, dar răcoarea nu o ofereau

zidurile vechi, ci o instalație de aer condiționat care se auzea fâșâind ușor. Nu părea grăbit: nu-l stânjenea înfățișarea sărăcăcioasă pe care o avea, în comparație cu opulența din jur. Părea că nici n-o bagă în seamă. Gesturile îi erau calme, precise – gesturile cuiva care se știe stăpân pe situație și nu poate fi surprins de nimic.

De-abia după ce bău încă un pahar cu apă, își luă pălăria de pe cap și o puse cu grijă pe un colț al mesei. De-abia acum i se puteau vedea trăsăturile feței. Avea un chip distins, în ciuda ridurilor care îl brăzdau, o frunte înaltă, boltită, iar părul cu multe fire albe nu mai părea atât de lung.

Se duse la baie și se spălă temeinic pe mâini, fără să arunce nicio privire în oglindă. Fața îi era ca împietrită, de o paloare nefirească, în ciuda faptului că în ultimele zile mersese mult prin soare. Se șterse cu un prosop plușat și poposi în bibliotecă, unde trona un birou ordonat cu pedanterie. Într-un pahar de lemn se găseau mai multe creioane cu vârfurile perfect ascuțite, într-altul erau creioane colorate, iar într-un al treilea – mai multe pixuri. Un top de coli albe era așezat la un capăt, iar la celălalt, un laptop cu ecranul deschis.

Bătrânul se așeză la birou pe scaun cu spătar înalt. O vreme rămase rezemat, fără să se gândească la ceva anume. Își sprijinise bărbia în palme și privea în gol. Apoi luă un creion și începu să facă niște semne ciudate pe o foaie luată din teanc. Nu semăna nici cu un desen, nici cu ceva serios. În cele din urmă, mototoli coala, o aruncă la coșul aflat sub birou, apoi se aplecă, o culese din locul unde o aruncase, o rupse în bucăți din ce în ce mai mici, pe care le lăsă să cadă din nou în coș. Nu-ți dădeai seama dacă e plictisit sau n-are ce face; era prezent în încăpere și totuși absent.

În sfârșit, se ridică și se duse în fața unui perete pe care era fixată o țintă. Începu să se joace de unul singur, notându-și cu grijă punctele pe care le făcea într-un carnețel. Spectacolul era incredibil. Bătrânul dovedea o îndemânare ieșită din comun, care ar fi pus în dificultate și un campion al darts-ului.

Nici n-ai fi crezut că moșul acesta, căruia ar fi trebuit să-i tremure brațele, iar vederea ar fi trebuit să-i fie slăbită, are o asemenea precizie și un asemenea sânge rece.

Așa trecu aproape o oră, timp în care nu se auzi decât susurul ușor al aerului condiționat, vâjâitul săgeților înainte de a se înfige cu zgomot sec în ținta de plastic. După care bătrânul – plictisit probabil de propria sa măiestrie – se adânci cu voluptate într-un fotoliu. Puse mâna pe o telecomandă și apăsă pe tastatură. Încăperea fu inundată de solemnitatea „Imperialului", pe care misteriosul nostru personaj îl ascultă nemișcat, cufundat parcă în transă.

Când se stinseră ultimele acorduri, continuă să rămână în aceeași poziție încă vreo câteva clipe. Era vădit muncit de emoții puternice. Se ridică într-un târziu și se așeză într-un alt fotoliu. Luă o altă telecomandă și deschise televizorul – un aparat de dimensiuni ieșite din comun! Butonă pe mai multe canale, dar nu se opri să urmărească niciun film cu acțiune palpitantă, niciun meci disputat într-o altă țară, nicio paradă a modei organizată cu fast. Dintre toate, alese o emisiune științifică despre viața pinguinilor. Din câte îți puteai da seama, era deosebit de încântat de vietățile acelea care parcă purtau frac, leneveau pe banchize sau se scufundau în ocean, printre ghețuri, ca să-și găsească hrana. La un moment dat, murmură chiar cu duioșie, văzând sumedenia aceea de trupuri în alb și negru:

– Un popor solemn – asta sunt pinguinii! Apoi adăugă: „Ce-i mai iubeau ai mei pe pinguini!"

După care rămase mai departe tăcut.

Privirea i se îndreptă spre o etajeră unde se găsea o fotografie înrămată. Ea înfățișa o femeie până în treizeci de ani care râdea fericită, îmbrățișând o fetiță preocupată să construiască din nisipul plajei un castel complicat. Fotografia fusese făcută, cu siguranță, într-o clipă magică, de fericire supremă.

Deodată, în locul pinguinilor de pe ecran apăru, fără niciun motiv cerut de logica emisiunii, o binecunoscută crainică de

la știri. Era vădit speriată, cu părul nu prea aranjat – se cunoștea că intrase în emisie fără să mai apuce să se pregătească. Începu să citească cu precipitare, de pe niște hârtii pe care nici măcar nu-și dădea osteneala să le țină ascunse.

– În urmă cu jumătate de oră, într-o școală din Capitală au pătruns trei indivizi înarmați, care au luat mai mulți ostatici. Ei pretind nici mai mult, nici mai puțin decât suma de zece milioane de dolari în schimbul eliberării lor. În caz contrar, vor începe să-i execute unul câte unul, la interval de o jumătate de oră. La fața locului se află unul din carele noastre de reportaj. Îi dau legătura acum colegei mele, Marina. Marina! Ești în emisie. Ce se petrece acolo?

Bătrânul sări în picioare, cu o agilitate greu de închipuit la anii lui. Se liniști însă imediat și se așeză din nou, urmărind-o pe Marina, o altă vedetă a televiziunii particulare a cărei transmisie o urmărea.

Marina nu părea nici ea într-o formă mai bună. Se îmbrăcase la repezeală și hainele-i stăteau în dezordine. Își drese glasul, încercând să-și stăpânească emoția de care era cuprinsă.

– Marta, aici e nenorocire. În jurul școlii s-au adunat sute de oameni – mulți dintre ei părinții copiilor luați ostatici.

– Despre câți ostatici e vorba?

– Nu se știe exact – se presupune a fi în număr de treizeci. După cum se știe anul școlar a luat sfârșit. Copiii aceștia veniseră pentru a li se comunica date în legătură cu o excursie în care trebuiau să plece. Nu e vorba numai de elevi – sunt și câțiva profesori.

– Poliția a venit?

– Da. S-au desfășurat forțe, dar nu s-a întreprins până acum nimic. E o situație cum n-a mai fost la noi și nu se știe, până una alta, cum să se acționeze. Se încearcă o negociere cu făptașii. Până acum nu s-a ajuns la niciun rezultat.

– Ce vârste au copiii?

– Între 14-18 ani. Sunt clase diferite.

– Unde sunt ținuți?

– În sala de sport. Iată, în clipa de față, primarul sectorului a ieșit din școală. Domnule primar, ce veşti ne aduceți?

Primarul avea privirile rătăcite. Pe chipul său rotofei se citea spaima.

– Nu ai cu cine discuta. Dacă peste două ore nu sunt aduși banii și nu li se pune la dispoziție un elicopter fără pilot, care să-i aștepte în curte, încep execuțiile. Acum lăsați-mă-n pace – merg să văd ce fac trupele speciale.

De data asta, bătrânul țâșni literalmente din fotoliu. Nu se mai obosi să închidă televizorul, la care o mamă bocea nereușind să lege o frază. Cu un gest rapid își smulse de pe figură masca pe care o purta. Se repezi în baie aruncându-și din mers hainele pe care le cunoșteau vecinii de cartier. Scotoci într-un dulăpior, de unde scoase mai multe cutii cu pomezi. Porni așa de repede să se machieze și să-și schimbe înfățișarea, încât doar câteva clipe i se zări chipul tânăr, al unui om cu puțin peste treizeci de ani. Dintr-un dulap alese la repezeală câteva haine și le îmbrăcă în grabă. Transformarea era năucitoare. În halatul albastru și cu o bască pe cap, arăta ca un îngrijitor în prag de pensionare. Mai aruncă o privire în oglindă și, mulțumit de ceea ce vedea, se duse în fața hărții care prezenta străzile Capitalei. O studie cu atenție, fără grabă, ca și cum ar fi dorit să memoreze ceva anume. O expresie de mulțumire îi apăru pe chip.

– A sosit, în sfârșit, clipa! exclamă el și coborî în sala de gimnastică. Acolo se apropie de un perete și apăsă pe un buton ascuns în spatele unui spalier. Peretele glisă și îngrijitorul – să-i spunem acum așa – dispăru într-o văgăună umedă și întunecoasă. În urma lui, peretele glisă la loc, ca și cum nu s-ar fi urnit niciodată.

2
Ostaticii

În jurul școlii unde fuseseră sechestrate peste treizeci de persoane – elevi și profesori – era o forfotă inimaginabilă. Părinții copiilor luați ostatici se agitau cel mai mult. Îl trăgeau de haine pe primarul sectorului – un bărbat rotofei, el însuși speriat și vădit depășit de situație, abia reușind se îngaime vorbe pe care nu le asculta nimeni –, îi implorau pe „mascați" să intervină cât mai repede, plângeau sau își frângeau mâinile de disperare. Cameramanii unor televiziuni filmau de zor, hazardându-se uneori dincolo de cordonul care sigila zona. Tupele speciale, îmbrăcate în combinezoane negre și cu cagule pe cap, luaseră poziții de tragere în clădirile învecinate. Apărură și câteva țigănci care, profitând de ocazie, de existența unei mulțimi cuprinse de nervozitate, încercau impasibile să vândă semințe.

Comandantul trupelor speciale încerca să croiască un plan de intervenție. Cerea amănunte despre locul unde erau strânși ostaticii – la subsol, în sala de sport, într-un loc greu accesibil. Se dădeau ordine contradictorii – trebuie să pătrundem imediat, să aruncăm gaze lacrimogene și fumigene, la adăpostul cărora îi luăm pe teroriști ca din oală, erau de părere unii; sunteți nebuni, așa o să ne împușcăm unii pe alții, punem și mai mult în primejdie viața copiilor, ziceau cei cu mintea limpede. Mai bine tragem de timp, să mai negociem. Ce să mai negociezi cu demenții ăștia? Peste o oră și jumătate încep să împuște ostaticii! Poate îi înduplecăm, poate n-or fi așa

de fiare să omoare niște puști. Din câte mi-am dat seama – explica primarul care discutase cu cei trei indivizi înarmați din școală – ăștia nu par puși pe glume, ori le dăm ce-au cerut, ori încep execuțiile. Cine naiba or fi? Și cum de au pus la cale un asemenea plan diabolic? Cine să scoată în două ore zece milioane de dolari și să li-i ofere pe tavă? Uiți că la școala asta sunt copii de granguri. E un mizilic pentru părinți să le dea ce-au cerut.

Larma din jurul clădirii creștea pe măsura trecerii timpului. Tensiunea devenise insuportabilă, iar căldura sufocantă sporea și mai mult surescitarea oamenilor.

În sala de sport era însă răcoare. După ce trecuseră de primul șoc, când se pomeniseră scoși din clasă, luați de pe coridoarele unde se aflau și aduși în brânci, sub amenințarea armelor, în încăperea pe ai cărei pereți se înșirau spaliere și fuseseră îngrămădiți pe niște saltele pline de praf, copiii se liniștiseră și așteptau cuminți desfășurarea evenimentelor. Doar din când în când, câte unul mai pornea să plângă, dar se potolea imediat, mângâiat de vreun profesor. Împreună cu ei era un singur terorist, înarmat cu un pistol. Fața îi era acoperită cu o cagulă de culoare neagră care avea fante în dreptul ochilor, nasului și al gurii. Vorbea răstit și dacă nu era ascultat, lovea cu o nuia găsită în cine știe ce ungher. Era solid și tricoul mulat pe corp îi punea în evidență mușchii puternici. Brațele îi erau arse de soare și purtau tatuaje complicate.

Ceilalți doi bandiți erau sus. Unul supraveghea de la o fereastră – toate ferestrele aveau grilaje, chiar și cele de la etaj – ce se petrece în curte și intrarea care fusese baricadată cu bănci de lemn aduse de prin clase. Și acesta avea fața acoperită și purta pistol la brâu. Era scund de statură, dar bine făcut, cu mâini care arătau ca niște lopeți.

Al treilea era înalt, firav și nu stătea o clipă locului. Ba cobora la subsol, ba era în micul turn al clădirii, ca și cum ar fi dorit să țină situația cât mai bine sub control, având cât mai multe informații despre zona unde se află și intențiile

posibililor atacatori. După felul în care se purta și vorbea se putea înțelege că el conducea întreaga operațiune și ceilalți doi îl ascultau orbește.

– Cât a mai rămas? îl întrebă el pe scundul de la fereastră, deși putea foarte bine să se uite și el la ceasul din hol.

– O oră, îi răspunse Scundul, privindu-l cum își potrivește cagula, probabil prea strâmtă pentru capul său.

O clipă se așternu tăcerea. Șeful vru s-o pornească din nou în peregrinările lui, dar fu oprit cu o întrebare pusă pe un ton șovăitor.

– Oare o să reușim?

Slabul fu cuprins de furie.

– Ce întrebare e asta? Dacă nu eram sigur de reușită crezi că-mi puneam pielea la saramură? Știi câtă pârnaie facem dacă dăm greș? Nu mai vedem lumina zilei niciodată! Nu încape discuție – trebuie să reușim!

Scundul întrebă din nou, continuând să privească pe fereastră.

– Și dacă nu strâng banii?

Sub cagulă, probabil, chipul șefului exprima mila de sine însuși fiindcă pornise la treabă cu un nevolnic.

– Dacă nu-i strâng, e problema lor! Or să-și vadă odraslele pe năsălie.

– Chiar ai de gând să omori pe cineva?

– N-am de gând să omor pe nimeni! Dacă plătesc și ne lasă să plecăm în pace n-o să se clintească un fir de păr din capul nimănui. Dacă nu...

– Dacă nu..., îl îngână Scundul.

– Dacă nu...

Șeful nu apucă să termine fraza. La subsol izbucnise vacarmul. Se repezi pe scări și în câteva clipe se pomeni în fața copiilor speriați, dintre care mulți începuseră din nou să plângă.

– Ce-i hărmălaia asta?

Complicele lui încercă să-l lămurească.

– Au început să cânte...i-a pus nemernicul ăsta de profesor. Cică să treacă vremea mai ușor...

Glasul șefului se auzi blând.

– Bravo! Vreți să cântați? Foarte bine! Ia să văd ce cântece știți. Mie îmi plac corurile de copii. Dați-i drumul!

Parcă nevenindu-le să creadă, copiii porniră din nou să îngâne un cântec despre o pasăre închisă într-o colivie și care, când, în sfârșit, e eliberată, nu mai vrea să zboare nicăieri fiindcă își presimte sfârșitul aproape.

– Frumos! le zise încântat șeful. Parcă e vorba despre voi. Și voi vreți să fiți liberi. O să vă dăm drumul imediat ce părinții voștri or să aducă banii. Rugați-vă ca asta să se întâmple cât mai repede.

– Am nevoie la toaletă ! scânci o fetiță tunsă cu breton.

– Și eu! Și eu! se auziră și alte glasuri.

Era ceva pe care șeful nu-l luase în calculele lui. Glasul i se înăspri dintr-odată.

– N-am ce să vă fac! Descurcați-vă cum puteți. Dar nimeni nu pleacă din sala de sport.

– Ticăloșilor!

Profesorul de istorie nu se mai putuse stăpâni. Era un omuleț îmbrăcat într-un costum bleumarin, de vară, ale cărui revere late aminteau de moda altor ani. Mai avea puțin până la pensie și era socotit unul dintre cei mai buni profesori de istorie din capitală. Toate generațiile care îl avuseseră ca dascăl își aduceau aminte de el cu plăcere.

– Ce-i, taică, te-ai trezit vorbind? îl luă peste picior șeful. Închide pliscul dacă vrei să nu-ți intre mușteie în el.

– Nu vă e rușine, golanilor și criminalilor! Băgați frica în niște copii nevinovați. Ar trebui să fiți împușcați în genunchi, să vi se reteze câte o mână în piața publică, să fiți omorâți cu încetul pentru ceea ce faceți.

Șeful izbucni în râs. Hohotele lui răsunară sinistru în încăperea plină cu aparate de gimnastică. Înfricoșați de râsul acela zănatec, copiii se strânseră unii în alții.

– Împușcați în genunchi, zici? Ar fi o idee!

Se uită la ceasul pe care îl purta la mâna dreaptă.

– Tocmai s-au împlinit două ore. Tâmpiții ăia nu dau niciun semn că ar fi adus banii. Le-am promis un cadavru dacă nu se mișcă mai repede. Dar eu sunt bun, le dau un avertisment. Poate n-au priceput că nu glumesc.

Scoase pistolul și aproape fără să ochească îl împușcă pe profesor într-un genunchi. Bătrânul dascăl se prăbuși și începu să urle de durere. Pentru o clipă, ceilalți profesori și elevii rămaseră înmărmuriți. Apoi, începură să țipe și să plângă.

– Să n-aud musca! porunci șeful și-i făcu semn din cap banditului care asistase ca un spectator la tot ce se întâmplase. Acesta se năpusti ca dintr-un arc în grupul speriat și începu să croiască la întâmplare cu nuiaua trupurile care se chirceau de durere.

După ce privi câteva clipe cum se instaurează din nou liniștea, șeful îl luă în spinare pe profesorul rănit, ca pe un sac de cartofi, și ieși urmărit de zeci de priviri înspăimântate.

Afară atmosfera era în continuare încordată. Nu se conturase niciun plan de acțiune care să pară capabil să conducă la o acțiune încununată de succes. Fiecare încerca să-și impună punctul de vedere.

Deodată, se auzi strigătul unei femei cățărate pe gard:

– Se deschide ușa!

Mulțimea se tălăzui cuprinsă de freamăt.

Într-adevăr, ușa se deschise și în prag se ivi șeful teroriștilor. Membrii trupelor speciale ridicară armele, dar imediat renunțară să mai ochească. Căpetenia celor din școală azvârli pe trepte un trup și dispăru îndată în clădire.

– E profu de istorie! țipă isteric un părinte. L-au omorât!

La o fereastră de la etaj apăru o portavoce. Cel care vorbea nu putea fi zărit, oricât încercară bărbații în combinezoane negre să-l vadă.

– Cele două ore pe care vi le-am acordat au trecut! tună un glas în portavoce. Nu păreți dornici să cooperați. Am trecut

la represalii. Dar fiindcă nu suntem fără inimă v-am trimis prima victimă doar cu un glonț în genunchi. Dacă peste jumătate de oră nu veniți cu banii, vă trimit plocon un cadavru. Ăsta e ultimul avertisment! Un doctor să vină să-l ia pe nenorocitul ăla din curte!

Glasul amuți. Un om în halat alb se repezi, fără să țină cont de pericol și-l luă pe profesorul rănit. O ambulanță cu sirena urlând o porni spre spitalul de urgență.

– Trebuie să le dăm banii! se agita primarul. Ăștia nu glumesc.

Dar rămase ca împietrit. Cei din jurul său îi urmăriră privirea ca să vadă ce naiba se petrecuse de rămăsese stană de piatră. În curând înțeleseră și, la rândul lor, căscară ochii de uimire.

În curte, ca și cum n-ar fi știut nimic despre grozăvia ce se petrecea în jurului lui, un îngrijitor într-un halat albastru și cu o bască pe cap, mătura gunoaiele de pe dalele de ciment. Nu se grăbea, nu părea că vede mulțimea bulucită în dreptul școlii și agitația de care era cuprinsă.

– De unde naiba a mai apărut și ăsta? își ieși din amorțire primarul. Hei! Moșule! Pleacă de-acolo!

Îngrijitorul era prea ocupat de treaba lui și nu luă în seamă îndemnul. Era interesat doar să îndepărteze frunzele moarte, hârtiile, paharele de plastic aruncate pe jos.

Îngrijorată de soarta lui, mulțimea începu să strige în cor:

– Pleacă de-acolo! Te-mpușcă!

Îngrijitorul nici că se sinchisea. Din când în când se oprea, își scotea basca, se ștergea de transpirație, se acoperea la loc și mânuia mai departe mătura.

– O fi surd! își dădu careva cu părerea.

– Nu-i îngrijitorul nostru! spori directorul școlii și mai mult confuzia. Nu-l cunosc. Dacă nu cumva or fi angajat vreunul pe care nu-l știu.

– Atunci cine dracu' e? se burzului primarul.

La o fereastră apăru din nou portavocea.

– Hei, Moşule! Pleacă din curte că dai de dracu'!

O clipă tuturor li se păru că îngrijitorul în sfârşit a înţeles ce i se strigă. De fapt, privise la cer ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu începe ploaia. După care porni să mătură cu aceeaşi hărnicie.

În şcoală părerile erau împărţite.

– E surd! pufnea cu dispreţ mai marele bandiţilor.

– Dacă e manevra ălora din trupele speciale? se îndoia cel scund de statură.

Pe şef îl cuprinse veselia.

– O manevră zici? Pentru asta ar fi trebuit să folosească un vlăjgan în putere, nu un şontorog. Nu vezi că abia se ţine pe picioare? Pun pariu că e şi pilit.

– Dar de unde dracu' a apărut?

– O fi stat până acum pe undeva, pe sub un vreun pom, la umbră şi nu l-am observat. Acu s-a trezit şi-i dă zor ca să nu-şi piardă slujba. Lasă-l în pace, însă, nu-l pierde din ochi.

Scundul vru să mai spună ceva dar se lăsă păgubaş. Şeful era în toane rele şi cine ştie ce-i mai putea zice.

Un uruit îngrozitor făcu să zăngăne geamurile. Deasupra şcolii începu să se rotească un elicopter care, în cele din urmă, coborî în curtea largă. Pilotul se dădu jos, îl apucă pe îngrijitor şi încercă să-l scoată în stradă. Acesta însă începu să se smucească şi să bolborosească vorbe fără noimă. Pilotul se lăsă păgubaş, aruncă o privire plină de regret spre aparat şi se alătură mulţimii.

Şeful era şi mai agitat ca deobicei.

– Ai văzut? Am reuşit. Iar tu care te îndoiai... Totul a mers ca la carte. Avem şi elicopterul şi înăuntrul lui e geanta cu bani. Zece milioane de dolari! E timpul să ne luăm tălpăşiţa! Cheamă-l pe frate-tău de jos. Luaţi şi trei ţânci cu voi, ca să avem o protecţie. E cea mai tare lovitură dată în viaţa mea!

În curând, pe uşa principală a şcolii ieşi un grup. Fiecare bandit ţinea ca pe un scut, în faţă, câte un băieţel înfricoşat. Se apropiară cu paşi repezi de elicopterul lângă care

îngrijitorul căsca gura, uluit de ce apariția ce-i fusese dat să vadă coborând în curte.

– Dă-te, moșule, la o parte, că-ți zboară scăfârlia elicea! îl sfătui pe un ton vesel șeful.

Pentru prima oară îngrijitorul păru că aude ce i se spune. Se uită gânditor la cei care îl înconjurau. Apoi, tot ce se petrecu sub ochii mulțimii înmărmurite nimeni nu putu să relateze cu exactitate. Nici măcar cameramanii, la rândul lor luați prin surprindere, nu reușiră să înregistreze pe peliculă toate secvențele. Într-o secundă, șontorogul se metamorfoză ca prin minune. Deveni o fiară agilă care lovi în stânga și-n dreapta cu o precizie de maestru în arte marțiale. Doar trei lovituri și nu se auziră decât zgomotele unor oase frânte și vaietele bandiților dezarmați și culcați la pământ.

Copiii se dezmeticiră primii. Alergară spre poartă și se aruncară în brațele părinților care îi așteptau cu ochii în lacrimi. Apoi în curte năvăliră trupele speciale. Bărbații în combinezoane negre erau înnebuniți fiindcă fuseseră simpli spectatori la toată întâmplarea. Pe urmele lor se năpustiră și ceilalți – părinți, profesori, gazetari, operatori de radio și televiziune. Doar directorul școlii rămăsese țintuit, întrebându-se pentru a nu știu câta oară:

– De unde naiba a răsărit îngrijitorul ăsta?

Porni să-l caute prin mulțimea care se îmbrățișa fericită. Dar pe omul cu halat albastru și bască pe cap parcă îl înghițise pământul.

3
Incursiuni în trecut

Într-adevăr, pe îngrijitorul în halat albastru și cu bască pe cap îl înghițise pământul. Profitând de învălmășeala creată în urma eliberării ostaticilor, ridicase neobservat capacul de la unul dintre canalele aflate în curtea școlii, coborâse în bezna umedă și pusese apoi capacul la loc. Scosese dintr-unul din buzunare o lanternă și, la lumina ei, înaintase prin galeria plină de conducte, de pe pereții căreia curgeau stropi grei de apă. Drumul pe care îl străbătea avea bifurcații, cotloane, dar el alegea fără greș calea și, uneori târându-se, alteori mergând gheboșat, se apropia fără șovăire de țintă. Din când în când, cete de șobolani îi treceau prin față, cu ochii roșii și chițăind înspăimântați. Îngrijitorul nu părea să-i bage în seamă și își vedea netulburat de drum.

În sfârșit, ajunse într-o fundătură. Un perete de beton nu-l lăsa să treacă mai departe. La fel de calm căută ceva într-un ungher. Aproape fără zgomot, peretele se dădu la o parte și-l lăsă să intre în propria lui locuință. În urmă, un mecanism invizibil glisă peretele la loc.

Încă înainte de a ajunge în baie începu să scoată de pe el hainele. Rămase complet gol, le împături și le puse cu grijă în dulapul de unde le luase. Apoi se vârî sub duș unde rămase vreme îndelungată, folosind din belșug săpunul și șamponul. Când crezu că îndepărtase toată mizeria – de care se impregnase în ultimele ore, opri apa și, luând un prosop mare

și gros, se șterse cu luare-aminte. De-abia pe urmă se uită în oglindă.

Era un bărbat tânăr, cu trup atletic, bine proporționat. Părul negru îl avea tuns scurt. Bărbia puternică inspira forță. Ochii îi avea deasemenea negri și scrutători. Sprâncenele frumos arcuite și urechile cu un contur delicat sporeau farmecul acestui chip la care parcă se migălise cu o mână de maestru. Genele lungi îi adumbreau privirea și o făceau misterioasă, imposibil de descifrat.

Și totuși, ceva nu era în regulă. Pe spatele bărbatului se zăreau mai multe cicatrice, vindecate sau în curs de vindecare. Iar de pe cap, spre ceafă, îi lipsea o porțiune de păr – acolo primise cu siguranță o lovitură puternică.

Bărbatul se uita la sine însuși cu o curiozitate inexplicabilă, de parcă propriul său corp îi era străin și încerca să se familiarizeze cu el. „Unde am primit loviturile astea? Ce sunt aceste semne pe care le am? Urme de gloanțe? De cuțit? Cel care mi le-a făcut a scăpat cu viață? " Întrebările pe care și le punea pentru a nu știu câta oară îi făceau cute pe fruntea înaltă, frumos boltită. „Întrebări fără răspuns – asta e! " hotărî el cu amărăciune. Nici măcar nu știu cine sunt cu adevărat. Nu știu ce caut în casa asta și de ce acționez așa cum acționez. Joc niște roluri și nu-mi dau seama cine le scrie pentru mine. Dar altfel nu pot."

Îmbrăcă un halat plușat și își puse în picioare niște papuci de casă comozi.

Își turnă un pahar de Chivas și se duse apoi în bibliotecă unde se adânci într-un fotoliu. Privirea i se opri pe etajera unde se afla fotografia înrămată din care îi zâmbeau o femeie și o fetiță. „Cine sunt ei? Ce caută fotografia asta aici? " Simțea nedeslușit că între el și cele două personaje surâzătoare e o legătură, dar nu reușea s-o descopere. Nu-și amintea nici să fi fost căsătorit, nici să fi avut vreun copil. Și totuși, uitându-se la fotografie, simțea o strângere de inimă, o durere mistuitoare, de parcă ar fi primit cândva un dar mult dorit pe care, într-o

clipă de neatenție, l-ar fi pierdut pentru totdeauna. Enigma asta nu-i dădea pace de multă vreme, de când se pomenise în casa asta necunoscută, cu obiecte străine, în care doar fotografia de pe etajeră, pusă printre niște bibelouri de porțelan, i se părea familiară, o veste adusă dintr-o altă lume știută cândva. Era ca și cum cineva avusese bunătatea să-i lase o speranță că va reuși, odată și odată, să comunice cu universul de unde fusese smuls.

Se ridică și luă cu infinită grijă fotografia, de parcă s-ar fi temut că orice atingere o poate transforma în scrum. O privi cu și mai multă atenție. Cine o realizase? El însuși? Altcineva? Unde erau acum cele două ființe? Plecaseră pentru totdeauna din viața lui? Sau nu se întâlniseră niciodată și totul era o amăgire provocată de singurătatea în care trăia? Atunci de ce în urechi îi răsuna câteodată un glas cristalin de copil și de ce pe piele simțea o atingere ușoară, care nu putea să fie decât pielea catifelată a palmelor acestei femei cu părul în vânt?

Puse cu aceeași grijă fotografia la loc și se așeză din nou în fotoliu. Gândurile i se învălmășeau în cap, crâmpeie de viață îi reveneau în memorie, dar nu putea jura că sunt amintirile lui, sau le-a auzit istorisite de alții, sau le-a citit în cărțile care îl înconjurau. Ca întotdeauna, orice incursiune în propriul său trecut era un eșec, o încurcare de planuri temporale și de decoruri.

Amețit de noianul de gânduri, apucă telecomanda televizorului și apăsă pe tastatură. În încăpere năvăliră imagini la care fusese martor. Un comentator febril povestea din nou celor care nu aflaseră încă întâmplările ciudate care se petrecuseră într-o școală din capitală, unde trei indivizi luaseră ostatici copii și profesori și pretinseseră o sumă mare de bani în schimbul eliberării lor.

– Spre uimirea tuturor salvarea n-a venit din partea poliției, a armatei sau a forțelor speciale dizlocate în zonă. Sub ochii unei mulțimi înnebunite de groază, un îngrijitor aflat în curtea școlii i-a făcut inofensivi pe teroriști și i-a scăpat pe ostatici.

Un singur profesor a fost rănit, dar a fost urgent transportat la spital și acum se află în afara oricărui pericol. Un fapt este însă uluitor: după ce, cu un remarcabil sânge rece, i-a anihilat pe teroriști, îngrijitorul a dispărut fără urmă. Nu i se cunoaște numele și nici nu se știe de ce s-a aflat în această după-amiază în curtea școlii, nefiind un angajat al ei. Oricine poate da relații despre el este rugat să ne contacteze cât mai repede posibil...Părinții au pus mână de la mână și vor să-l recompenseze...

Urmară din nou imagini de la scurta încăierare dintre îngrijitor și cei trei teroriști. După care pe micul ecran apăru primarul sectorului. Era de data asta sigur pe el însuși, afișând un zâmbet larg, de cuceritor.

– Chiar dacă nu intervenea îngrijitorul acela necunoscut, situația era sub control – începu el să explice cu pedanterie. E drept, nu ne-am mai confruntat niciodată cu o asemenea întâmplare și e de dorit ca pe viitor să nu mai avem de-a face cu așa ceva. Dar e bine ca populația să nu intre în panică și să se știe: suntem pregătiți să facem față oricărei situații.

Bărbatul din fotoliu mută pe un alt post și apoi pe încă unul. Toate dezbăteau aceeași poveste, despicând firul în patru. Obosit să mai urmărească personajele care își dădeau cu presupusul, închise televizorul, se cuibări mai bine în culcușul moale și adormi.

Se trezi brusc, sărind în picioare înspăimântat și privind cu groază jur împrejur, în căutarea unui dușman ascuns. Visase ceva oribil. Se făcea că era într-o casă de vacanță pe malul mării. Era seară și se dusese de unul singur să înoate în apa caldă. La întoarcere găsise ușa de la intrare deschisă. Pășise înăuntru pregătit să-și apostrofeze soția fiindcă e neglijentă, lasă totul vraiște, oricând se pot pomeni în casă cu un hoț. Dar de-abia intră în hol și-l apucă amețeala. Pe gresie se zăreau picături de sânge. Se repezi în dormitor și încremeni nevenindu-i să-și creadă ochilor. Pe patul larg zăcea soția lui cu pieptul

străpuns de mai multe lovituri. Iar pe covor fetița se prăbușise și ea fără viață.

N-apucă să privească prea mult în jur. Cineva îl izbi în cap făcându-l să-și piardă cunoștința.

Cele două personaje din vis aveau chipurile celor doi din fotografie. Zâmbi gândindu-se ce resorturi tainice au visele, cum se hrănesc ele cu fragmente ale realității, cum le amestecă și le combină astfel încât să capete o coerență. Zâmbetul însă i se șterse brusc. Nu cumva... Nu cumva nu fusese un simplu vis, declanșat de contemplarea unei poze? Nu cumva totul se petrecuse în realitate? Oare nu din pricina asta simțea o legătură tainică între el și cele două ființe din fotografie? Să fi pierit în împrejurările acelea groaznice cele mai scumpe ființe pe care le avea pe lume? Nu se poate! Era imposibil să le fi uitat. Și cum se face că el scăpase? Nu, hotărât lucru, fusese doar un vis și atât!

Se uită la un ceas electronic fixat în perete și tresări. Era aproape miezul nopții. Nu mai avea timp să zăbovească gândindu-se la lucruri pe care nu le putea descâlci, oricât de mare ar fi fost efortul pe care l-ar fi făcut. Trebuia din nou să acționeze, să intre în scenă și să-și joace rolul încredințat, într-o piesă pe al cărei autor nu-l cunoștea încă, dar era fascinant prin puterea pe care o exercita asupra lui. Se repezi din nou la dulapul cu haine și alese veșmintele potrivite pentru ceea ce urma să se întâmple în continuare.

*

* *

Scena se petrece acum într-o hală a unei mici întreprinderi de la marginea Bucureștiului. Construcția ei începuse cu mulți ani în urmă dar, din motive pe care nimeni n-avea chef să le cerceteze, fusese lăsată în părăsire. De câtva timp aici se strângeau borfași, cerșetori, aurolaci, hoți de mașini. În jurul unui foc aprins într-un cazan de tablă își povesteau isprăvile, râzând de imbecilitatea celor păcăliți, puneau la cale alte lovituri. Erau murdari, zdrențăroși, deși unii dintre ei câștigau

destul de bine și și-ar fi putut permite să ducă o viață mai îndestulată, în adăposturi cu mult mai confortabile.

Nae Chioru' era stăpânul acestui loc unde nu putea pătrunde oricine. Trebuia să ai recomandări solide ca să intri în banda lui, să ai la activ fapte deosebite, confirmate cu martori demni de încredere. Era un bărbat de vreo treizeci de ani, îndesat, cu o musculatură impresionantă și cu o căutătură rea. Rareori îl văzuse cineva zâmbind. Vorbea totdeauna pe un ton răstit și poruncitor. Și toți îl ascultau fără să crâcnească. Oricine încercase să-i ocupe locul făcuse cunoștință cu pumnii lui grei și unii mai purtau și însemnele cuțitului său pe care îl scotea rapid în clipele de mânie. „Chiorul" era doar o poreclă. Fiindcă în urma unei încăierări purtase o vreme o bandă neagră la un ochi cineva îi spusese „chiorul" și el, contrar obiceiului, nu se supărase, dimpotrivă, se arătase mândru de poreclă, o socotise ca o dovadă a curajului său.

În noaptea asta, Chiorul era în toane mai rele ca de obicei și toți îi vorbeau cu menajamente, ca nu cumva să calce pe bec și să stârnească o furtună care însemna ghionți sau lovituri greu de uitat.

– Gașperilor, mi-a ciripit un sticlete că azi pițigoii ies pe covertă și se lasă cu pripon. Așa că stăm în hogeacul nostru ca să n-avem grețuri.

– Dar parcă trebuia să dăm cu jula în casa aia din Primăverii? îndrăzni să-i aducă aminte Baros, un individ cu fruntea îngustă. Mâine se întorc proprietarii și ne lingem pe bot de o pricopseală pe cinste.

Chiorul se încruntă și mai tare.

– Ai chef să devii viețaș? Nu ți-am descântat că îi scoate pe caralii de la naftalină și-i trimite poteră prin oraș? Ți s-a făcut dor de haleala de la mititica?

Lui Baros nu i se făcuse dor așa că tăcu, înfulecând mai departe dintr-un sandvici – o bucată de șuncă pusă între două felii mari de pâine, potrivite ca pentru fălcile lui mari.

Chiorul mai aruncă un lemn în cazan și flacăra se înteți luminându-le mai bine chipurile murdare și obosite.

– E cineva de pază?

– Guriță.

– Mai puneți doi. Ce mai așteptați?

Fără să mai aștepte un alt îndemn, doi puștani se ridicară în grabă și dispărură în întuneric.

Chiorul se mai îmblânzi.

– Mâine se-aduce marfă.

Cu toții se strânseră bucuroși în jurul lui.

– Da, frăție, mâine vine un transport de țigări. Cine vrea să cumpere trebe să iasă la interval cu lovele. Un chilipir – cu cinci mii mai puțin decât în oraș.

Toți făcură în același timp un calcul rapid: dacă lor Chiorul le dădea cu cinci miii mai ieftin pachetul, oare cu cât îl lua el? N-aveau însă loc de întors, și așa afacerea era convenabilă.

– Iar peste o săptămână o să-mi pupați mâinile...

Toți ciuliră urechile.

– Da, da... Intrăm în afaceri di granda... Trecem pe ierburi... N-o să ne repezim ca zevzecii... Trebe să lucrăm filigran... Doze mici, pe la școli... Puștii au început să fie înnebuniți după ierburi...

Un zgomot îi făcu să tresară.

– Cine-i acolo?

Din întuneric apăru un borfaș. Purta pe cap o pălărie ca de cowboy, trasă mult pe ochi. Cămașa îi era leoarcă de transpirație. Gâfâia de parcă era la capătul unei curse de alergări.

– Tu ești, Gumă? Fă pași încoace!

Gumă se apropie de cazanul unde focul se potolise din nou.

– Ce-ai pățit?

Noul venit nu răspunse îndată. Își scoase mai întâi pălăria lăsând să i se vadă lațele murdare și, cu o batistă soioasă extrasă din buzunarele unui pantalon peticit, își șterse

fruntea fără nicio grabă. Își puse pălăria la loc și de-abia atunci se hotărî să vorbească. Avea un glas dogit, ca al băutorilor cu state vechi în branșa alcoolicilor.

– Are cineva un șip? Mă arde la pipotă!

Cineva îi întinse o sticlă de vodcă. Gumă o duse la gură și sorbi îndelung.

– Hei! Ai vid în stomac? Mai lasă și altora!

Cu vădită părere de rău bărbatul cu pălărie de cowboy se despărți de sticlă. Plescăi, se șterse la gură cu mâneca slinoasă a cămășii și-și înfundă din nou pălăria pe cap.

– E nasol! M-a pus dracu să salt un cas dintr-un mertz. Ar fi mers totul strună. Dar a trecut o ceată de sticleți și m-a pus pe fugă. De-abia am scăpat. Parcă s-a tembelit lumea – e roi de petlițe pe străzi.

Chiorul îl privi cu milă. Începu să-i vorbească pedant, ca un profesor la școală.

– Vezi dacă n-ai informații? În noaptea asta e razie. La o școală a fost mare nasulie. Vor să-l găjbească pe ăla care a pus-o la cale. Or să-l înhațe când mi-oi vedea eu ceafa.

Chiorul începu să râdă fără veselie. Câțiva îi țînură isonul slugarnici.

Gumă era nedumerit.

– Ce nasulie?

– Dacă stai prin crâșme nu știi nimic. Dai cep la sticle și viața trece pe lângă tine. Dă-te mai încolo, miroși ca un butoi.

Ascultător, Gumă se îndepărtă lângă cel care îl miluise cu băutură.

După ce se asigură că auditoriul e numai ochi și urechi, Chiorul își reluă discursul întrerupt de venirea bețivului.

– Așa...O să desfacem de-acum și iarbă... Uite cum o să facem... Fiecare în zona lui... Să nu vă pună dracu să intrați peste alții... Se lasă cu sânge...

Încă vreun ceas vorbi numai el, croind planuri de acțiune, ca un mare conducător de oști înaintea unei mari bătălii.

4
Miron Cernat intră în scenă

În redacția ziarului VEGHEA domnea hărmălaia obișnuită de la orele după-amiezii, când secretarul general de redacție se dă de ceasul morții să pună în pagină ultimele articole, reporterii vin cu știri „calde", fiecare socotind că a adus o „bombă", iar redactorii apasă cu furie pe tastaturile calculatoarelor ca să predea la timp materialele comandate și să prindă un loc în ediția de a doua zi.

Unii țipau la telefon, de parcă vorbeau în provincie și nu se auzea bine; alții țineau cu umărul receptorul la ureche și notau cu febrilitate spusele unor interlocutori de la capătul celălalt al firului. Câțiva ronțăiau covrigei, cufundați în lectura ziarelor concurente. O femeie de serviciu se strecura printre mese și scaune, purtând o tavă încărcată cu pahare albe din plastic din care ieșeau aburi de cafea.

Redactorul șef, un grăsun lac de transpirație, poreclit de subalterni Balaurul, era pradă unei agitații de nedescris. Ieșea uneori din cușca lui de sticlă, de unde putea să supravegheze în voie foiala angajaților din încăperea imensă, și se adresa cu o voce răstită cui i se întâmpla să-i iasă în cale:

– L-ai văzut pe Miron Cernat?

Nu aștepta răspunsul și se repezea din nou în biroul său unde, pe o masă lungă, se aflau, claie peste grămadă, manuscrise respinse, altele încă necitite, într-o dezordine a cărei

logică doar el o cunoștea, astfel încât oricând ar fi putut să scoată din maldărul inform o pagină de care avea nevoie.

În marea lor majoritate ziariștii erau tineri și foarte tineri, degajați în mișcări oriunde s-ar fi aflat, lângă un politician abil sau în preajma unui om de afaceri vestit, la o recepție sau asistând la o încăierare pe stradă, gata oricând să prindă un pont și să-l facă știut fără să-și pună vreo problemă legată de impactul avut de dezvăluirile lor. Erau vânători ageri și nu se sinchiseau de nimic, nu aveau scrupulele unor gazetari mai în vârstă când erau nevoiți să lovească în dreapta și în stânga, arătând ce se ascunde sub falsa onorabilitate a unora.

Redactorul șef obișnuia să zică, ținând cu degetele lui dolofane câte un manuscris fără sare și piper, de parcă ar fi ținut în mână un șobolan mort:

– Asta-i marfă? Ăsta-i limbaj? Și la Curtea Angliei se vorbește mai colorat și se spune lucrurilor mai pe șleau! Noi nu scriem pentru domnișoarele de pension. Cititorul nostru n-are timp. Cere o relatare vioaie și într-un limbaj pitoresc. Chestia asta e un rahat! Cine scrie așa n-are ce căuta într-o redacție condusă de mine.

„Șobolanul" era aruncat cu scârbă în coșul de gunoi, iar autorul, de frică să nu-și piardă pâinea, se dădea pe brazdă, uita cei șapte ani de-acasă și învăța rapid care e fondul principal de cuvinte al gazetarului modern.

Cornelia Isopescu, o blondină care își purta părul strâns într-o coadă de cal, și care tocmai predase câteva rânduri despre un medicament – minune, inventat de un necunoscut și, evident, neînțeles autodidact, se adresă colegei sale Matilda Panait:

– De ce naiba îl caută pe Miron? Să vezi că-i dă o primă!

Matilda sorbi mai întâi din ceașca de cafea aflată pe măsuța unde își ținea calculatorul.

– Îi dă pe dracu'! Doar știi ce mototol e. Pentru ce să-i dea primă?

– O fi el cam mormoloc, zise Cornelia care încercase zadarnic, prin aluzii mai mult decât transparente, să se întâlnească în oraș cu Miron, dar e distins, parcă e din altă lume.

– Așa e, bine zici, e din altă lume, îi răspunse Matilda, pe care tipul căutat cu o asemenea înverșunare de redactorul șef o lăsa indiferentă.

În goana lui prin redacție secretarul general le zări cum stau la taclale.

– Voi n-aveți treabă? ! Ia corectați-mi știrea asta. Lua-l-ar naiba pe ăla care a redactat-o. A scris-o cu picioarele! Nu pricep nimic.

– Am zbârcit-o, oftă Matilda care începuse să-și facă unghiile cu ojă, și amândouă se apucară de lucru.

Redactorul șef se catapultă din nou în mijlocul oamenilor săi.

– Deșteptul ăla de Cernat n-a apărut?

Nici de data asta n-așteptă să-i răspundă cineva. Mașinăria faxului porni să scuipe un teanc de file și se întoarse grăbit să vadă despre ce e vorba, smulgând uneori paginile direct din aparat.

După ce aranjară altfel frazele boante ale știrii, fetele se porniră iar pe sporovăială.

– E tare chestia cu ostaticii de la școală!

– Trăim într-o lume nebună. Mie-mi pare rău de altceva...

Matilda șovăi înainte de a-și duce gândul până la capăt.

– De ce?

– Îmi pare rău că salvarea a venit de la un biet îngrijitor. Culmea! Un ins aflat în pragul pensionării.

– Și ce-i cu asta?

– Să fi fost vorba de un bărbat ca lumea, mai ziceam. Dar un moș! Mai mare râsul.

În secret, Matilda aștepta o stea de cinema, o vedetă din sport, sau măcar un june frumos și cu o musculatură a la

Schwarzenegger care s-o răpească și s-o ducă într-un loc inaccesibil muritorilor de rând, pe un meleag de poveste.

Pe Cornelia o preocupa însă altceva.

– M-am uitat pe reportajul pe care o să-l publicăm în ziarul de mâine. nicio veste despre salvatorul misterios. E drept, mai mulți nebuni au telefonat și la noi și la alte ziare și televiziuni și au pretins că ei i-au scos pe copii din mâinile bandiților. Totul s-a dovedit o cacealma. Nici vorbă să fie ei. Nimeni nu știe până acum cine e îngrijitorul care s-a nimerit să fie în curtea școlii și i-a pus la pământ pe ticăloșii ăia. Doamne! Ce palpitant a fost!

– O să se afle până la urmă. Cine-i prost să refuze recompensa promisă de părinții copiilor?

– După cum văd eu lucrurile, n-o să se știe niciodată.

Matilda își terminase de dat unghiile cu ojă și își contempla satisfăcută opera.

– Mai poate fi și altceva.

– Ce?

– Simplă propagandă. Poate totul a fost pus la cale ca să se arate cât de prompt acționează forțele noastre de ordine.

– Dar uiți că puștii au fost scăpați de un amărât de îngrijitor!

– Poate că amărâtul ăla le-a încurcat socotelile.

Deși era sceptică în legătură cu varianta propusă de către colega sa, Cornelia se abținu s-o contrazică.

Pe ușa care se deschidea din minut în minut își făcu apariția un ins pricăjit, cu o servietă grea sub braț. Se uită descumpănit la forfota din încăpere, neștiind încotro să se îndrepte. În cele din urmă le zări pe cele două fete și se apropie cu pași șovăitori de locul unde se aflau.

– Sărut mâna!

Luate prin surprindere, fetele tresăriră și îl cercetară rapid din cap până în picioare. Purta o bluză decolorată, niște pantaloni de doc fără dungă, ca niște burlane, iar în picioare avea

un soi de șlapi. Încercară să-și învingă sila provocată de mirosul greu de transpirație pe care îl degaja tipul și îl întrebară cu falsă politețe, amândouă deodată:

– Pe cine căutați?

Faptul că fusese luat în seamă îl înviora pe cetățeanul între două vârste care până atunci se arătase complet neajutorat.

– Caut pe... De fapt, nu caut pe cineva anume...

Vorbele pe care le rostise îi consumaseră tot curajul.

– Atunci, de ce ați venit la noi?

Cetățeanul se înviora din nou.

– Am venit cu o problemă...

– Casă?

– Ce casă?

– Vreți casă?

– M-a ferit Sfântul! se închină individul. Am casă, mulțumesc lui Dumnezeu.

– Ați rămas pe drumuri? Sunteți șomer?

Cetățeanul se închină din nou.

– Nici vorbă!

– Atunci cu ce vă putem ajuta?

– Vedeți, după ani și ani de muncă, am reușit să rezolv o problemă care a dat omenirii multă bătaie de cap. E vorba de...

– Perpetuum mobile! exclamară fetele într-un glas.

Necunoscutul păru uimit peste măsură.

– Extraordinar! Cum v-ați dat seama?

– Totul vă arată ca pe un geniu capabil să rezolve această problemă care a pus la grea încercare omenirea, îi potoli Matilda curiozitatea, abia reușind să nu izbucnească în râs. Numai că nu v-ați adresat cui trebuie.

– Da?

– Uitați, continuă Matilda arătând cu mâna spre un coleg care abia se vedea din spatele monitorului și pe care avea pică, acela este specialistul nostru în perpetuum mobile. Lui trebuie să-i prezentați întreaga documentație.

– Vă mulțumesc foarte mult. Sărut mâinile!

Necunoscutul își târși pașii spre locul indicat. Dar cele două fete n-apucară să mai vadă reacția colegului lor. Ușa se deschise încet și în redacție își făcu apariția Miron Cernat.

Cornelia îi aținu imediat calea.

– E jale, Miroane! A întrebat Balaurul de zece ori de tine. Ce-ai făcut? Ai călcat pe bec?

Noul venit avea un chip plăcut, iar ochelarii pe care îi purta îl făceau și mai distins. Părul îi era de un blond spălăcit și un moț rebel din creștet îi conferea o notă hazlie. Părea absent și vorbele Corneliei, ca și zumzetul de viespar din jurul său, nu reușeau să-l aducă de pe tărâmul unde părea că hălăduiește.

N-apucă să răspundă nimic. Redactorul șef îl zărise prin geam și se repezise ca un uliu să-și înșface prada.

– Pe unde umbli, domnu Cernat? Nu știi cât e ceasul?

Îl trase fără pic de menajamente în cușca de sticlă și închise ușa în urma lor. După aceea coborî jaluzelele metalice, astfel încât ceilalți să nu-i poată vedea. De-abia după aceea se proțăpi pe picioarele lui scurte în fața vlăjganului cu ochelari și îl potopi cu un șuvoi de vorbe.

– Cu ce te ocupi dumneata?

Nu-l lăsă pe celălalt să răspundă și continuă pe același ton răstit.

– Dumneata răspunzi de cultură! De cărți, de concerte, de vernisaje. De cultură, domnule, nu de cai verzi pe pereți. Nu-ți cere nimeni nici să scrii despre economie, nici despre viața politică. Alții intră în culisele evenimentelor. Te știam om serios, nu pescuitor în ape tulburi. Nu te pricepi la asta și poți s-o dai în bară.

Cu toate că era nervos, redactorul șef nu-l tutuia pe celălalt care avea doar cu câțiva ani mai puțin decât el.

– Ce s-a întâmplat? întrebă placid Cernat.

Întrebarea turnă gaz pe foc.

– Ce s-a întâmplat? Dumneata mă întrebi pe mine ce s-a întâmplat? Ia citește cu glas tare mizeria asta!

Balaurul îi întinse ziarul apărut de dimineață. Era deschis la „cronica plastică".

– Îndrăznește! Citește-ți capodopera!

Cu același calm, fără pic de participare în glas, Miron își începu lectura.

– „Un pictor de mare valoare se anunță Ion Arghir. Pânzele pe care le-a expus în cadrul unei expoziții organizate în..."

Redactorul șef îi smulse ziarul din mână fără să mai aibă răbdare. Sări câteva rânduri și începu să citească frazele subliniate cu creion roșu.

– „Printre participanții la vernisaj s-a numărat și binecunoscutul om de afaceri Sile Calomfirescu. Originea averii lui rămâne încă neelucidată, dar, din surse sigure, vă putem anunța că în curând se vor face dezvăluiri fulminante..." „Surse sigure", repetă Balaurul, parcă nevenindu-i să-și creadă ochilor. Care „surse sigure", domnule Cernat? Și ce are sula cu prefectura? Ce dracu' are pictorul Ion Arghir cu omul de afaceri Sile Calomfirescu? Hai? Răspunde odată, că de azi dimineață m-ai pus pe jar!

– Nu știu ce mi-a venit să scriu asta, mărturisi candid Cernat. Dar am pornit, într-adevăr o anchetă despre individul ăsta și afacerile lui dubioase.

Balaurul era în pragul apoplexiei.

– Bagă-ți mințile în cap! Uită de ancheta asta! „Individul", cum îi spui, e cel mai bun prieten al patronului ziarului ăstuia de unde mănânci o bucată de pâine. Până una alta ți-am tăiat din leafă. Marș la treabă! Auzi! „Afaceri dubioase„! Orice neisprăvit care abia împușcă francul, când n-are ce face, din invidie, se dă la cei care se pricep să facă bani. Sile Calomfirescu merită tot respectul. Știe să scoată bani și din piatră seacă. Iar sărăntocii miorlăie că nu e drept ca unii să aibă și alții nu. Muncește, dom'le, și o să ai, dacă te duce mintea.

Se auzi un sunet melodios. Miron se descheie la haină – era îmbrăcat într-un costum elegant și ușor, de vară – și scoase un pager de la cureaua pe care era fixat. Se uită la ecranul minuscul, puse aparatul la loc și, pe același ton flegmatic, îi spuse Balaurului:

– Scuzați-mă! E o urgență!

Și ieși val-vârtej pe ușă, lăsându-și șeful cu gura căscată.

5
Motocicliştii groazei

După ce Miron Cernat ieşise glonţ din redacţie, Cornelia îşi strânse rapid lucrurile şi se luă după el. Era intrigată la culme. Încotro o zbughise? Nu cumva cel pe care toţi îl socoteau un mototol era de fapt un mare fustangiu şi cineva îl chemase în oraş, lăsându-l pe Balaur să urle la pereţi, el repezindu-se ca apucat de streche să-şi vadă amanta neştiută de nimeni? Dacă fusese în stare să-l lase pe redactorul şef să facă spume la gură era probabil ceva serios, dar ea n-avea să renunţe cu una, cu două la cel la care visa de când îl cunoscuse.

N-aşteptă liftul şi coborî în goană scara, sărind câte două trepte. Ieşi la timp din clădire ca să-l vadă cum descuie portiera unui hârb de Audi care trecuse prin mai multe mâini înainte ca el să-i devină proprietar. În timp ce Miron se urca la volan ea reuşi să-şi scoată micul Tico din încleştarea a două maşini parcate aiurea. Aşteptă până când celălalt se urni din loc, intrând într-un şuvoi de maşini care se prelingeau pe Ştirbei Vodă şi îi luă urma, având grijă să lase între ei două-trei maşini. Cu toate că Miron păruse extrem de grăbit, acum circula agale, se lăsa depăşit de alţii, oprea tacticos la trecerile de pietoni, fără să-i bage în seamă pe cei care îl claxonau cu nervozitate din spate. Urcă pe lângă Sala Palatului, opri la stop – în faţă se profila Ateneul – iar când se făcu verde o luă la dreapta, străbătând Piaţa Palatului. Mai opri o dată la stopul de la Continental – Cornelia era din ce în ce mai furioasă, un

dobitoc îi tăiase calea fără să se asigure și era cât pe-aci să intre în el, trebuise să pună o frână care era s-o azvârle în parbriz. Abia atunci își aduse aminte că nu-și pusese centura de siguranță, o fixă în grabă, noroc că n-o văzuse vreun sticlete, o felicitare din partea lui era tot ce-i mai lipsea. Dar de-abia dădu Miron colțul spre Union că imediat opri, găsind un loc de parcare liber. Ea trebui să meargă încă vreo câțiva metri și urcă mașina pe trotuar, chiar în dreptul ferestrelor de la o cafenea. Se uită în oglinda retrovizoare și-l zări pe Miron cum se dă jos din mașină. Trecu pe lângă Tico – fata se făcu mică și se prefăcu că își caută ceva pierdut pe lângă pedale – dar el intră în local fără măcar să-i arunce o privire.

În cafenea nu era lume multă. Miron se așeză la o masă și o fătucă îmbrăcată ca pentru a fi contemplată de oameni care să nu trebuiască să-și solicite imaginația încercând să-i descopere formele, îi luă comanda. În curând, o ceașcă de cafea și un pahar cu apă minerală poposiră pe masa lui.

Trecură mai multe clipe și nu se întâmplă nimic. Din când în când, Miron sorbea din cafea și arunca priviri distrate în jurul său. „I-a dat plasă", se bucură în sinea ei Cornelia. „L-a pus pe jar și acum îl lasă să se perpelească. Bine-i face, dacă se încurcă cu fitecine."

Mai trecu o vreme și în local apăru un băiețaș care părea că vrea să cerșească în localul ăsta simandicos. Fătuca reuși să se smulgă din uimirea provocată de o astfel de apariție și se repezi să-l dea afară. Atunci Miron făcu ceva care îi spori și mai mult uimirea. O potoli cu un gest și îl invită pe vagabond să ia loc la masa lui, ba mai mult, îi comandă un pahar probabil cu un suc, pe care acesta îl goli pe nerăsuflate și mai ceru încă unul. Apoi cei doi porniră să vorbească. De fapt, vagabondul era cel care turuia, iar Miron dădea doar din cap aprobator.

Cornelia nu mai înțelegea nimic. Se uita prin fereastră la cei doi și încerca să priceapă ce legătură poate fi între tânărul cu părul blond, îmbrăcat la patru ace, și zdrențărosul care vorbea ca o moară neferecată. Uitase de bănuiala ei

că Miron are o întâlnire cu vreo fufă din alea cățărate pe platforme, ca să pară mai înalte, cu zdrăngănei în urechi și cu bluze care încep de unde se sfârșește fusta. „Să fie vreo sursă de-a lui Miron? Dar de ce surse are nevoie un redactor sclivisit, care scrie despre cărți, spectacole, expoziții? Aici e ceva necurat. Băiatul ăsta ascunde ceva. O să aflu eu până la urmă. Dar dacă totuși e vorba de vreo individă care întârzie și, din plictiseală, Miron își omoară timpul stând la taclale cu un ins pitoresc? Parcă spunea odată ce mult îl interesează cum vorbesc cei dintr-o categorie socială joasă. Spunea ceva despre limbajele paralele existente la un moment dat într-o societate."

Un trecător stânjenit de mașina ei îi zise ceva de dulce. Mai întâi, vru să se dea jos și să-i răspundă cu vorbe pe măsură. Se abținu la timp – cât ar fi fost Miron de zăpăcit, tot ar fi zărit-o și s-ar fi ales praful de supravegherea ei. Își dădu seama că procedase bine – când privi din nou în local nu-l mai văzu pe vagabond, iar Miron se ridicase de la masă și îndesa niște bancnote în mâna fătucii a cărei fustă părea să fi intrat și mai mult la apă. Îl văzu cum iese din cafenea și se îndreaptă spre mașină. Mai întâi crezu că se va urca la volan, dar el trecu pe lângă Audi cel cu tabla ruginită și o luă pe jos spre Continental. Fără să șovăie nicio clipă, Cornelia își lăsă Tico pe trotuar – până la urmă, vreo cucoană ofuscată tot îl va zgâria cu poșeta, asta e – și o luă după el. Traversă Calea Victoriei și coborî pe partea stângă pe lângă niște panouri vopsite în roșu care mascau lucrările unui șantier. Păși agale, ca omul fără grabă, uitându-se din când în când prin vitrinele unor dughene, ca și cum ar fi căutat ceva anume, zăbovind mai mult în dreptul unei case de schimb valutar. Deodată, se întoarse. N-avea cum să treacă pe lângă el, așa că mimă surpriza unei întâlniri neașteptate.

– Miroane! Ce faci? Ai ieșit la plimbare? Pe căldura asta te coci și mai multe nu!

Cu toate că era îmbrăcat în costum, ce-i drept, de vară, celălalt nu părea să se coacă. Îi răspunse firesc, ca și cum nu l-ar fi surprins deloc apariția ei.

– Bună, Cornelia!

Fata se uită cu atenție la el. Nu cumva bănuia că îl urmărise? Privirea lui candidă din spatele ochelarilor o liniști.

– Să știi că Balaurul e foc făcut pe tine! A zbierat în urma ta de parcă ar fi vrut cineva să-i ia beregata.

– Da? murmură el absent, și se întoarse din nou, continuându-și drumul inițial.

Cornelia rămase descumpănită. Porni să tropăie pe lângă el.

– A zis că te zboară!

Celălalt nu părea impresionat.

– Da? îi răspunse el din nou.

Se apropiau de magazinul Adam și, deși făcuseră mai mulți pași împreună, el tot nu ieșea din muțenia lui. „Mormolocul! Să întâlnească o fată ca mine și să n-o invite, pe căldura asta, la o bere, sau măcar la o coca-cola! Tolomac mai e, Doamne! Dacă are totuși un randevu cu cineva și eu îi stric șusta? Dar numai de-a dracului nu-l las în pace. S-o văd și eu pe frumoasa care i-a sucit mințile."

O cotiră spre intrarea în Cișmigiu. Când ajunseră în mica intersecție, întoarseră brusc capul. Dinspre Brezoianu se auzea un zgomot de motoare ambalate la maximum. Într-o clipă locul se umplu de fumul a cinci motociclete pe care călăreau niște indivizi pletoși, zbierând și chiuind ca la petrecere. Mai întâi, nu știură de cine să se agațe. Cei câțiva trecători aflați în zonă se refugiaseră în parc. Un polițist în carapacea lui verde, ca a țestoaselor ninja, cântări raportul de forțe, hotărî că îi e defavorabil și se prefăcu a fi chemat prin stație în altă parte. Nu mai rămăseseră decât Cornelia și Miron. Începură să se rotească în jurul lor, în cercuri tot mai strânse, râzând și țipând.

– Vai ce păpușică frumoasă!

– Ce-ai găsit la aschimodia asta?

– Hai la plimbare cu noi!

– Dă-i papucii mormolocului ăsta!

O clipă Cornelia se amuză gândind că vlăjganii îmbrăcați în vestoane de piele, cu ținte multe și strălucitoare și cizme până la genunchi, i se adresaseră lui Miron exact cum îi spuneau colegii de redacție. Dar înfățișarea derbedeilor o înfricoșă. Îl apucă pe Miron de braț.

– Hai să fugim!

Atunci Miron făcu ceva care o lăsă cu gura căscată. Încercă să i se smulgă din strânsoare cu violență.

– Dă-mi drumul!

Se încleștase așa de tare de el, încât acesta trebui să se smucească de mai multe ori.

– N-auzi să-mi dai drumul?

Buimăcită de întorsătura lucrurilor, Cornelia își slăbi strânsoarea. Fără să arunce nicio privire în urmă, bărbatul cu ochelari o porni la goană pe drumul pe care venise. Golanii izbucniră în hohote de râs.

– Așa, mămăligă! Spală putina!

– Fainã bucățică ne-ai lăsat!

– Vino mâine s-o iei înapoi! Ți-o dăm ca nouă!

În curând Miron se pierdu pe după blocuri, neavând cum să mai audă strigătul fetei:

– Lașule! Ticălosule!

Izbucni în plâns. Motocicliștii o înconjurară și unul dintre ei, chipurile din milă, îi întinse o batistă.

– Nu plânge, domniță! Ăla nu-i mascul. Uite ce înseamnă bărbat!

Cu mâna înmănușată se bătu peste pieptul gol, păros, care se vedea prin haina de piele descheiată.

Nu se mai roteau în jurul ei. O încercuiseră fără să oprească motoarele. Gazele ieșite pe țevile de eșapament făceau aerul irespirabil.

Cornelia se uită în jur. Ca prin farmec, toți dispăruseră. Doar câteva femei se uitau pe ferestre, la adăpostul apartamentelor lor din blocurile învecinate.

– Ajutor! Poliția!

– Fată dragă, unde te trezești? se miră unul dintre motocicliști. Care poliție? Păi are vreunul snagă să se pună cu noi? Hai mai bine suie aici, în spatele meu, să mergem într-un loc unde-o să petrecem pe cinste.

O apucă de braț și o trase spre el. Fata se smuci și se pomeni în brațele altuia.

– Vezi? La mine are lipici. Ți-am spus că nu știi să te porți cu damele.

O înșfăcă, o trase spre el și începu s-o sărute. Cornelia se zbătea zadarnic. Îi simțea barba aspră pe obraji, iar mirosul de năduşeală îi făcea greață. Iar ticălosul de Miron o lăsase singură cu bestiile astea!

– Ajutor! mai apucă ea să strige cu ultimele puteri, simțind cum e ridicată ca un fulg și suită pe una din motociclete. Agregatul strălucitor începu să dea ture prin scuar. Trecură așa mai multe minute. Fata continuă să țipe după ajutor.

Atunci se auzi lângă grupul bizar o voce de un calm desăvârșit:

– Cine strigă după ajutor?

Toți se întoarseră în direcția de unde se auzise glasul. Lângă ei apăruse un individ îmbrăcat într-un combinezon negru, mulat pe corp și cu o mască pe față. Stătea cu brațele încrucișate și privea liniștit întreaga scenă.

– Tu de unde ai mai răsărit, tataie? Vezi că balul mascat e în altă parte.

Omul în combinezon i se adresă mai întâi celui care-l apostrofase.

– Am auzit pe cineva strigând „ajutor! ". Se pare că nu tu ai nevoie – ești un malac care s-ar descurca dacă s-ar afla în pericol. Atunci poate tu ai strigat? se adresă necunoscutul unui

alt derbedeu. Nu. Nu cred. Ai prea puțină minte ca să știi ce-i aia primejdie. Te cam doare gânditul. Am ghicit! Tu ai strigat. Ba nu. Iar m-am înșelat. Tu n-ai ajuns încă la limbajul articulat. Nu mai rămâneți decât voi doi. Dar voi vă ajutați unul pe altul în caz de forță majoră. Doar vă giugiuliți noaptea în același pat. Hotărât, înseamnă că făptura asta delicată a strigat. V-a supărat cineva, duduie?

Cei cinci derbedei rămăseseră cu gura căscată ca la dentist. Furia care îi cuprinsese le paralizase vorbirea. Cu chiu, cu vai, unul dintre ei se smulse din uluială.

– Mă, pișpirică, ți s-a urât cu viața? Acu te fac șezlong.

– Să mi se urască? Doamne-ferește! De-abia acum a început să-mi placă mai mult. Iar de când v-am cunoscut parcă mi se pare și mai frumoasă. Cred c-o să ne distrăm pe cinste! Ce ziceți? Punem de-un zaiafet?

Cel care o ținea pe fată se apropie de străin cu intenția de a-l pocni cu un baston de cauciuc pe care îl scosese dintr-o geantă prinsă de motocicletă.

– Sigur! Ai dreptate! N-am făcut cunoștință. Stăm de vorbă ca niște sălbatici, îi zise în continuare vesel noul sosit.

Îi întinse mâna dreaptă, ca și cum ar fi vrut să dea noroc. Celălalt ridică bastonul și-l coborî cu violență spre palma întinsă. Dar palma celuilalt apucă bastonul și-l trase cu putere spre el. Vlăjganul se dezechilibră și căzu sub motocicletâ, dând drumul fetei, care se pomeni imediat înșfăcată de omul în combinezon.

– Fugi pe trotuar! îi ordonă acesta.

Fără să stea pe gânduri, Cornelia se repezi unde i se spusese și de acolo urmări desfășurarea evenimentelor, ca și cum s-ar fi documentat pentru un reportaj.

Motociclistul doborât n-apucă să se ridice. Piciorul necunoscutului îl lovi drept în falcă și-l culcă la loc. Apoi, omul în combinezon ridică motocicleta și se urcă în șa, pornind-o la drum.

Ceilalți patru alcătuiau un grup statuar. N-apucară să se ia după el. Îl văzură cum întoarce motocicleta și se îndreaptă cu toată viteza în direcția lor. Până să se dea la o parte, dădu peste ei, fără să-i pese că în ciocnire poate să se zdrobească și el. Se auzi un zgomot de fier pe fier și urletele celor răniți.

Necunoscutul ieși din grămada de trupuri și metal. În mână avea un lanț pe care începu să-l rotească amenințător.

– Tataie ziceți? Balul mascat e în altă parte? Lasă că o să aveți niște moace tocmai bune pentru carnaval!

Începu să lovească la întâmplare, sfărmând țeste, faruri, nepăsându-i de urletele celor care se zvârcoleau pe jos. Pe trotuar, Corneliei nu-i venea să-și creadă ochilor. În numai câteva clipe se alesese praful de fala celor cinci derbedei.

În depărtare se auzea sirena unei mașini de poliție. Cineva probabil chemase un echipaj.

Necunoscutul își opri masacrul și ciuli urechea la zgomotul care se apropia. Aruncă lanțul și o luă la fugă. Cornelia mai apucă să-l vadă doar câteva clipe, înainte de a dispărea pe străzile pustii.

*

* *

Ziarul plecase la tipar. În redacție era mai puțină forfotă ca în cursul zilei. Până și redactorul șef își mai venise în fire după ce Miron Cernat îl lăsase perplex, ieșind ca o furtună din biroul lui.

Cornelia povestea pentru a treia oară colegei sale Matilda întâmplarea cu motocicliștii.

– Dragă, să-i fi văzut ce fioroși erau! Niște brute. Iar poliția se face că nu-i vede pe derbedeii ăștia și nu-i bagă la răcoare.

– Iar când îi bagă îi scot avocații, zise Matilda, făcându-și ordine pe birou și pregătindu-se de plecare.

– Miron s-a comportat execrabil. N-aș fi crezut niciodată că e atât de laș. Să lași singură o fată ca să-și bată joc de ea niște pușlamale! De unde-or fi având bani? Am auzit că o sculă din aia costă o avere!

– Un motor din ăsta e mai scump decât o mașină, întări Matilda, care nu știa cum s-o liniștească pe Cornelia, ca să poată, în sfârșit, să-și ia rămas bun. Și ce te miri așa de Miron? E un mormoloc, ți-am mai spus de o mie de ori. E ca o fată mare.

Cornelia rămase pe gânduri.

– Cine o fi oare necunoscutul care i-a pus cu botul pe labe pe huligani?

În privința asta, Matilda era mai sceptică.

– Dragă, poate că exagerezi și tu... Cum să apară ziua în amiaza mare un tip mascat care să împartă pumni în stânga și-n dreapta? Așa ceva nu e decât în basme!

– Ba n-a fost deloc un basm. Ca dovadă, o să și scriu despre tărășenia asta. Și să vezi ce-i fac lui Miron când apare. Dacă o să mai îndrăznească să dea ochii cu mine!

6
Centura de castitate

Şoseaua care înconjoară Bucureştiul e un fel de „ţară a nimănui". Primăria Capitalei susţine că îngrijirea ei cade în sarcina Ministerului Transporturilor, ca orice drum naţional. Acesta însă îşi declină orice competenţă în acest sens. Ca urmare, panglica de asfalt care ar trebui să uşureze drumul şoferilor dornici să ajungă la anumite destinaţii fără să mai străbată labirintul străzilor din Cetatea lui Bucur arată ca după bombardament. Oricine se hazardează s-o străbată e nevoit să dea probe de iscusinţă în ocolirea gropilor, să dovedească o răbdare ieşită din comun, convoaie de maşini târându-se cu viteza unor melci nu prea grăbiţi.

De la o vreme, decorul se însufleţise, parcurgerea acestei căi căpătase un plus de interes. Din loc în loc, pe marginea şoselei apăruseră pâlcuri de fete, care mai de care mai sumar îmbrăcate. Făceau semne ocupanţilor din limuzine luxoase, din tiruri greoaie, din tractoarele care lăsau nori înecăcioşi de fum în urma lor. Unele n-aveau mai mult de paisprezece-cincisprezece ani. Altele depăşiseră binişor trei decenii de viaţă. Cele mai multe purtau pantaloni scurţi şi maieuri. Erau date pe faţă cu smacuri violente, care le ascundeau ofilirea prematură a obrajilor. Părul îl aveau vopsit în culori care l-ar fi făcut gelos pe orice pictor avangardist. Mimau voioşia de a practica meseria cea mai veche din lume. De fapt, erau fetişcane din satele din preajma Bucureştiului, care nu reuşiseră să pătrundă în marele oraş, ocupat deja de

alte colege, mai norocoase, puse sub protecția unor „pești", foarte atenți ca nimeni să nu încalce teritoriul altcuiva. Din pricina lor, un glumeț poreclise centura Capitalei – „centura de castitate". Ziarele preluaseră imediat formula hazlie.

Dar la începutul verii, odată cu zăduful ciudat care cuprinsese întreaga țară, asupra harnicelor slujitoare ale lui Eros se abătuseră nori amenințători. Trei dintre ele fuseseră găsite cu beregata tăiată printre copacii care străjuiau șoseaua. Să fi fost vorba de niște clienți strânși la pungă care, după ce se bucuraseră de serviciile calificate ale jupâneselor, socotiseră că e mai profitabil să nu achite onorariul, ba, mai mult, ca să nu lase nicio urmă, le mai luaseră și viața? Să fi fost vorba de o lovitură organizată de concurența din oraș? Sau pe teritoriul respectiv dorea să pună mâna altcineva, care să plaseze alte fete și, eventual, să și le aservească și pe cele deja cu state vechi prin zonă? La toate aceste întrebări anchetatorii nu reușiseră să dea niciun răspuns. În orice caz, timp de câteva zile, șoferii care se aventuraseră pe „centura de castitate" le căutaseră cu limba scoasă pe fetele în pantalonași scurți și maieuri colorate. Înfricoșate de soarta suratelor lor de branșă, nu mai îndrăzniseră să apară la „agățat", fluturând mâinile ca să atragă atenția clienților. De-abia după ce economiile lor scăzuseră vertiginos, ieșiseră din nou pe covertă, la început cu mai puțin tupeu, apoi, odată cu uitarea care se așterne peste toate, devenind din nou aceleași făpturi jucăușe, sprințare, pline de „vino-ncoace", înșiruite de-a lungul șoselei pe mai mulți kilometri. Reapariția lor fusese primită cu bucurie de către șoferii înfierbântați, români sau doar cetățeni în trecere prin România, plecați de mult de-acasă, disponibili oricând pentru o escapadă amoroasă în mijlocul naturii, la botul calului, fără a pierde mult timp și beneficiind de o servire exemplară și discretă.

Petronela era cea mai în vârstă, se apropia galopant de patruzeci de ani. Era bondoacă, platinată, puternic rujată și fuma țigară de la țigară – numai Marlboro roșu. Avea locul ei, pe

care îl împărțea cu mărinimie cu o altă breslașă – chiar lângă un panou publicitar uriaș care înfățișa un tânăr chipeș, îmbrăcat ca un cowboy, trăgând cu sete dintr-o țigară scoasă dintr-un pachet de Marlboro. De obicei, fetișcanele își băteau joc de „bașoalde", le luau peste picior, zicându-le că le caută cea cu coasa și că ar fi cazul să stea acasă, ca nu cumva să bată „aia" drumul de pomană și să nu le găsească. Dar pe Petronela nou intratele în meserie o îndrăgeau, chiar o respectau – doar ea deținea un record în materie, rezolvase într-o zi treizeci și cinci de mușterii, fără să dea rasol, fiindcă, vorba ei, „de profesioniști e nevoie în orice domeniu".

Ziua aceea trecuse însă doar cu câțiva clienți pentru ea – doi turci mustăcioși, atrași de formele generoase pe care le etala, un tractorist mai mult beat, care, după ce-și potolise poftele, trăsese un somn bun sub un pâlc de salcâmi și un căruțaș sfios, care, auzind ce se petrece pe linia de centură, își luase inima în dinți și se înfruptase jenat din fructul oprit, rămânând cu gura căscată de ce-i fusese dat să cunoască, făgăduindu-și solemn să mai treacă pe acolo, fiindcă se pare că trăise degeaba lângă muierea lui.

Spre seară, se instalase acalmia, rareori se mai zărea câte un camion la volanul căruia se afla câte un șofer grăbit, care arunca priviri pofticioase spre fete, dar nu oprea, fiind probabil în întârziere.

– Slabă mișcare, zise Petronela spre însoțitoarea ei, care nici ea nu se putea lăuda cu vreo ispravă deosebită. Apoi privi spre flăcăul de pe panoul publicitar și citi ce era scis în josul reclamei:

– „Tutunul dăunează grav sănătății! „Băiatului ăstuia chiar i-a dăunat.

– Cum așa? se miră Hilda – de fapt, o chema Sofronia, dar își luase alt nume, mai atractiv pentru îndeletnicirea pe care o avea.

Petronela o privi pe fetișcană – avea vreo șaisprezece ani, dar ea se ținea că are optsprezece. Venise de undeva, din

Moldova, sătulă de mizeria din casă, de mersul la sapă când soarele îți arde creștetul, de certurile dintre părinți, mai prieteni cu băutura decât cu munca. Pe obrazul ei rotund începeau deja să se vadă ravagiile provocate de meseria practicată fără nicio tragere de inimă.

– Nu știi ce a pățit băiatul ăsta?

– Nu, mărturisi Hilda, privind în lungul șoselei – nu se vedea nicio mașină și de-abia aștepta să audă o nouă poveste spusă de Petronela – multe mai știe femeia asta, parcă ar citi toată ziua ziarele, ce mai încolo și-ncoace, e tobă de carte, folosește uneori niște vorbe pe care nu le-a auzit la nimeni.

Petronela își drese glasul – din pricina țigărilor vorbea gros, ca un bărbat, iar pe unii clienți asta îi înnebunea și mai mult.

– Păi bine, fată dragă, asta e o poveste știută de mulți. Ăștia de la Marlboro căutau un tip pentru reclama lor. Au dat anunț la ziar, au făcut concurs și până la urmă l-au găbjit pe frumosul ăsta – în secret Petronela era îndrăgostită până peste urechi de el, deseori visase că-l întâlnește și că el, fără să stea mult pe gânduri, o înșfacă, o urcă pe murgul lui și o duce într-o lume mirifică, unde începe o viață nouă. Dar să vezi poznă – insul nu fuma! Nu știa nici cum se ține o țigară. S-au chinuit cu el până l-au învățat cu mahoarca, pentru ca pozele pe care trebuiau să le facă să fie credibile – bondoaca rosti apăsat cuvântul „credibile", tocmai ca să-și sublinieze știința în a folosi cuvinte alese.

– Și?

– Și să vezi poznă: omului a început să-i placă să tragă din țigară. A ajuns să fumeze patru pachete pe zi. Dar nu pufăia, cum mai fac unii, ca să pară interesanți. Trăgea cu sete în piept, ca disperatul ca și cum ar fi vrut să recupereze timpul pierdut.

Hilda era din ce în ce mai interesată – uitase să mai scruteze șoseaua, de parcă spațiul poveștii era mai captivant decât însăși realitatea.

– Nu mai spune!

– Parol dacă te mint! își aduse aminte Petronela o expresie întâlnită într-o carte, sau poate auzită de la cineva. Și n-a trecut mult timp și cowboy-ul nostru a făcut cancer.

Hilda se uită mai întâi la arătosul de pe panou, apoi la colega ei atoateștiutoare.

– Așa, din senin? întrebă ea neîncrezătoare.

– Nu ți-am spus că fuma ca apucatul? Oriunde s-ar fi aflat, la filmări, când poza, chiar și când era în pat cu vreo gagică – a avut sute! – era cu țigara în gură.

– Și?

– Și a mierlit-o.

– Zău?

– N-avea nici patruzeci de ani când a dat colțul.

– Nu se poate! Era așa de fain!

Petronela nu răspunse. Un Mercedes se apropia de ele abia târându-se.

– Hai să vedem ce-i cu ăsta! Poate-i rost de treabă, c-azi am șomat.

Ieșiră pe carosabil și începură să-și agite mâinile, făcând semne îmbietoare. Dar când ajunse în dreptul lor, mașina acceleră brusc, de parcă șoferul s-ar fi răzgândit.

*

* *

Întunericul se lăsase târziu în păduricea de lângă linia de centură. Abia spre orele zece bezna ascunse ca într-un adăpost ierburi, arbori, puținele viețuitoare care își aveau aici sălașul – iepuri costelivi, veverițe, câteva vulpi. Păsările încetară să mai zboare și își căutară locuri de înnoptat pe crengile copacilor. Doar liliecii porniră să planeze prin aerul încă fierbinte.

Era o noapte fără lună și decorul părea sinistru, deși din depărtare se auzea zgomotul mașinilor care circulau cu viteză.

Deodată, frunzele de pe un dâmb înalt de o palmă porniră să se miște, ca și cum o cârtiță uriașă, săpându-și galeria, greșise drumul și ieșise la suprafață. Dar de sub

mormanul de ramuri uscate, ierburi moarte se ivi un bărbat. La lumina puțină a stelelor statura lui părea impresionantă. Barba îi era stufoasă și încâlcită, iar pe cap părul îi stătea vâlvoi, ca o coamă nețesălată. Purta un trening murdar de pământ, iar în picioare avea niște basceți chinezești, care nu se mai găseau de multă vreme în comerț. Ieșise pe brânci din ascunzătoarea lui subterană și, îndreptându-se, de spate își trosni oasele cu vădită plăcere, mormăind satisfăcut. Se aplecă din nou, cotrobăi printre crengi, undeva, dedesubt și scoase o cutie de conserve și un ziar în care se afla o bucată mare de pâine și niște brânză. Luă dintr-un buzunar un cuțit – lama lui fulgeră o clipă prinzând o rază de lumină – și desfăcu cutia de tablă. Se așeză pe un buștean și începu să mănânce lacom, plescăind și ștergându-se la gură cu mâneca bluzei soioase. După ce sfârși și ultima îmbucătură, mai bägă mâna în ascunzătoare și mai scoase și o sticlă de vodcă ieftină. Îi deșurubă tacticos capacul și o duse la gură, sorbind tacticos, cu înghițituri mici. După ce mâncă și bău pe săturate, îngropă cu grijă resturile – cutia, ziarul și sticla pe care o golise – și se așeză din nou pe buturugă. Dormise toată ziua și acum, după ce-și pusese burta la cale, simțea că-i reveniseră puterile. Avea nevoie să fie în formă – în noaptea asta trebuia să lovească din nou.

Gândurile i se învălmășeau în cap. Până la urmă, va stârpi toate putorile astea care îi ațâță pe bărbați, îi ispitesc să-și înșele nevestele, prietenele, ducându-i pe căi de pierzanie. Binecuvântată fie clipa când primise porunca să curețe pământul de aceste lighioane spurcate! Ținea minte și acum noaptea când i se arătase făptura aceea minunată, numai lumină aurie, și-i zisese cu blândețe: „Tu ești cel chemat să nimicești putregaiul din lume! Supune-te mie și ai să cunoști izbăvirea!" Se trezise lac de sudoare. Încă buimac, își rupsese legăturile care nu-l lăsau să coboare de pe patul acela tare de spital. Înnodase mai multe cearșafuri și-și dăduse drumul pe fereastră, de la etajul doi, fugind cât mai deoparte de clădirea

aceea blestemată unde era ținut cu forța, dormind mai tot timpul, îndobitocit de medicamente. Furase dintr-o curte, de pe o frânghie unde fusese pus la uscat, un trening, dintr-o altă curte, de pe un cerdac, luase perechea de bascheți, și nopți la rândul mersese prin păduri, hrănindu-se uneori doar cu ierburi, până ajunsese la marginea marelui oraș, acolo unde își făceau veacul destrăbălatele de la care veneau toate relele. Le urmărise zile întregi cum își ademenesc clienții, cum le satisfac poftele nerușinate și mânia lui crescuse cu fiecare nouă grozăvie văzută. Își amenajase un adăpost chiar în apropierea lor, ca să le țină sub observație – abia se ținuse să nu pufnească în râs când oameni în uniformă, însoțiți de câini, răscoliseră păduricea, trecând chiar pe lângă ascunzătoarea lui, fără să-l dibuiască – „proștilor", îi venea să le zică – „parcă javrele nu pot fi păcălite, am eu un meșteșug ca nicio potaie să nu-mi simtă mirosul, un meșteșug știut din bătrâni." Lovise de trei ori până atunci și niciodată nu simțise în viață o bucurie mai mare decât aceea de care avusese parte văzând cum își sfârșesc zilele boarfele acelea duhnind a păcat, sub cuțitul pe care îl folosea la tăiat pâinea, și la desfăcut conserve – se ducea uneori la câte un butic și se aproviziona cu mâncare, având grijă să nu meargă de fiecare dată în același loc, cheltuind fără nicio remușcare din banii găsiți asupra victimelor sale. După ce comisese al treilea omor fusese cuprins de îngrijorare, câteva zile nu le mai văzuse pe târâturile acelea făcându-și meseria, dar îi venise inima la loc când le zărise din nou, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, râzând ca deșucheatele spre automobiliști, ațâțându-i cu vorbe fără perdea. Prinsese boală pe una bondoacă, mai purie, ar fi putut să fie mamă, ar fi trebuit să legene prunci, să-i ducă pe plozi sau să-i ia de la școală, iar ea se tăvălea cu bărbați străini, le făcea toate mendrele. În noaptea asta pe ea avea să tabere, abia aștepta să-i înfigă cuțitul în beregată, să-i vadă ochii cuprinși de spaimă, s-o jertfească așa cum i-a cerut arătarea aceea plină de farmec – o, cât n-ar da ca să-i mai apară în vis, ca să-i spună

cum îi aduce porunca la îndeplinire – da' ce, parcă fapta lui nu e deja știută și nu-l va aștepta răsplata pentru ele?

Bărbosul se ridică de pe trunchiul putred și se îndreptă cu pași furișați, dar hotărâți, spre șosea.

*

* *

Șoferul Mercedesului argintiu era nehotărât. Trecu o dată prin fața Petronelei și a Hildei fără să le arunce, în aparență nicio privire. Se dusese câțiva kilometri mai încolo și întorsese mașina, trecând iarăși fără să oprească. De-abia după ce mai repetă manevra asta de câteva ori, se hotărî în sfârșit și frână brusc, astfel încât roțile lăsară urme pe astfalt.

Era întuneric deplin.

Petronela se apropie prima de șoferul care nu coborâse de la volan. Băgă capul în mașină-geamul de la portiera din dreapta fusese lăsat – și întrebă cu glasul ei înăsprit de tutun:

– Tacâm complet? Numai sus?

Fără să-i răspundă, bărbatul îi făcu semn să urce lângă el. Aflată doar la câțiva metri mai încolo, Hilda n-apucă să arunce decât o privire spre ei, fiindcă un tir cu lumini aprinse ca la bal oprise lângă ea, iar ocupanții cabinei se dădură imediat jos, vorbind o românească stricată.

*

* *

Ascuns după un desiș, bărbosul în trening urmărise întreaga scenă. Vinele de la tâmple i se umflaseră, păreau gata să-i plesnească. Mâna dreaptă i se încleștase pe cuțit. De-abia aștepta să lovească, să se descarce văzând cum țâșnește sângele. Dar trebuia să mai aștepte. Nu putea să riște. Dacă era prins, n-ar mai fi putut duce la îndeplinire porunca arătării din vis.

Prima termină Petronela. De-abia coborî din Mercedes și mașina o porni în trombă, de parcă proprietarul ei ar fi dorit să scape cât mai repede de o amintire neplăcută. Femeia își îndesă banii câștigați în poșetă și scoase din pachetul de

Marlboro o țigară. Dar n-apucă s-o aprindă. Simți pe gură o palmă care-i înăbuși orice țipăt. Privi spre tirul unde Hilda încă mai trebăluia cu vlăjganii. N-avea cine s-o observe. Nu mai era nimeni în jur. Simți cum e înșfăcată de brațe puternice care începură s-o târască. De fapt, numai câțiva metri mai încolo de șoseaua pe care continuau să treacă mașini. „Deci, așa mi-a fost dat să mor", gândi ea când lama unui cuțit începu să i se plimbe pe gât. „Ca un animal".

Necunoscutul care o târâse ca pe un balot o întoarse cu fața spre el. Femeia se cutremură de groază zărindu-i chipul bărbos și ochii plini de ură. „Oare de ce mă urăște? Ce i-am făcut?" Lama cuțitului porni s-o împungă. Dar tocmai când își spusese că totul s-a sfârșit, simți cum e eliberată din strânsoarea aceea sălbatică.

Groaza n-o părăsi. Fiindcă lângă bărbos mai apăruse încă un necunoscut. Un bărbat suplu, agil în mișcări, al cărui chip era vopsit ca al unei piei-roșii. Zadarnic se zbătea bărbosul – străinul îl apucase zdravăn de mâini, fără să ia aminte la bolboroselile lui care semănau cu niște blesteme. În continuare, fata îi urmări ca paralizată mișcările. Îl văzu cum scoate o frânghie subțire și cum îl leagă pe bărbos de un copac. Zile la rândul, Petronela avea să-i povestească Hildei:

– Dragă, parcă ar fi fost argint viu, așa se mișca. Nu scotea o vorbă. L-a legat pe țicnit de un copac și dus a fost. Nici n-am știut ce să spun sticleților care au rezolvat un caz fără să-și mai bată capul. De unde o fi apărut ăla?

Glasul îi era plin de tandrețe. Fiindcă, între timp, Petronela uitase de frumosul care făcea reclamă la Marlboro și se îndrăgostise nebunește de salvatorul ei.

7
Spargerea

În ziua aceea, la casa de schimb valutar *Black House* dolarul se vindea cu 21.000 lei, înregistrându-se o nouă creştere a celei mai căutate valute din România. În ciuda numelui său occidental, *Black House* era o încăpere prăpădită, unde se primeau clienţii, iar în spate se mai afla o cămăruţă, unde proprietarul – un arab mustăcios şi vorbitor al unei limbi române aproximative – îşi făcea de zor calcule, văitându-se că afacerile merg din ce în ce mai prost, lumea având tot mai puţini bani. De fapt, cele două odăi erau situate într-un subsol igrasios care adăpostise odinioară un garaj. Pe trotuarul din faţă, câţiva ţigănuşi îşi pierdeau vremea ispitindu-i pe eventualii doritori de parai oferindu-se să le schimbe lei sau dolari la un preţ mai bun. Mulţi naivi căzuseră în plasa lor, mai ales provinciali care, neştiindu-le apucăturile, se bucurau de norocul ieşit în cale, primeau bancnotele, le numărau cu grijă ca pe urmă să afle că dolarii sunt falşi. Cu vremea, astfel de creduli erau tot mai greu de găsit, dar din când în când tot mai cădea mesa câte un papagal, care în veci nu-şi mai vedea banii înapoi, oricâte reclamaţii ar fi făcut la poliţie.

În dimineaţa aceea, în decor mai apăruse un personaj, un cerşetor slinos, ale cărui haine, mult prea groase pentru căldura care se anunţa, erau probabil confecţionate de el însuşi din resturile mai multor veşminte. Mai întâi, arabul vrusese s-o trimită pe Viorica, fata care era la casă, să-l izgonească, fiindcă făcea impresie proastă într-o ambianţă unde se lucra cu bani.

Apoi, se răzgândise – la urma urmei bietul boșorog nu făcea nimănui niciun rău, stătea doar pe trotuarul încins, cu pălăria pusă în fața lui, în care uneori trecătorii aruncau câte o mie-două de lei.

– Viorico, trebuie milă avem de sărmani, îi zisese el mărinimos fetei durdulii pe care prezența cerșetorului o lăsa indiferentă, ea deja gândindu-se la clipa în care nădușitul patron o să-i dea drumul măcar o săptămână să plece la mare, unde cu siguranță că-l va întâlni pe cel la care visează zi și noapte, un bărbat cu mulți bani – neapărat cu mulți bani, fie el și mai bătrâior, care s-o scape pentru totdeauna de sărăcie și să nu mai fie slugă la un avar, așa de hapsân încât nici măcar o centimă nu vedea în plus la salariul negociat în termenii „convine – stai, nu convine la tine – valea, ajteabdă o sută locul la tine".

Până la orele unsprezece doar patru clienți călcaseră pragul lui *Black House*. Venit din cămăruța din fund, arabul se uita cu jale la încăperea pustie și-și plângea de milă. Viorica dezlega impasibilă o revistă de integrame și-i păsa prea puțin de lamentațiile patronului.

– Cine pus la mine să stai și după 1996? Trebuia plecat la mine țară cu profit frumos. Acu' nu se mai schimbă bani, s-a mai strâns șurubul, a venit vremea la afaceri curate, Allah să mai înțeleagă. Țară ca a voastră mai rar este. Toți se plâng că o duc rău, că n-au de nici unele. Dar dacă ieși pe stradă vezi doar Mercedesuri, Audi, Volkswagen... La volan este doar pușți. De unde au parenții lor bani ca să le cumpere? Curios, foarte curios.

Viorica se poticnise la un cuvânt. Dacă îl găsea mai termina o integramă.

Avu pornirea să-l întrebe pe patron cum se mai zice în Ardeal la „bun", dar se abținu. Mai credea că râde de el. Și totuși, cuvântul îi stătea pe limbă, îl știa cu siguranță. Mai bine trece la o altă pagină, până la urmă o să-i vină în minte cuvântul cu pricina.

Patronul avea chef de vorbă. Slab ca un țâr, cu un chip pergamentos, nu reușeai să-ți dai seama ce vârstă are – ceva între patruzeci – cincizeci de ani, dar la fel de bine putea să aibă mai mult sau mai puțin. Bău direct dintr-o sticlă cu apă minerală, se șterse la gură cu podul palmei, și, rezemat de tejgheaua pe care se aflau o casă de marcat și monitorul unui calculator, continuă să filozofeze. Părea unul dintre înțelepții neamului său convertit, datorită împrejurărilor, la statutul de om de afaceri.

– Afaceri cinstit nu aduce câștig. Prea multe taxe. Bietul Hassan blătește tot. Lui nu-i mai rămâne nimic pentru soție și copilași. Copilași mulți în țara lui – are nevoie să mănânce, să îmbrace, să ducă la școală. Hassan nu mai stă mult aici – închide afacerea, merge altă parte unde e mai fain.

Viorica tresări. „Fain" – ăsta era cuvântul care îi mai lipsea ca să termine integrama. Al dracului arab, de unde știa cuvântul ăsta? Bucuroasă, scrise cele cinci litere și se uită admirativ la pagina pe care o rezolvase.

În clipa aceea se auzi clopoțelul atârnat deasupra ușii de la intrare. În încăpere își făcu apariția un client care părea deosebit de grăbit. Îi întinse fetei o bancnotă de o sută de dolari. Viorica o pipăi ca o adevărată cunoscătoare ce era, o găsi veritabilă și-i dădu omului pe ea suma ce i se cuvenea în lei. Bărbatul ieși fără să fi scos o vorbă.

– Muți mai sunt unii, continuă să filozofeze arabul. Nu zic nici „bună ziua".

Vru să mai adauge ceva, dar clopoțelul de la intrare clincheti din nou. De data asta în încăperea strâmtă pătrunseră doi tineri, îmbrăcați cu îngrijire. Unul dintre ei purta o servietă din piele pe care dăduse probabil o groază de bani.

– Lei? Dolari? întrebă Viorica, lăsând deoparte, cu vădit regret, revista de integrame.

– Dolari – șopti cel mai înalt – părea vădit stingherit de ambianța în care se afla, ca și cum nu mai fusese niciodată într-un astfel de loc și nu știa cum să se comporte.

– Cât?

– Cât puteți schimba?

– Oho, interveni pe un ton lăudăros patronul, putem schimba oricât.

– Sigur?

– Mai mult decât sigur. Aici casă de schimb buternică.

– Tu ai spus-o, zise cu o nuanță de regret în glas cel care nu rostise până atunci nicio vorbă.

Scotoci prin servietă, dar în locul unor bancnote foșnitoare scoase un pistol. Însoțitorul lui se repezise deja la ușa de la intrare și întorsese cartonul atârnat de o sfoară astfel încât oricine ar fi dorit să intre ar fi văzut afișat „Închis".

– Să nu faceți vreo prostie, îi sfătui pe arab și pe Viorica omul cu arma. Vă zbor imediat creierii. Ați înțeles? Scoateți toți banii pe care îi aveți.

*

* *

Exact în același moment, într-un birou al unei secții de poliție din Capitală, Petronela și Hilda erau la capătul unui interogatoriu epuizant. Locotenentul care le ancheta – un individ grăsuț, cu ochelari, care nu se știe din ce cauză nu reușea să avanseze, deși ar fi împlinit toate condițiile, în orice caz, vârsta o avea – transpira de mama focului și le trata pe cele două prostituate cu dispreț – în sinea lui le spunea „otrepe".

– Domnule colonel, îi zise pentru a treia oară Petronela, vă jurăm că nu știm nimic mai mult.

Observase cât îl rănea pe celălalt atribuirea greșită a gradului și de-a dracului se prefăcea că greșește, răsucind și mai mult cuțitul în rană.

– Domnule locotenent, o corectă posomorât Sorin Dragu.

– Scuzați, domn locotenent. Nu cunoaștem la grade.

Chiar dacă ar fi cunoscut „la grade", locotenentul era în civil și n-avea niciun semn după care să-i poată fi identificat gradul.

– Adică mă duceți pe mine cu prețul? Adică arăt eu a prost să cred gogoșile voastre? Mi-ați turnat doar baliverne – că un tip vopsit la față a apărut în pădure și v-a salvat de nebunu' ăla scăpat de la balamuc, pe care l-a legat de un copac.

– Dacă așa a fost, ce să fac eu, păcatele mele? Mai bine nu mai veneam la poliție. Pe noi, amărâtele, poliția ne freacă și ne sucește și criminalii e bine mersi.

– Eu nici măcar nu l-am văzut, adăugă Hilda. Eu lucram un client.

Vorbele fetei îl lăsară pe locotenent visător câteva clipe. Se smulse cu greu din reveria periculoasă – la anii lui, Sorin Dragu încă nu-și găsise jumătatea care să-l aștepte cu o ciorbă caldă, indiferent de ora la care ar fi scăpat de la slujbă.

– Eu zic să vă mai gândiți, le sfătui locotenentul mai îmblânzit de viziunile pe care le avusese. Ne mai vedem peste o oră, poate o să mai aveți ceva de declarat. Sergent! Condu domnițele aste la camera de chibzuință.

În sinea lui însă înlocui cuvântul „domnițe" cu vorba „otrepe".

*
* *

– Ai închis ușa? zise cel înalt.

– N-ai grețuri, am închis-o.

Erau acum în încăperea din fund, unde abia aveai loc să te miști. Viorica și Hassan erau legați fiecare de câte un scaun. Viorica urmărea ațâțată tot ce se petrecea – „mamă-mamă, asta da aventură, ce-o să mai aibă de povestit după ce-o să scape, prietenele or să asculte cu gura căscată".

Cei doi bandiți erau în culmea furiei. În casă nu găsiseră decât vreo două mii de dolari, câteva sute de mărci și mai multe milioane de lei.

– Parcă spuneai că poți schimba oricât! îl luă din scurt cel înalt pe Hassan.

– Spuneam și eu, așa..., bâigui speriat arabul. Încă o dată se blestema fiindcă nu-și încheiase mai demult afacerile, nu

se mulțumise cu cât agonisise și nu se dusese lângă copilașii lui și lângă femeia lui, Allah să-i aibă în pază!

Tipul cu pistolul se apropie și mai mult de el. Îi plimbă țeava rece pe tâmplă. Hassan se chirci în strânsoarea legăturilor.

Dar banditul îl lăsă în pace și i se adresă de data asta fetei:

– Nu se poate să nu mai fie undeva niște bani. Dacă vrea cineva să schimbe mai mult, îl refuzați? Imposibil! Ia zi, puicuțo, cum procedați în astfel de cazuri?

Viorica era mulțumită fiindcă era luată în seamă. Încă i se mai părea că totul e o joacă de copii, cu pistoale de jucărie, iar când gluma se va sfârși vor izbucni cu toții în râs și se vor duce la o crâșmă să bea și să mănâce ca niște prieteni puși pe șotii. Ce-i drept, mai auzise de atacarea unor case de schimb de către borfași, dar din câte își aducea aminte, spargerile acelea eșuaseră, sau borfașii fuseseră prinși fără să mai apuce să cheltuiască din banii furați.

– Dacă vrea cineva să schimbe mai mult? repetă ea cuvintele omului cu pistolul – era destul de drăguț, dacă ar fi avut o meserie onorabilă ar fi fost bun ca partidă. Nu știu, eu nu-s de multă vreme aici, nu s-a întâmplat niciodată să vrea cineva să schimbe mai mult de o mie – două de dolari.

Cei doi o priviră cu atenție, apoi se uitară unul la altul. Înclinau să-i dea crezare. Cel cu pistolul în mână se duse în încăperea din față și aruncă o privire în stradă. Parcă presimțind că se petrece ceva necurat în împrejurimi, țigănușii își luaseră valea. Doar cerșetorul continua să zacă pe trotuar, fără să se sinchisească de căldura ucigătoare și continua să-și îngâne litania:

– Dă și mie, dă și mie!

Liniștindu-se că nimic nu-i amenință, tânărul cu pistolul în mână se duse din nou în încăperea din spate. Nu înainte de a se asigura că vizavi continuă să staționeze un Opel al cărui șofer părea cufundat în lectura unui ziar.

*

* *

Cerșetorul de lângă casa de schimb valutar intrase într-un crunt șomaj. Din cauza vipiei puțini mai treceau prin dreptul lui, și în așa grabă, încât nici nu-i auzeau implorarea din glas. Își ridică pălăria și evaluă situația financiară – recolta era sub orice critică. Mai bine pleca și revenea spre seară, când zăduful se va mai domoli cu siguranță. Totuși, zărindu-l pe șoferul din mașina străină parcată vizavi, se hotărî să mai facă o ultimă încercare. Traversă cu hotărâre strada și își lipi fața bărboasă de geamul dinspre șofer. Smuls din lectura unui articol se pare pasionant, șoferul se sperie, dar dându-și seama cu cine are de-a face, și făcu un semn disprețuitor să se îndepărteze.

*

* *

Viorica începuse să înțeleagă că întâmplarea prin care trecea nu era un joc de copii. Mai întâi, cel înalt își aprinsese o țigară de la un chibrit dintr-o cutie pescuită de pe masa vreunui restaurant. Își pusese tacticos cutia într-unul dintre buzunarele vestei pe care o purta – sub vestă avea un tricou leoarcă de transpirație. Apoi apropiase, ca din neglijență, țigara de obrazul arabului. Apăsase ușurel, până când Hassan începuse să geamă.

– De ce faci asta la mine? scânci arabul.

– De ce fac asta la tine? Ca să ne spui unde ții banii. Banii ăia mulți.

Hassan murmură ceva în limba lui. Putea fi la fel de bine o rugăciune care să-l scape de beleaua în care se pomenise, dar și o sudalmă grea.

– Mă înjuri? se înfurie cel cu vesta.

Scoase dintr-un buzunar două fire electrice. Se uită după o priză, o zări în spatele unui dulap în care răscoliseră zadarnic și le vârî în găurile din care scosese un ștecher. Apoi îi astupă gura arabului cu un leucoplast. De-abia pe urmă începu

să-i administreze, ca un doctor grijuliu cu pacientul său, șocuri electrice. În încăperea în care deja plutea un aer înăbușitor mirosea acum și a carne arsă.

Arabul nu rezistă mai mult de o jumătate de oră. Făcu cu ochii semn că vrea să vorbească.

*

* *

Sorin Dragu le dăduse drumul celor două „parașute". Era convins că spuseseră adevărul. Dar se afla complet în ceață. Cine fusese necunoscutul mâzgălit cu vopsele pe față care o salvase pe Petronela de la moarte sigură? Era culmea – poliția primise pe tavă un criminal, dar cazul era departe de a fi rezolvat.

Oftând, luă câteva coli albe de hârtie ca să-și scrie raportul.

*

* *

Cei doi spărgători erau în culmea fericirii: până la urmă arabul vorbise. Banii erau chiar lângă ei – era destul să îndepărtezi o placă de lemn din lambriul de pe perete și se ivea un safe. După ce-l deschiseseră, se pomeniseră cu peste o sută de mii de dolari în bancnote de o sută sau mai mici.

– Cu ăștia ce facem? întrebă cel scund de statură.

– Nu știi ce-a zis șeful? Nu lăsăm în urmă niciun martor.

Apropie țeava pistolului de tâmpla arabului care se albise de spaimă.

N-apucă să mai rostească nicio vorbă și capul îi căzu pe umeri.

Viorica simțea că se îngroașă gluma. Doar nu vor s-o omoare și pe ea? Începu să se zbată pe scaunul de care era legată.

Tocmai atunci se auzi un zgomot la intrare. Cei doi bandiți tresăriră și se uitară unul la altul.

– Vezi cine e! zise scundul.

Celălalt dispăru rapid. La ușă îl zări pe complicele lor din mașină care făcea semne disperate. Îi deschise nervos ușa.

– De ce dracu' n-aștepți să terminăm treaba?

Acestea îi fură ultimele cuvinte. Din spatele complicelui său se ivi cerșetorul care ținea în mână un pistol. Apăsă pe trăgaci și în casa de schimb valutar *Black House* pluti un fum albăstriu. Împingându-l pe șoferul Opelului ca pe un scut uman, cerșetorul intră în următoarea încăpere. Evaluă rapid situația și apăsă din nou pe trăgaci. Apoi, îndreptă arma și spre șofer. Acesta căzu în genunchi.

– Nu mă omorâți, domnule cerșetor!

Fără să pufnească în râs auzind cum i se adresase nenorocitul, cerșetorul luă una din frânghiile pe care o găsise pe jos și-l legă cu o îndemânare care o lăsă pe Viorica mută de uimire. Când necunoscutul în haine umile îi desfăcu legăturile, se simți datoare să-i spună cu vinovăție:

– Îmi pare rău că nu v-am dat de pomană!

Bizarul necunoscut nu păru s-o audă. Mai aruncă o privire în jur, ca să se asigure că nu uitase nimic și își luă tălpășița de parcă n-ar fi existat decât în închipuirea fetei.

8
Salt în gol

În dimineața aceea, redacțiile câtorva televiziuni și ale mai multor cotidiane primiră prin fax o scrisoare laconică:

„Sunt unul dintre cei care au pierdut la jocul „Generosus". În urma unei anchete pe care am întreprins-o pe cont propriu, vreme de doi ani, sunt în măsură să furnizez date care vor explica opiniei publice de ce, de atâția ani, autoritățile nu-i pedepsesc pe escroci. De aceea, vă invit să luați parte la o conferință de presă organizată la World Trade Center."

Scrisoarea, nesemnată, ar fi fost aruncată la coș, ca atâtea alte misive socotite neimportante sau fiind opera unor nebuni. Dar în încheiere, autorul epistolei mai adăugase ceva care stârnise un oarecare interes:

„La sfârșitul conferinței, în semn de protest, mă voi arunca de pe terasa clădirii."

Citind scrisoarea, unii zâmbiseră sau chiar râseseră cu gura până la urechi. Cine e atât de descreierat să-și curme zilele numai fiindcă păgubise punând la bătaie o sumă oarecare de bani la un joc care, vreme de un an, înnebunise lumea? Totuși, unii dintre grangurii din presă își trimiseseră reporterii la ora 18 la World Trade Center, doar așa, ca să se afle în treabă, spunându-și în sinea lor că, de fapt, e pierdere de vreme.

*

* *

La orele 17, un Mercedes cu însemnele unei companii de taxiuri opri în dreptul hotelului Sofitel aflat în complexul World Trade Center. Pasagerul plăti și ieși în aerul fierbinte al după-amiezii. Părea un om de afaceri străin, tocmai sosit de la aeroport și dornic să prospecteze o nouă piață unde să plaseze capital și să obțină profituri grase. Purta un costum de in, cam șifonat – lucru de înțeles dat fiind faptul că venea de pe drum. În mână avea o geantă care atârna destul de greu. Băiatul de la hotel care îi deschisese portiera cu grăbire întrebă de bagaj. Bărbatul făcu un semn de negare cu mâna și, după ce-i dădu băiatului un bacșiș, nu mai așteptă să fie însoțit cu temenele și se repezi în holul spațios. Nu aruncă nicio privire spre recepționerul care moțăia și nici spre barul unde câțiva clienți beau bere ca să mai uite de zăduful de afară. Se opri direct la lift și apăsă pe unul dintre butoane. Urcă singur în ascensor și făcu o comandă pentru ultimul etaj. Ajuns sus, ieși pe palier, merse câțiva pași pe un covor lung, apoi urcă pe jos treptele care duceau la terasă. Mișcările îi erau precise, ca și cum locurile îi erau familiare. Așa cum se aștepta, ușa de la terasă era încuiată. Fără să se neliniștească, scoase din buzunar un șirag de chei și, după mai multe încercări, reuși să descuie. Ajuns pe terasă, încuie ușa cu grijă în urma lui.

Mai întâi, se apropie de brâul lat care înconjura terasa și privi în jos. Zări clădirea de o arhitectonică bizară unde își aveau sediul multe dintre ziarele și revistele bucureștene. Chiar în fața ei se afla soclul unei statui demontate pe care acum erau fixate două steaguri. Prin dreptul ei se scurgeau necontenit șuvoaie de mașini. Mai departe se întindea parcul Herăstrău. Urmări câteva clipe manevrele pe care le făcea un vaporaș ca să acosteze la debarcader. De-abia după aceea lăsă din mână geanta pe dalele mari de piatră – printre ele crescuseră ierburi – și se apucă de lucru, ca și cum de-abia într-un târziu își adusese aminte în ce scop venise aici.

*
* *

În jurul orei șase, mai mulți reporteri și cameramani se dădeau de ceasul morții ca să descopere unde ar fi trebuit să aibă loc conferința de presă anunțată de misteriosul personaj. Nici la World Trade Center, nici în pasajul cu magazine de lux de la World Trade Plaza, nici la hotelul Sofitel nimeni nu știa nimic. Se strânseseră cam vreo cincisprezece inși care bântuiau nedumeriți, blestemând arșița care nici spre seară nu se mai domolea, pe necunoscutul care îi pusese pe drumuri, iar unii chiar meseria pe care și-o aleseseră și care le cerea ca zi și noapte să fie pe fază, dacă vor să-și câștige pâinea și să nu fie azvârliți de patroni ca niște măsele stricate.

– E o farsă! zise cu năduf un fotoreporter burtos.

– Poate că n-am înțeles noi unde trebuie să mergem! îndrăzni să deschidă gura o fetișcană care publicase până acum doar câteva știri, și acelea semnate cu inițiale.

– Eu mai stau zece minute și o iau din loc! declară un ins împovărat de o cameră de televiziune.

– Poate totuși ne dă cineva o relație! se arătă optimist un altul de la un post concurent.

– Pe dracu! Nu vezi că toți parcă sunt căzuți în cap? Nu știu nici cum îi cheamă.

Dar fix la ora șase toți amuțiră. De undeva, din înaltul clădirii, se auzi un glas cu inflexiuni metalice. De parcă s-ar fi aflat în fața unei primejdii, toți se strânseră unii în alții privind în sus.

*
* *

De când urcase scara pe terasa lui World Trade Center, bărbatul nu apucase să fumeze decât o țigară. În restul timpului meșterise la ușile care permiteau accesul la locul unde se afla. Verificase încuietorile și atașase de clanțe niște pachete

ciudate. De-abia după aceea scosese din uriașa geantă o portavoce și se sprijinise de brâul de beton, privind cu luare-aminte la forfota de jos. Un zâmbet de mulțumire i se zări pe chip când văzu grupul de gazetari forfotind buimac. De la înălțimea aceea, oamenii păreau niște furnici.

– Niște pigmei, asta suntem cu toții! șopti el și se uită la ceasul de la mână.

Când limbile arătară ora șase, duse portavocea la gură și se adresă celor de jos:

– Bună ziua și bine ați venit la cea mai senzațională conferință de presă care s-a ținut vreodată!

Văzu cu mulțumire cum ziariștii se uită spre el, cuprinși de freamăt.

Apăsă pe o clapetă astfel încât să fie auzit mai bine.

– La capătul acestei conferințe de presă, cel care v-a chemat aici nu va mai fi! Mă voi arunca în gol, ca să pun capăt unei vieți care nu mai are niciun rost. O, să nu credeți cumva că îmi voi da drumul având în spate o parașută – dealtfel, n-ar avea niciun rost de la înălțimea asta.

Făcu o pauză ca să chicotească.

– Mai întâi, detalii tehnice. Să nu încerce nimeni să mă oprească. Sunt ferm hotărât să-mi curm zilele, așa că mi-am luat toate măsurile de prevedere pentru ca nimic să nu mă împiedice. Oricine va încerca să ajungă pe terasă va fi un om mort. Am pus dinamită la toate căile de acces.

De data asta făcu o pauză ca să bea dintr-o sticlă cu apă minerală care îi era așezată la picioare. După care porni din nou să cuvânteze, rostind vorbele clar, ca să fie cât mai bine înțeles.

– N-are importanță cum mă cheamă. Sunt un ilustru necunoscut, care a trăit până acum într-un oraș de provincie, împreună cu soția și fetița sa. Am dus o viață modestă – viața modestă a milioane de oameni care nu se regăsesc decât în statistici, nefiind capabili să facă lucruri deosebite, ceea ce

nu înseamnă că nu trebuie respectați. Totul a mers ca în cele mai multe familii din această lume, până când orașul nostru a fost cuprins de nebunie în urmă cu câțiva ani, când un ticălos a pus bazele unui așa zis joc de întrajutorare – „Generosus". Din clipa aceea, oamenii din urbea noastră sau de prin alte părți n-au mai cunoscut liniștea. Toți au început să viseze la o îmbogățire cât mai rapidă, așa cum le promisese patronul jocului...

*

* *

La început, ziariștii rămăseseră ca paralizați. Se uitau în sus, la mogâldeața care se profila pe cer și le vorbea rar, cu pedanterie, ca un profesor care știe că are de-a face cu niște școlari mai puțin dotați. Îndată însă se smulseră din amorțeală. Camerele de televiziune fură puse în funcțiune, reportofoanele pornite încercau să capteze sunetele din cer, iar reporterii de la radio sunară la mai marii lor ca să intre în direct. În curând, își făcu apariția și carul de reportaj al unei televiziuni și tehnicienii întinseră cabluri de care trecătorii strânși ca la urs se împiedicau blestemând. Funcționari ai hotelului care nu se pierduseră cu firea sunară imediat la poliție, la salvare, la pompieri. Circulația în zonă fu oprită.

– ...Da, dragilor, mulți au luat plasă depunându-și economiile la „Generosus". După cum știți, lucrurile păreau să meargă bine. În orice colț de țară ajungeai, dădeai peste câte unul care se căpătuise după ce depusese bani în conturile mizerabilului acela. Totul era de o ingeniozitate diabolică. Cu cât se vorbea mai mult despre „Generosus", cu atât erau mai mulți depunători și câștigurile erau mai grase. Zadarnic urla presa – aici se cuvine să vă aduc un omagiu, ați înțeles rapid escrocheria – că totul e o cacealma. Lumea îi bălăcărea pe ziariști și făcea coadă din zori și până noaptea, zile la rândul, ca să se înscrie pe listele mârșavului

care își pregătea marea țeapă și își râdea în barbă văzând cu ce proști are de-a face...

*

* *

Jos domnea o panică de nedescris, provocată în special de forțele de ordine sosite în grabă și care nu știau cum să acționeze.

– Cum ajungem pe terasă?

– N-auzi c-a pus dinamită?

– Cine-o fi individul?

– Și dacă afli rezolvi ceva?

– Un plan! Dați-mi un plan al clădirii!

– Dă-l în mă-sa de plan! N-avem cum ajunge sus!

– Pompierii! Pompierii să aducă o prelată!

Comandantul pompierilor – un tip corpolent și transpirat în uniforma pe care o purta își dădu mai pe ceafă casca de pe cap și se uită cu milă în direcția de unde se auzise vocea.

– Ce, Doamne-iartă-mă, să fac cu prelata! Să alerg în jurul clădirii până când nebunul se hotărăște să se arunce? Și chiar dacă, printr-un noroc chior, aterizează pe prelată, intrăm cu toții până la brâu în asfalt, și țicnitul și cei care țin nenorocita asta de pânză.

Pufnind cu dispreț, mai marele pompierilor se uită la „nenorocita de pânză".

Polițiștii se sfătuiau și ei de zor.

– E riscant să intrăm pe terasă pe ușile de acces.

– Dar dacă minte? Dacă n-a pus dinamită? De unde să aibă dinamită?

– Dacă vrei, îți fac rost și de o bombă.

– O fi înarmat?

– N-a zis nimic de vreo armă.

– Ne-ar trebui un elicopter.

– Înțeles!

În vremea asta, pe terasă, necunoscutul continua să vorbească prin portavoce cu un glas în care nu se simțea oboseala.

– Sfârșitul lui „Generosus" îl cunoașteți cu toții. Până la urmă, așa cum au avertizat ziariștii, matematicienii, cei cu bun simț, șnapanul a intrat în incapacitate de plată. Doar nu putea să dea la nesfârșit pentru o unitate depusă – zece unități. Și atunci a început nebunia. Atunci au realizat oamenii cât de creduli și proști au fost. Dar era prea târziu. Își pierduseră banii și nimeni n-avea cum să li-i dea înapoi. Eu însumi sunt o victimă a lui.

Pentru prima oară, în glasul omului se simți șovăire și emoție.

– Mă întorceam într-o seară din parcul unde îmi plimbasem copila. Când am ajuns în fața blocului am văzut strânsă o mulțime. N-am înțeles de ce toți se dădeau din calea mea. Cu inima bătând nebunește m-am apropiat de intrarea în bloc. Am văzut pe trotuar o făptură zăcând nemișcată. M-am apropiat și mai mult, cuprins de neliniște. Și chiar dacă trupul din balta de sânge l-am recunoscut ca fiind al soției mele, tot nu înțelegeam ce s-a întâmplat. De ce s-a aruncat de la etaj? Dar dacă eu simțeam că-mi pierd mințile, în clipa în care și-a zărit mama cu capul zdrobit, fetița mea chiar și le-a pierdut. De-abia când am ajuns sus am înțeles totul din scrisoarea pe care ne-o lăsase și în care își cerea iertare pentru răul pe care ni-l făcuse. Fără știrea noastră, amețită de faima lui „Generosus", luase bani împrumut ca să-i joace, lăsând gaj apartamentul unde ne duceam zilele. Practic, ne lăsase pe drumuri și socotise că trebuie să plătească pentru nesăbuința sa.

Necunoscutul se opri din nou, ca să-și tragă suflarea și să urmărească zborul unui elicopter care își făcuse apariția în zonă și în cele din urmă ateriză în parcarea de lângă World Trade Center. Imediat aparatul fu înconjurat de cei care

conduceau operațiunile. Lângă pilot mai era și un tânăr cu o armă în mâini.

– Trebuie să folosim gaze lacrimogene! își dădu cu părerea unul.

– Parcă nu se poate arunca și cu ochii în lacrimi! zise dispreţuitor un altul.

– Să coboare careva pe terasă!

– N-ai auzit ce-a zis? Dacă vede pe careva sare.

– Tot prelata e soluția!

– Mai las-o dracului de prelată! M-ai omorât cu ea.

Pilotul le făcu semn să tacă.

– Avem un plan.

– S-auzim!

– Băiatul de lângă mine e trăgător de elită.

– Păi așa n-am făcut nimic! Ce mi-e dacă se-aruncă de sus sau îl omorâm noi?

Pilotul începu să se înfurie.

– Cine-a zis că vrea să-l omoare?

– Păi nu ziseși că băiatul e trăgător de elită?

– Da.

– Și?

– Arma lui are gloanțe tranchilizante. Dacă îl nimerește – îl adoarme imediat pentru o oră.

– Grozav!

– Hai, cărel, că-mi iau zborul! Vedeți să nu faceți vreo prostie pe-aicea jos!

Grupul se îndepărtă și elicopterul se înălță din nou. Dar de-abia se ridică vreo câțiva metri și cei rămași jos începură să-i facă semne disperate pilotului. Acesta îi privi cu milă și-i spuse colegului său:

– Cine naiba i-a pus pe sonații ăștia să conducă operațiuni de salvare?

De data asta însă, „sonații" aveau dreptate să facă gesturi disperate. Neobservat de nimeni, un ins se agățase de

una din tălpicile elicopterului și acum, cu fiecare secundă, se înălța tot mai sus.

*

* *

Necunoscutul de pe terasă renunțase să mai vorbească. Zgomotul elicelor îi acoperea spusele. Începu tacticos să-și facă ultimele pregătiri. Își strânse lucrurile în geantă, mai bău o înghițitură de apă. Apoi, cu un salt sprinten se cățără pe brâul de beton. Privi în jos fără să amețească. O clipă se amuză pe seama agitației stârnite printre cei care îl priveau cu sufletul la gură. Își făcu cruce și șopti:

– Doamne iartă-mă!

Dar tocmai când era gata să se-arunce, auzi o voce lângă el:

– Și eu vreau să-mi iau zilele.

Luat pe neașteptate, bărbatul se clătină și reuși cu greu să-și recapete echilibrul. Întoarse capul. Pe terasă își făcuse apariția un om în vârstă, îmbrăcat cuviincios, dar modest.

– Tu de unde ai mai apărut? Te-au trimis șmecherii ăia de jos ca să mă convingi să renunț?

– Da' de unde! N-auzi că și eu vreau să m-arunc? M-am săturat de viața asta. De multe ori am vrut să-mi iau zilele. N-am avut curaj. Te-am auzit cum ai vorbit. Acu' nu-mi mai e frică. Hai s-o facem împreună!

Cel de pe brâul de beton îl privea neîncrezător. Celălalt se dădu mai aproape.

– Și eu am rămas pe drumuri din pricina lui „Generosus". Acum îmi fac veacul aici, pe terasă. Cine să te caute într-un loc ca ăsta și să te izgonească? Dormeam într-un ungher când ai venit. Te-am ascultat și-ți dau dreptate. Pentru unii ca noi, asta e singura soluție. Dă-mi voie să vin lângă tine! Hai, întinde-mi mâna că nu mai sunt sprinten ca altădată!

Celălalt rămânea în continuare într-o stare de confuzie. Nu-i întinse mâna. Noul venit trebui să se cațere singur pe brâul de beton. Cei care priveau de jos scoaseră exclamații de uimire văzând acum doi inși care se pregăteau să se arunce în gol.

– Hai să ne ținem de mână! propuse din nou cel care pretindea că își făcea veacul pe terasa lui World Trade Center. Moartea ne va înfrăți!

Ca în transă, celălalt îi întinse mâna, care îi fu apucată ca într-un clește. În clipa următoare, cele două trupuri se prăbușiră pe dalele de piatră ale terasei. Cel care convocase conferința de presă nu reuși să opună decât o slabă rezistență. Când mai mulți inși în combinezoane negre coborâră pe terasă din elicopter folosindu-se de niște frânghii, era singur, mut de uimire și neputință, și legat fedeleș.

9
Bombă cu efect întârziat

Nu mai plouase de multă vreme. Bucureștenii uitaseră deliciile provocate de mersul prin băltoace, de pasajele inundate și de stropitul hainelor de către mașinile conduse de șoferi grăbiți, neatenți sau lipsiți de bun simț. De mai multe săptămâni se perpeleau sub un soare ucigaș care îi făcea să le sară țandăra din te miri ce. Cei care sufereau cel mai mult erau copiii și bătrânii. Se înregistraseră numeroase cazuri de insolație. Noaptea era cel mai cumplit. Blocurile cu aspect de cazărmi se transformau în cuptoare uriașe, în care sute de mii de trupuri se zvârcoleau fără să-și găsească somnul. Iar dimineața, cohorte de oameni istoviți se târau din nou spre serviciu, spre piețe, spre alte locuri, ca sub o pedeapsă, aruncând priviri goale unui cer cuprins de pârjol.

Femeii cu păr roșu care în ziua aceea se afla la volanul unui Opel azuriu nu părea să-i pese că planeta luase foc. Dăduse la maximum aerul condiționat și conducea cu degajare pe bulevardele deja înțesate de mașini. Asculta vag atentă știrile de la radio – o nouă criză de guvern se anunță în Italia, inundații catastrofale în vestul Europei, procesul de aderare de noi state în NATO e complicat și de durată... Zâmbi imperceptibil când auzi că trei teroriști deturnaseră un avion.

După ce mai prinse câteva stopuri și se prefăcu că nu observă privirile pofticioase pe care i le aruncau unii șoferi, ajunse în dreptul unei clădiri înalte, cu ferestre imense. Străbătu o alee proaspăt asfaltată și frână în fața unei bariere. Scoase din

poșetă o cartelă magnetică și o introduse într-o fantă a dispozitivului lângă care oprise. Bariera se ridică și o lăsă să treacă. Paznicul nu catadicsi să-și ridice ochii din revista pe care o citea.

Parcajul subteran era organizat pe trei nivele. Femeia cu părul învăpăiat parcă la primul. La intrare scria cu litere luminoase: *Staff*. Se dădu jos din mașină și încuie. De-abia acum putea fi admirată în toată splendoarea ei. Era înaltă, îmbrăcată într-o rochie strâmtă, care o făcea și mai provocatoare. Ținea pe umărul drept, cu o curea, o servietă de piele, de dimensiuni impozante.

Merse câțiva pași – tocurile ei țăcăniră vesel pe fâșia de beton – și ajunse în dreptul unui lift. Deschise ușa tot cu ajutorul cartelei magnetice. Urcă și apăsă pe butonul ultimului etaj. Ascensorul se urni lin și în câteva secunde ajunse la nivelul 22.

Femeia cu păr roșu ieși din lift și o porni pe coridor, ca și cum ar fi fost familiarizată cu decorul în cele mai mici amănunte. Întâlni câțiva bărbați în halate care o salutară fără să pară a o cunoaște. Le răspunse politicos și-și continuă drumul. De data asta, pe linoleumul lucios, tocurile ei păreau să intoneze un alt cântecel, dar la fel de zglobiu.

În sfârșit, se opri în fața unei uși pe care scria INTRAREA STRICT INTERZISĂ. Nu păru să dea vreo importanță avertismentului. Cu aceeași cartelă magnetică reuși să deschidă ușa – o ușă masivă, din oțel, care se închise imediat în urma ei – și se pomeni într-o încăpere în care, de-a lungul pereților se înșiruiau o mulțime de panouri cu beculețe de diverse culori. Trei bărbați stăteau în fața unor pupitre și, din când în când, apăsau niște butoane. O hartă mare a Bucureștiului era atârnată la loc vizibil.

Femeia cu părul roșu îi privi câteva clipe și apoi trecu la acțiune. Scotoci în servieta de piele și scoase o grenadă de mână, căreia îi eliberă cuiul de siguranță. După aceea, tuși discret, ca și cum ar fi vrut să atragă atenția asupra ei. Bărbații

aplecați deasupra pupitrelor se îndreptară de spate și întoarseră capetele surprinși.

– Cine ești dumneata? Cum ai pătruns aici? o întrebă uluit cel mai în vârstă – purta pe piept un ecuson pe care scria Dispecer șef.

Femeia se aștepta probabil să provoace o astfel de reacție. Îi răspunse fără să se tulbure. Avea un glas melodios – dispecerul șef era un împătimit de muzică de operă și imediat recunoscu o voce de soprană.

– Numele meu n-are nicio importanță. Vă rog să fiți atenți și să-mi urmați instrucțiunile. În mâna mea se află o grenadă căreia i-am scos cuiul. O singură mișcare greșită și sărim cu toții în aer.

Îl văzu pe dispecerul șef că vrea să pună mână pe unul dintre telefoane. Glasul ei căpătă dintr-odată inflexiuni metalice.

– Am spus „fără mișcări greșite"! Nu glumesc.

Bossul renunță să mai atingă receptorul. Fără să-i slăbească din priviri, necunoscuta se duse la ușă și lăsă să cadă un drug metalic. Nimeni din exterior nu mai avea cum să pătrundă înăuntru.

– Ce dorești? întrebă ursuz șeful.

Femeia nu părea grăbită, deși, din când în când, se uita la ceasul scump de la încheietura mâinii stângi. Cotrobăi din nou în servieta încăpătoare din care apărură trei perechi de cătușe. Le făcu semn celor două ajutoare să se apropie. De voie, de nevoie aceștia o ascultară. În câteva clipe se pomeniră înlănțuiți unul de altul, spate în spate. După aceea, dispecerului șef îi fu legată mâna stângă de piciorul fix al mesei la care lucra.

– Faceți în așa fel încât furnizarea energiei electrice să se desfășoare normal! ordonă femeia cu aceeași lipsă de grabă.

– Ce dorești? întrebă pentru a doua oară șeful căruia, ca și celorlați doi, nu-i venea să-și creadă ochilor că poate să trăiască o astfel de întâmplare.

Femeia cu trup de manechin caută un scaun liber, se așează pe el, punând picior peste picior, se uită din nou la ceas și zise liniștită:

– Am să vă spun la vremea potrivită.

*

* *

Într-un apartament luxos mobilat, o femeie stătea cufundată într-un fotoliu. Jaluzelele erau coborâte, iar zumzetul aparatului de aer condiționat se auzea estompat de rumoarea care venea din stradă: scrâșnet de frâne, claxoane, lăzi descărcate în fața unui magazin, țipete de copii. Făptura din cameră stătea nemișcată și părea că se odihnește. De fapt, era legată cu o frânghie subțire de mătase, care i se înfipsese dureros în carne, iar pe gură avea aplicată o bandă lată de scoci. La interval de zece – cincisprezece minute se auzea soneria telefonului. După câteva secunde se declanșa robotul. O voce plăcută răspundea pe un ton șăgalnic: „Eu nu sunt Alina, sunt robotul ei. Dacă aveți ceva important să-i spuneți stăpânei mele, lăsați-i un mesaj. Am să i-l transmit personal." Fuseseră lăsate mai multe mesaje al căror conținut era identic. „Pe unde umbli, Alina? Dispecerul șef e foc făcut pe tine. Sună urgent la serviciu." Dar Alina n-avea cum să sune. La început, plânsese în hohote, de frică și de neputință. Acum, nu-i mai rămăsese decât să-și pună o singură întrebare: „Ce naiba a vrut individa aia de la ea?" De cum deschisese ușa – chiar se și mirase că îi sună cineva la ușă dis de dimineață – pătrunsese în casă, îi răsucise mâinile la spate și o legase înainte să-și revină din uimire. Avea o forță pe care n-ai fi bănuit-o la cineva cu o înfățișare așa de zveltă. Era numai fibră, ca și cum ar fi fost antrenată special pentru astfel de operațiuni, și o extraordinară stăpânire de sine. Mirosea a parfum bun, unghiile îi erau lungi și frumos îngrijite, date cu ojă sidefie, pe rochia pe care o purta dăduse probabil bani mulți, pantofii fuseseră cu siguranță confecționați în Italia, moi și comozi, era rujată discret, ce mai încolo și-ncoace, părea o

doamnă tânără și frumoasă, cu un ten proaspăt, ca și cum n-ar fi cunoscut niciodată salahoreala în cine știe ce slujbă nenorocită. Doar părul lung, ca o coamă înfoiată, de o culoare care ar fi înnebunit un taur, făcea un contrast, deloc supărător, cu aspectul general. Crezuse mai întâi că are de-a face cu o hoață, dar se convinsese repede că nu e vorba de așa ceva. Îi luase doar cartela magnetică de acces la Dispeceratul central al energiei electrice unde lucra, și cheile de la mașină, fără să se atingă nici de aparatura electronică sofisticată care o costase o avere, nici de bijuteriile risipite pe măsuța de toaletă. O părăsise fără să scoată o vorbă, lăsând-o în acea semiobscuritate care odinioară i se părea deosebit de plăcută. Parcă nici nu-i călcase în casă și totul fusese doar un vis.

*

* *

Dispecerul șef întrebă pentru a treia oară, pe un ton mai agasat:

– Ce dorești?

Femeia cu părul roșu nu putea să fie smulsă din tipicul pe care îl avea. Se uită la ceas, mai așteptă câteva minute și de-abia după aceea îi răspunse, cu aceeași politețe în glas:

– Ia legătura cu mai marii dumitale! Spune-le că în această sală se află o bombă cu ceas. O bombă a cărei putere va face țăndări întreaga clădire și va lăsa orașul fără lumină pentru multe luni de acum încolo. Nu doresc să ajungem la acest final nefericit. De aceea vreau să vorbesc cu un negociator din partea autorităților care să aibă puteri depline ca să ia deciziile cele mai potrivite. Avem la dispoziție fix trei ore. Dacă nu cădem la înțelegere, la orele paisprezece bomba explodează.

Dispecerul șef o privi înmărmurit. Vru să spună ceva, dar ceasul electronic de pe perete arăta deja unsprezece și un minut.

Văzându-l că șovăie, femeia deschise servieta din piele.

– Crezi că glumesc? Bomba e aici.

În liniștea care domnea în încăpere ticăitul unui mecanism de ceas se auzi cu limpezime.

– Orice întârziere poate fi fatală!

Fără să stea pe gânduri, dispecerul șef puse mâna pe telefon.

*

* *

Fusese peste măsură de obosit, așa că dormise neîntrerupt nouă ore. În mod surprinzător, somnul nu-i mai fusese bântuit de coșmaruri. Se trezise proaspăt, vioi, cum nu mai fusese de mult. Făcuse gimnastică în sala de forță de la subsol, zăbovise sub duș biciuindu-și trupul cu apă rece și apă fierbinte, iar acum stătea într-un fotoliu și-și bea cu voluptate cafeaua. Nu aruncase nicio privire spre fotografia din care îi zâmbeau femeia și copilul – la urma urmei, poate nici nu aveau vreo legătură cu el. Îi fusese lene să iasă după ziare, așa că asculta știrile difuzate de un post de radio. În lume părea să nu se fi petrecut nimic deosebit. Iminentă criză de guvern în Italia, inundații catastrofale în vestul Europei, procesul de aderare la NATO se anunță complicat și de durată... Se posomorî auzind că trei teroriști deturnaseră un avion.

*

* *

Telefonul sună mai repede decât se așteptaseră cei din sala centrală a dispeceratului. Șeful se uită întrebător spre femeia cu păr roșu. Aceasta îi făcu semn să răspundă.

– Alo?

După ce ascultă câteva clipe îi întinse receptorul necunoscutei. Fără grabă, aceasta îl apucă cu mâna stângă – în dreapta continua să țină grenada. Apoi pusese aparatul pe speaker, astfel încât toți din încăpere să poată auzi deslușit vocea interlocutorului ei:

– Da? zise femeia al cărei chip arămiu rămânea impasibil.

O voce veselă, baritonală, răsună în sala unde până atunci stăpânise o tensiune de nesuportat.

– Bună ziua, domniță! Sărut mânușițele! Înțeleg că aveți o problemă. Cosmin vă stă la dispoziție. În calitatea mea de negociator, cât ați bate din palme rezolv totul. S-auzim! Dar v-aș fi recunoscător dacă mi-ați spune un nume, ca să știu cui mă adresez.

Femeia intră imediat în joc.

– Bună ziua, domnule Cosmin! Îmi pare bine că autoritățile au reacții atât de prompte și iau în serios ceea ce se petrece aici.

– Vai, domniță, aveți de-a face cu oameni binevoitori și competenți. Din câte am înțeles, și dumneavoastră sunteți o expertă.

– V-aș ruga să nu puneți la îndoială acest lucru.

– Doamne ferește! Dar înțeleg că suntem presați de timp. Cu ce vă putem fi de folos? Și nu uitați, mi-ați rămas datoare cu un nume.

– Dacă lucrurile se desfășoară normal, suntem în grafic. Și dacă vreți și un nume – poftim! Graziela.

Negociatorul se entuziasmă.

– Graziela! Superb! N-am cunoscut pe nimeni cu numele ăsta. De-abia aștept să bem o cafea împreună.

Pentru prima oară, femeia cu părul roșu păru că-și pierde răbdarea.

– Fără glumițe, domnule Cosmin! Aici e un joc pe viață și pe moarte.

– Vai, domniță, dar nimeni nu glumește. Cui să-i ardă de bancuri pe zăduful ăsta?

De data asta, cea care-și zicea Graziela nu mai luă în seamă voioșia din glasul celuilalt.

– În primul rând, vreau să intru în direct pe postul național de radio, ca să fac o declarație.

– În orice clipă doriți, scumpă domniță!

– Apoi, doresc ca Sever Olteanu să fie eliberat din închisoarea în care a fost aruncat. Să fie adus cu un elicopter care să aterizeze pe terasa acestei clădiri. Pilotul să lase aparatul

gata de zbor și să plece. Nu vrem vărsare de sânge. Alte instrucțiuni am să vă dau la momentul potrivit.

Când vorbi, din glasul negociatorului dispăruse orice urmă de veselie. Probabil că toți cei care se aflau în jurul lui îi șoptiseră să pună o întrebare socotită de o importanță vitală.

– Mă scuzați, dar de unde știm că totul nu e un bluf? Mă refer la chestia cu bomba...

Graziela râse cu poftă.

– Nu e un bluf. Asupra lui Sever se va afla o cheiță, pe care i-am strecurat-o eu în închisoare. Numai cu ea se poate opri mecanismul bombei. Dacă nu apare la timpul convenit și în locul stabilit, nimic nu poate opri explozia.

La celălalt capăt al firului se așternu tăcerea. Când vorbi din nou, negociatorul părea mai puțin sigur ca la începutul discuției.

– Dar cine e acest Sever Olteanu pentru dumneavoastră de vă riscați viața pentru el?

– E iubitul meu. Asta vă e de ajuns?

*

* *

Era o încăpere mare, unde se adunaseră în grabă știabi din poliție, din armată, energeticieni, specialiști în dezamorsarea bombelor. Câțiva politicieni își făcuseră și ei apariția, dar nimeni nu-i băga în seamă. Alcătuiseră cu toții, în grabă, o celulă de criză. Dar erau prea mulți ca să se ia o hotărâre. Nimeni nu îndrăznea să-și asume responsabilitatea de a conduce întreaga operațiune.

Negociatorul – un bărbat jovial, cam la cincizeci de ani, desemnat în pripă să poarte tratativele cu terorista de la Dispeceratul central – era și el depășit de situație, confruntat pentru prima oară cu o astfel de întâmplare. Trăgea mai mult de timp, deși era conștient că e o luptă cu minutele și secundele. Un general țâfnos, nădușit în uniforma prea strâmtă pentru trupul său masiv, tuna și fulgera împotriva Directorului general de la dispecerat.

– Cum dracu' a pătruns individa aia acolo?

– De unde naiba să știu? Accesul se face numai pe bază de cartelă magnetică.

– Domnilor, interveni șeful trupelor speciale, nu are niciun rost să ne certăm pe chestia asta. O s-o lămurim la timpul potrivit. Întrebarea e alta: chiar îi dăm voie individei să iasă pe postul național de radio?

O tăcere grea ca o lespede se lăsă în sală. Tot cel care pusese întrebarea răspunse:

– Vedeți o altă soluție? Eu unul nu văd.

Toți încuviințară din cap.

10
Evadarea

Tocmai se pregătea să închidă radioul, când în aparat se auzi o voce precipitată.

„În clădirea Dispeceratului central de furnizare a energiei electrice în Capitală se află în clipa de față o femeie care pretinde că se numește Graziela. Are asupra ei o bombă cu un mecanism de ceas și ține să facă o declarație în direct pe postul nostru. Dăm legătura telefonică. Alo? Sunteți în direct!"

Bărbatul aflat în fotoliu răsuci un buton ca să audă mai bine. După câteva pârâituri, în încăpere răsună un glas care părea mai potrivit pentru emisiunile dedicate copiilor, decât să comunice lucruri grave.

– Bună ziua tuturor celor care mă ascultați! Vă vorbesc din locul unde orice accident poate să întrerupă alimentarea cu energie electrică a Bucureștiului. Am asupra mea o bombă de mare putere. Cu siguranță, realizați ce se poate întâmpla dacă o lună, două sau chiar mai multe, un oraș de o asemenea mărime rămâne fără curent electric. În case nu mai e lumină, metroul, tramvaiele, troleibuzele nu mai circulă, întreprinderile nu mai lucrează, aparatura din spitale nu mai funcționează. Totul va fi cuprins de haos. Dar eu nu doresc acest lucru. De aceea vă rog să faceți presiuni asupra autorităților să coopereze cu mine. În fond, nu cer mare lucru. Cer ca Sever Olteanu să fie eliberat din închisoare.

Dacă indivizi care au furat sute de milioane de dolari zburdă nestingheriți în libertate, și nimeni nu le face nimic, de ce ar plăti cu ani grei de temniță cineva care a furat cu mult mai puțin decât cei pe care presa îi numește „miliardari de carton"? De ce să fie unii mai presus de lege? Încă o dată vă spun – nu vreau să arunc Bucureștiul în haos. De aceea vă îndemn să cereți autorităților să înțeleagă gravitatea situației și să dea curs tuturor cererilor mele. În caz contrar, ziua de azi va fi o zi neagră pentru bucureșteni și nu numai pentru ei. "

Se mai auzi un zgomot, ca și cum cineva ar fi pus un receptor în furcă, după care crainica speriată interveni din nou:

– Ați fost în legătură directă cu Dispeceratul central de furnizare a energiei electrice din București de unde am transmis...

Bărbatul nu mai ascultă vorbele incoerente și se smulse din fotoliu. Se repezi în încăperea unde erau instalate mai multe calculatoare. Apăsă tastatura unuia dintre ele și ecranul unui monitor se lumină. Căută în mai multe fișiere și de-abia după ce descoperi ceea ce-l interesa se așeză pe scaun. Pe monitor apăruse fotografia unui bărbat cam de treizeci de ani, tuns scurt, cu trăsături energice. În dreptul fotografiei era un nume: Sever Olteanu, și mai multe informații care alcătuiau un adevărat dosar. Ele conturau profilul unuia dintre capii lumii interlope, cu multe lovituri la activ. Cea mai spectaculoasă era furtul salariilor unei mari întreprinderi din oraș. Împrejurările în care mașina cu bani fusese jefuită nu erau încă pe deplin elucidate. Hoțul recunoscuse fapta, dar la întrebările anchetatorilor legate de modul cum acționase rămăsese mut. Fusese condamnat la mulți ani de temniță și se găsea acum într-o închisoare din apropierea Bucureștiului.

Bărbatul parcă intrase în transă. Mișcările lui erau precise și rapide. Își aduse o oglindă cu suport pe care o puse pe birou și o trusă în care se găseau mai multe cutii cu pudră, creioane dermatografe, gene și sprâncene false, alifii. Începu

să se machieze cu dexteritate, aruncând din când în când priviri spre ecranul unde se afla fotografia lui Sever Olteanu. În numai câteva minute înfățișarea lui era aidoma înfățișării aceluia pentru care o domniță cu numele Graziela înfrunta cele mai grozave riscuri.

Ultimele retușuri le făcu în fața oglinzii mari din baie. Mulțumit de felul în care arăta, se mai duse o dată la calculator și reciti cu și mai mare atenție informațiile despre cel a cărui eliberare din închisoare părea să fie iminentă. Zâmbi descoperind un amănunt peste care trecuse cu vederea la prima lectură.

*

* *

Sever Olteanu se plimba neliniștit prin celulă. Din pricina emoției, îl durea stomacul, ca și cum o mică vietate își făcuse acolo culcuș și nu-și găsea astâmpăr. Nu i se dăduse voie să-și păstreze ceasul, așa că doar putea aproxima ce oră este. În principiu, ușa celulei ar fi trebuit să se fi deschis demult ca să i se anunțe punerea în libertate. Dar pe coridor domnea o liniște suspectă. Nu se auzea pasul vreunui gardian. Să fi eșuat planul? Să se fi poticnit în vreun amănunt singura ființă în care avea încredere și care îi jurase că îl va scoate din temniță? Orice era posibil. La urma urmei, era o încercare mult prea grea pentru o femeie, chiar dacă detaliile fuseseră puse la punct după o chibzuință îndelungată. Se încurajă singur – din clipă în clipă vor veni după el, înfricoșați de ce s-ar putea întâmpla în caz contrar. Se uită pe fereastra zăbrelită prin care se strecura o rază de soare. Trebuia să fie cel mult ora douăsprezece. Ciuli urechea – pe coridor se auzeau pași. Vietatea din stomac păru să fie cuprinsă de o agitație și mai mare. Dar totul se dovedi o alarmă falsă. Pașii se îndepărtară și din nou coborî acea liniște apăsătoare. Sever Olteanu se așeză pe pat. Scoase din buzunar o cheiță și o fixă

îndelung, cu o privire în care se putea citi și teamă, și speranță.

*

* *

În încăperea unde lucra „celula de criză" continua să domnească aceeași stare de confuzie. Se vorbea cu glas tare, chiar răstit, fiecare susținând o altă soluție de rezolvare a cazului.

– Nu putem accepta eliberarea lui Sever Olteanu. A fost o prostie că i s-a permis individei să iasă pe post.

– Oameni buni, nu înțelegeți gravitatea situației?

– O să vedeți ce panică s-a stârnit în oraș!

– Dar ce panică s-ar stârni dacă orașul rămâne pe întuneric!

– Trebuie intervenit în forță!

– Cum dracu să intervii?

Negociatorul se uită la cei care îl înconjurau. Erau prea mulți, prea speriați, iar unii încurcau mai mult cu părerile lor. Trebuia urgent să ia o măsură. Furia lui se revărsă asupra politicienilor care își dădeau importanță, dar nu erau de niciun ajutor. Cu un glas pe care Graziela nu i-l cunoștea, urlă la un subaltern:

– Fă-le vânt ăstora că mă calcă pe nervi!

*

* *

La numai câteva minute de la intervenția pe post a Grazielei, în Piața Victoriei începură să se adune oameni. La început, fuseseră doar câțiva, dar în scurt timp numărul lor ajunsese la câteva mii. Nu știau prea bine de ce se află acolo. Nu erau organizați, n-aveau un conducător, dar pe fețe li se citea neliniștea. Vorbeau unii cu alții și încercau să priceapă ce se întâmplă.

– E o manevră a guvernului ca să ne facă să mai uităm starea jalnică în care am ajuns!

– Ei, aș! Aici e o chestie mai serioasă. Cu așa ceva nu te joci.

– Proștii naibii! Cum a intrat femeia aia acolo cu o bombă?

– Ce te mai miri? La atâta indolență câtă e în țara asta...

– Și noi ce facem acum?

– Cum ce facem? N-ai auzit ce-a cerut femeia la radio? Facem presiuni ca să-l elibereze pe Sever Olteanu. În caz contrar, îl vedem pe dracu'!

Trupele de jandarmi încercau să țină piept mulțimii care năvălise în piață. Oamenii încă erau dezorientați și nu se agitau prea mult. Nu vedeai placarde, nu se scandau lozinci, așa cum se întâmpla de obicei când nemulțumiții din vreun sector de activitate își cereau drepturile. Circulația mașinilor prin zonă fusese întreruptă.

Peste câteva minute, un purtător de cuvânt al guvernului își făcu apariția pe treptele Palatului Victoria. Într-o mână ținea o hârtie de pe care începu să citească la un microfon instalat în grabă.

– Stimați cetățeni! Sunt împuternicit să vă asigur că situația este sub control și că se vor lua măsurile corespunzătoare ca să nu se petreacă nimic grav. Vă rugăm să vă duceți la casele dumneavoastră. Asupra nimănui nu planează nicio primejdie.

Purtătorul de cuvânt vârî hârtia în buzunar și dispăru mai înainte ca vreunul din „stimații cetățeni" să apuce să pună vreo întrebare.

– Asta e tot? întrebă cineva dezamăgit.

– Așa se pare.

– Haideți, oameni buni, acasă! Pierdem vremea de pomană.

Dar nimeni nu se urni din loc.

*

* *

La dispecerat nu se mai întâmplase nimic deosebit. Graziela stătea tot picior peste picior, fără să pară nerăbdătoare, șeful și ajutoarele lui înlănțuite îi aruncau în continuare priviri ursuze, de parcă ar fi vrut s-o mănânce de vie. Din când în când se uitau la ceasul ale cărui ace se mișcau parcă mai rapid ca niciodată. Numai o minune ar fi putut s-o mai împiedice pe femeie ca să-și ducă planul la îndeplinire.

Telefonul nu mai sunase de multă vreme, așa că soneria lui îi făcu pe toți să tresară. Graziela întinse mâna și ridică receptorul cu un gest leneș.

– Alo?

În încăpere răsună vocea jovială a negociatorului.

– Ce mai faci, domniță? N-ai renunțat la plan?

„Domnița" nu se molipsi de buna-dispoziție a celuilalt.

– Categoric nu.

– În acest caz, pot să te anunț că un elicopter și-a luat zborul ca să-ți aducă iubitul. Peste o jumătate de oră îl va depune pe terasa dispeceratului unde e un eliport. Rămâne ca după aceea să te ții de cuvânt.

Nu mai încerca să tragă de timp și nu-i mai ardea să facă glume. Acum era serios și eficient.

Graziela nu-i răspunse nimic și puse receptorul jos.

*

* *

Sever Olteanu oftă ușurat: cineva trăgea zăvorul de la celula lui. Ascunse repede cheița într-un buzunar, mai înainte ca doi gardieni s-apuce să intre. Îi puseră cătușele la mâini după ce i le răsuciră la spate. Apoi îi făcură semn să iasă.

Bărbatul în haine vărgate încă mai păstra o urmă de îndoială. Dacă plecarea lui din celulă n-avea nicio legătură cu evadarea? Dacă era de fapt doar vorba de o mutare dintr-un loc în altul? De-abia după ce ieși în curte și văzu un elicopter ale cărui elice se roteau oftă ușurat: totul mersese conform planului.

Luă loc lângă pilot – un bărbat robust care îl privi cu indiferență. Apăsă câteva butoane și apoi apucă manșa. Elicele începură să se rotească din ce în ce mai repede, până când aparatul își luă zborul.

În curând se aflară deasupra Bucureștiului. Zări prin geamuri acoperișuri vopsite în roșu, în verde, terase de blocuri. Se apropiau de centru – iată parcul Herăstrău, Casa Presei, Arcul de Triumf, Piața Victoriei unde probabil avea loc un miting, Piața Palatului, Universitatea, Intercontinentalul... Vuietul motorului îl simțea estompat de căștile pe care le purta pe urechi. Parcă ar fi auzit un refren plin de speranță: e bine, e bine, e bine...

*

* *

Brusc, Graziela fu cuprinsă de nerăbdare. Sări de pe scaunul pe care stătea și se repezi la telefon, după ce mai întâi îi ceruse dispecerului șef să-i facă legătura cu negociatorul.

– Da, domniță! Mereu la dispoziția dumitale.

În sinea ei, Graziela trebui să recunoască priceperea omului de la capătul celălalt al firului. Nu era niciodată precipitat, nu părea că e gata să-și piardă cumpătul, sau să fie cuprins de panică, mereu pus pe glume, șovăitor în anumite limite, ca pentru a crea senzația că dorește să coopereze după regulile puse de adversar, fără să dea impresia că ascunde un as pe mânecă pe care să-l folosească atunci când îi cade bine. Era negociatorul ideal pentru a ajunge la o înțelegere.

– Sever Olteanu e în elicopter?

Urmă o scurtă tăcere, ca și cum pauza era necesară unei verificări de rutină.

– Am luat legătura cu elicopterul care îl transportă. În curând o să puteți să vă strângeți în brațe.

Graziela n-avea să știe niciodată că negociatorul, astupând microfonul receptorului la care vorbea, mai adăugase în șoaptă, cu obidă: vedea-v-aș pe năsălie!

– Vreau să vorbesc cu Sever!

De data asta răspunsul veni prompt:

– Imediat.

În receptorul pe care Graziela îl ținea la ureche se auziră mai întâi câteva pocnete și pârâituri. Apoi vocea bărbatului pentru care se stârnise întreaga furtună răsună limpede:

– Te ascult, Graziela!

Femeia nu păru să manifeste vreo emoție deosebită având posibilitatea să converseze cu omul iubit. Întrebă cu o răceală profesională:

– Cum e?

Sever răspunse într-un mod care îi lăsă cu gura căscată pe toți cei care îl auziră – pilot, dispeceri, negociatori.

– *Amore more ore re.*[1]

De data asta, fu rândul negociatorului să admire măsura de siguranță pe care și-o luaseră cei doi, convenind să-și transmită într-un limbaj cifrat dacă lucrurile se desfășoară potrivit intereselor lor.

– OK. Ne vedem peste câteva minute.

*

* *

Înainte de a ateriza, elicopterul se roti de câteva ori, căutând locul cel mai potrivit, astfel încât să nu se lovească de antene sau de cablurile aflate acolo. Pilotul lăsă aparatul gata de zbor, așa cum i se ceruse. Cu o cheie primită de la comandantul închisorii îl eliberă pe Sever de strânsoarea cătușelor. Coborî din cabină și imediat evadatul îi luă locul. Pilotul dispăru – își îndeplinise misiunea.

[1] prescurtare din limba latină: *Amore, more, ore, re probantur amicitiae* = prin iubire, obiceiuri, vorbă și faptă se dovedește prietenia

*
* *

Graziela se uită la ceas pentru ultima oară. Luă geanta în care se afla bomba și o așeză pe un birou. Acționă un mecanism și-i zise dispecerului șef.

– Din această clipă bomba a devenit sensibilă la orice deplasare. O simplă zgâlțâire și sare în aer. De aceea, vă sfătuiesc să n-o urniți oricât v-ar tenta s-o luați și s-o detonați în altă parte. Ca s-o dezamorsați, veniți cu mine pe terasă ca să vă dau cheița aflată la Sever.

Dispecerul se agită, în timp ce Graziela îi scotea cătușele cu care fusese atașat de scaun.

– Dar ce se întâmplă dacă, Doamne ferește, e vreun cutremur?

– Rugați-vă să nu fie așa ceva, îi răspunse rece femeia. Acum, haideți pe terasă. Faceți în așa fel încât să nu întâlnim pe nimeni până acolo. Repede! Mai avem doar câteva minute.

Dispecerul vorbi câteva clipe la telefon. După ce puse receptorul în furcă se adresă posomorât Grazielei:

– Calea e liberă.

Femeia își luă poșeta și ridică drugul de metal care bloca intrarea. În mâna dreaptă continua să țină grenada. Îl invită cu un gest pe dispecer s-o ia înainte. Ieșiră pe coridor.

*
* *

Pilotul nu-și credea ochilor. Tocmai închisese în urma lui ușa de la terasă și vroia să ajungă la un lift ca să coboare la parter și să iasă din clădire. Dar în fața lui apăruse dintr-o dată Sever Olteanu. Se frecă la ochi. Era Sever Olteanu în carne și oase. Numai că era îmbrăcat în haine de oraș.

– N-avem timp de pierdut! îi zise necunoscutul care părea să fie fratele geamăn al celui pe care îl lăsase în elicopter. Du-te înapoi și spune-i individului că ai uitat ceva. Joacă

teatru. Descurcă-te! Imobilizează-l! Doar faci parte din trupele anti-tero. După aia îi iau eu locul.

Uluit de întorsătura neașteptată a lucrurilor, dar bucuros că nu mai rămânea un simplu figurant, pilotul se înapoie pe terasă.

*

* *

După ce străbătură un labirint de coridoare, Graziela și dispecerul șef ajunseră pe terasă. Căldura era insuportabilă. Amândoi fură orbiți de lumina puternică. Elicopterul se afla la locul stabilit și în cabină se zărea o siluetă.

– Dumneata rămâi aici! ordonă Graziela.

Ea o porni spre aparatul care își rotea elicele, ca un ventilator uriaș.

Din cabină coborî un bărbat în haine de deținut. Graziela îl recunoscu imediat: era Sever al ei. Dar nu se grăbi să i se arunce în brațe. Se opri la câțiva metri de el și aștepta. Dispecerul se uita îngrozit la ceas. Îi venea să strige: „Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, mai sunt cinci minute și sărim în aer! " Dar Grazielei părea să nu-i pese de nimic. Stătea pironită și continua să privească spre Sever Olteanu, cercetându-l din cap până-n piciore.

În sfârșit, acesta ridică brațul drept și își duse arătătorul la tâmplă, ca și cum ar fi avut în mână un pistol imaginar. De-abia atunci femeia se urni din locul unde încremenise, iar Sever urcă din nou în elicopter.

Dispecerul nu mai înțelegea nimic. Ce o fi însemnat gestul ăla? Nu putea fi decât un semn convenit între cei doi ca să se asigure că lucrurile decurg normal. Răsuflă ușurat când o văzu pe femeie că urcă și ea în cabină și îi aruncă pe dalele mari de pe terasă o cheiță. O înșfăcă și se repezi să dezamorseze bomba.

Orice femeie văzându-și după multe vreme omul iubit i s-ar fi repezit în brațe. Dar Graziela era stăpână pe

reacțiile ei. Important era să plece odată de pe clădirea asta într-un loc pregătit ca refugiu, înainte de a părăsi țara. Pusese cuiul de siguranță al grenadei la loc și îi dăduse drumul în poșetă. De-abia după aceea se neliniști văzând că ocupantul celuilalt scaun nu ridică aparatul.

– Ce mai așteptăm? Am reușit. Hai să plecăm!

Ceva nu era în regulă. Sever se uita la ea fără să facă nicio mișcare. Se enervă:

– Pornește odată blestemăția asta!

N-apucă să mai spună nimic altceva. Bărbatul se repezi asupra ei și o cuprinse ca într-un clește. Ea crezu mai întâi că e o reacție de recunoștință fiindcă îl salvase. Dar când simți strânsoarea unor brățări de metal la încheieturi își dădu seama că tot planul se spulberase. Reuși cu greutate să articuleze:

– Cine ești dumneata? Cum de-ai știut de semnalul pe care îl convenisem cu Sever?

11
Automobilul capcană

Şi totuşi, nebunia avea să înceapă abia după încă o întâmplare ieşită din comun.

De câtăva vreme, în piaţa Sf. Voievozi, unde întoarce troleibuzul 97, era parcat un jeep luxos – un Mercedes impunător – pe lângă care nu puteai trece fără să-i arunci măcar o privire admirativă. Puşti sau oameni în toată firea se zgâiau la el, iar unii mai curioşi se uitau prin geamuri la mulţimea de cadrane, de parcă ar fi fost bordul unei cabine de avion, încercând să le ghicească întrebuinţarea. Curios era un avertisment – pe nişte autocolante lipite pe dinănuntru se putea citi – NU INTRAŢI! PERICOL DE MOARTE! Şi mai ciudat era faptul că pe proprietarul maşinii nu-l zărise nimeni.

Praful oraşului se depunea în straturi. Mercedesul fusese de un negru strălucitor. Acum era acoperit de o pulbere albicioasă. Şi totuşi, băieţii din cartier nu îndrăzniseră să scrie, după obiceiul lor, pe tabla maşinii: SPALĂ-MĂ! Era un semn de respect pentru un obiect insolit chiar şi într-o capitală pe străzile căreia se vedeau o sumedenie de limuzine de mare clasă.

Banda de hoţi de maşini a lui Traşcă îl luase la ochi şi se hotărâse să-l fure. Timp de mai multe zile şi nopţi câţiva „ginitori" o supravegheaseră cu maximă atenţie. Lucrurile păreau simple, din moment ce maşina nu o urmea nimeni. Proprietarul era poate plecat în străinătate şi probabil că nu avusese unde s-o lase. Trebuia doar să găsească momentul

portivit ca să acționeze în deplină siguranță. Cumpărătorul achitase deja un aconto și aștepta cu nerăbdare mașina într-o altă țară.

Trașcă dăduse multe lovituri la viața lui. Era de o ingeniozitate ieșită din comun. Deși n-avea mai mult de douăzeci și cinci de ani, devenise șeful celei mai importante bande de hoți și traficanți de mașini, înlăturându-l pe cel care o condusese până atunci, socotit demodat într-un context în care trebuia să iei hotărâri rapid și să manifești curaj și inițiativă. Cei tineri i se alăturaseră cu entuziasm, cuceriți de suflul nou pe care îl aducea și de îndrăzneala cu care înfrunta pericolul. O ceată de aproape o sută de inși îl asculta fără crâcnire. Unii culegeau informații, alții stăteau la pândă și supravegheau; „specialiștii" furau mașinile, „negustorii" le comercializau în afara granițelor. Cele pentru care nu găseau cumpărători erau dezasamblate și vândute piesă cu piesă. Lucru important – în banda lui Trașcă nu se intra decât după o verificare la sânge, astfel încât niciun ciripitor nu reușise să se infiltreze în preajma lui. Metodele folosite erau diverse și adaptate fiecărui gen de operațiune, în funcție de locul unde se desfășura. În afara orașului, se simula cu două sau trei vehicule un accident. Când se apropia o mașină demnă de interes, se cerea ajutorul. Fără să bănuiască nimic suspect, șoferul oprea, se dădea jos ca să afle ce s-a întâmplat. Imediat naivul era înconjurat de hoți, i se luau cheile și mașina iar omul rămânea cu buza umflată să facă autostopul. În oraș era folosit un alt gen de lovituri. La câte un stop care dura mai mult, cineva se apropia de mașina vizată și îi arăta șoferului că a făcut pană. Acesta se dădea jos blestemând și deobicei lăsa cheile în contact. În acest timp, un alt hoț se urca la volan și pe-aici ți-e drumul. În cazuri mai delicate, se folosea ca pretext al îndepărtării șoferului o tamponare ușoară. În timp ce omul era preocupat să descopere ce daune a pățit mașina, vedea cum aceasta îi pleacă de sub ochi în trombă.

Lui Trașcă i se scurgeau ochii după jeepul negru. Îi dăduse în repetate rânduri târcoale, îl studiase în amănunțime, dar ceva îl reținea să-l fure. Nu cumva era doar o momeală pusă de poliție? Prea era lăsată de izbelițe, în văzul lumii. Și totuși, supravegherea la care fusese supusă nu semnalase nimic suspect.

Prada era prea ispititoare și ar fi adus gologani frumoși. De aceea Trașcă se hotărî să conducă operațiunea de la fața locului, lucru care i se întâmpla din ce în ce mai rar – doar pentru asta angajase atâția pălmași care câștigau binișor și se descurcau de minune. Astfel încât, într-o noapte, împreună cu alți trei, se afla în mica piață, opriți într-un loc întunecos. La ferestrele blocurilor din jur era întuneric. Portarul de la liceul de muzică din apropiere dormea dus în ghereta lui. În mașinile parcate în jurul havuzului fără apă din mijlocul pieței nu era nimeni. Trașcă mai aștepta totuși să treacă mașina poliției care patrula din oră în oră prin zonă. De-abia după aceea trecu la atac.

Din informațiile preliminare știa că alarma jeepului pornește la cea mai mică atingere. O declanșa până și o pasăre care se așeza pe ea. De aceea, trebuia să acționeze cât se poate de rapid. Dacă alarma ar fi sunat câteva secunde niciunul dintre locatarii care dormeau acum cel mai dulce somn nu s-ar fi sesizat. Cu toții erau obișnuiți ca ea să se audă, din când în când, declanșată de vreun câine dornic să doarmă pe capotă.

Trașcă mai aruncă o privire în jurul lui ca să se asigure că totul e în regulă. Ceilalți trei îl urmăreau fascinați. Era pentru prima oară când își vedeau șeful în acțiune. De aceea căutau să-și întipărească în memorie fiecare gest pe care îl făcea. Erau martorii privilegiați ai unei întâmplări excepționale. Aveau ce povesti altora după ce totul se va termina cu bine.

O cucuvea porni să cânte în parcul unde se afla Biblioteca Academiei. Toți tresăriră – nu era a bună. Trașcă își reveni primul și râse încetișor de spaima celorlalți. Dar chiar dacă n-avea cum să recunoască, o fărâmă de neliniște i se cuibărise

și lui în suflet. O alungă privind în jurul său – decorul n-avea nimic lugubru.

Se apropie de jeep cu mult calm, ca și cum ar fi fost proprietatea lui. Se vârî sub el, fără să-i pese că-și murdărește costumul – ca să pară niște oameni cumsecade, întorși de la un chef de durată, toți se îmbrăcaseră în haine de sindrofie, „pentru impresia artistică". Aprinse o lanternă și căută pe lângă țeava de eșapament. Cel care instalase alarma dovedise o neglijență crasă – lăsase la iveală firele, socotind probabil că nimănui nu-i va trece prin cap să le caute acolo, la îndemâna oricui. Unul dintre cei trimiși să culeagă informații despre mașină dăduse întâmplător peste ele și-i raportase imediat lui Trașcă. Acum, acesta le tăie dintr-o singură mișcare cu un patent. Apoi, ieși liniștit de sub mașină. Nu se auzise niciun sunet.

Urma acum partea cea mai ușoară. Lui Trașcă îi plăcea să lucreze curat. Mașinile furate de el nu prezentau nicio zgârietură, ceea ce le creștea prețul. Înarmat doar cu o șurubelniță, meșteri câteva secunde la una dintre portierele din spate. Așa cum se aștepta, în curând reuși s-o forțeze și să o deschidă apoi pe cea din dreptul șoferului. Se urcă mulțumit în scaunul confortabil și legă câteva sârme de sub volan. În curând, motorul silențios al jeepului se auzi torcând ca un motan bine hrănit. De-abia atunci le făcu semn celorlalți trei să urce – între timp, aceștia, peste plăcuțele de înmatriculare puseseră altele noi, conforme cu un certificat de înmatriculare fals.

Cotiră la dreapta, pe Lemnea și merseră vreo sută de metri. O luară pe Calea Victoriei și în dreptul Cercului Militar făcură din nou dreapta. Trașcă păstra viteza legală, pentru ca nu cumva să-i ia la ochi vreun echipaj de poliție. Dar până când ajunseră la autostrada București – Pitești nu întâlniră decât taxiuri.

De-abia la kilometrul 36 Trașcă depăși suta de kilometri la oră. Mașina mergea excepțional. Răspundea docilă la comenzi, avea direcția bună, era sensibilă, iar amortizoarele

făceau ca denivelările să nu se simtă. Însoțitorii lui Trașcă ar fi dorit să comenteze isprava, dar acesta le interzisese să-și manifeste zgomotos bucuria. Dăduse drumul la radio în surdină, după ce găsise un post care transmitea o muzică liniștitoare. Luminile de la bord creau o ambianță în care cu greu ți-ai fi putut imagina că se poate strecura vreun semn de primejdie.

Treceau prin dreptul unei pădurici când se auzi un zgomot. Ușile se blocaseră. Trașcă se răsti la însoțitorii lui:

– Care te joci la portiere?

– Nimeni, șefu', se dezvinovățiră cei trei.

Trașcă încercă să deblocheze ușile. Zadarnic însă apasă pe butoane. Ușile rămâneau blocate. Ceva nu era în regulă. Cel aflat la volan încetini viteza continuând să scruteze și drumul, aflat de mai multă vreme în reparație, și mulțimea de butoane de la bord și de pe uși. Să fi făcut el o manevră greșită? Imposibil! Condusese la viața lui sute de mașini. Se putea lăuda că știe cu ochii închiși unde se află orice comandă. Atunci ce se întâmplase? Cu tot aerul condiționat, pe fruntea lui Trașcă apărură broboane de sudoare. Încercă să coboare geamul din stânga lui ca să simtă aerul răcoros al nopții. Geamul rămase însă nemișcat. Atunci încercă să le coboare pe celelalte. Nici acestea nu-i ascultară comanda. Trașcă transpiră brusc din cap până în picioare. Fără să vrea, privirea i se fixă pe unul dintre autocolantele pe care scria: NU INTRAȚI! PERICOL DE MOARTE!

Încetini și trase pe dreapta într-o parcare pustie. Ceilalți trei îl văzură neliniștit și se alarmară și ei.

– Ce-i, șefu? Am rămas fără benzină?

– Gura! , le răspunse acesta pe un ton amenințător, și se apucă să deschidă manual ușile. Dar clapetele pe care le trăgea în sus nu se urneau cu niciun chip.

Deodată radioul încetă să mai transmită muzica aceea care te îndemna la visare. Un glas ciudat, înăbușit, ca al cuiva care

vorbește într-o batistă, răsună în mașina care la început li se păruse încăpătoare, iar acum parcă îi sufoca.

– „Ați fost avertizați să nu intrați în mașina asta. Pentru că n-ați ținut seama de avertismentul meu, veți plăti cu viața. Peste treizeci de secunde veți sări în aer."

Cei patru se uitară buimaci unul la altul. Până și Trașcă își pierduse acea siguranță care îl propulsase în fruntea bandei. Cuprinși de panică, începură să tragă de mânerele portierelor.

Ca și cum de undeva, nevăzut de nimeni, le zărea zbaterea neputincioasă, necunoscutul se auzi din nou:

– Vă agitați de pomană. Soarta vă e pecetluită. Adio!

Înarmați cu patenți, șurubelnițe, clești, cei patru începură să izbească în geamuri, în parbriz. În mod normal, acestea ar fi trebuit să se facă țăndări. Dar niciunul nu se sparse. Închisoarea pe roți rămânea ermetică.

– Poate e doar o glumă, se încurajă singur Trașcă.

Acestea îi fură ultimele cuvinte. O explozie zgudui mașina care în curând fu cuprinsă de flăcări. Zgomotul și lumina orbitoare trezi un stol de păsări din apropiere, care își luară zborul înfricoșate. Când, peste un sfert de oră, o mașină care mergea spre Pitești opri în dreptul Mercedesului, îl descoperi transformat într-un morman de fiare fierbinți care țineau încătușate patru cadavre făcute scrum. Iar într-o cutie metalică, scăpată ca prin minune de urgia focului, un reportofon cu o casetă pe care era înregistrat mesajul unui necunoscut.

...Așa cum era de așteptat, între cele câteva evenimente care puseseră pe jar Bucureștiul – eliberarea ostaticilor dintr-o școală, punerea pe fugă a unor motocicliști agresori, împiedicarea evadării spectaculoase a unui tâlhar vestit, salvarea unui bărbat care dorea să se arunce de pe World Trade Center se stabili o legătură. În toate aceste evenimente acționase cu mult profesionalism un necunoscut. E drept, în cazul jeepului furat acesta nu se arătase, dar opinia publică

era ferm convinsă că tot lui trebuia să-i fie atribuită punerea pe butuci a unei afaceri înfloritoare – aceea a furtului de mașini și a comercializării lor în străinătate. Fiindcă nu numai dispariția capului bandei era importantă – la urma urmei, oricine îi putea lua locul. Dar bucureștenii, inspirându-se din cazul Mercedesului furat, își puseseră în mașini, indiferent cât de luxoase erau, autocolante pe care scria: NU INTRAȚI! PERICOL DE MOARTE! Evident, totul era o cacealma. Nimeni nu-și permitea să-și prevadă mașina cu un dispozitiv atât de sofisticat, capabil să îl arunce în aer pe eventualul hoț. Dar multă vreme de la acea întâmplare n-avea să se mai petreacă niciun furt al vreunei mașini.

Toți se dădeau de ceasul morții să afle cine e necunoscutul care tulbura viața celor certați cu legea. La radio, la televizor, în ziare se propuneau scenariile cele mai fanteziste. De pildă, în VEGHEA apăruse un articol intitulat UN JUSTIȚIAR LOVEȘTE DIN UMBRĂ. Autorul se lansa în ipotezele cele mai fantastice. În primul rând, pornind de la capacitatea necunoscutului de a se înfățișa mereu sub alte chipuri, îi găsise un nume inspirat: Cameleonul. Ziaristul îi conturase și o biografie destul de plauzibilă. Bazându-se pe priceperea lui de a se descurca în cele mai grele împrejurări, îl socotea un profesionist dezgustat de letargia în care se complăceau poliția și justiția și luase pe cont propriu pedepsirea criminalilor și borfașilor. Ipoteza era seducătoare pentru publicul larg, dornic să vadă în sfârșit cum toți cei care îi puneau în pericol nu mai pot da lovituri nestingheriți de nimeni. Dar era ea reală? Și era într-adevăr vorba de o singură persoană? Dacă da, de unde avea asemenea mijloace ca să poată acționa? Nu cumva era de fapt un paravan de care se folosea poliția ca să facă puțină ordine în haosul generalizat primejdios? Nu cumva necunoscutul era doar un profesionist din poliție, neștiut decât de puțini șefi ai lui, având sarcini speciale, ca să bage spaima în lumea interlopă?

Culmea e că la toate aceste întrebări n-ar fi putut să răspundă nici măcar Cameleonul. El însuși era frământat de întrebări chinuitoare. În primul rând, cu toate că avea mai multe identități, nu știa, de fapt, cine este, care-i este numele real, cu ce se ocupase până când pornise de unul singur într-o cruciadă împotriva tâlharilor, ucigașilor care zburdau în libertate. Apoi, ce-l determina să sară în ajutorul năpăstuiților? Setea de dreptate? I se încredințase o misiune și uitase cine i-o dăduse? Suferise o groaznică amnezie? Rănile vindecate de pe trupul său acreditau o astfel de variantă. Dar cum de nu-și aducea aminte de nimic? Poate că șefii lui îl căutau disperați ca să-l oprească să se mai aventureze cu nesăbuință în acțiuni periculoase și nu-i dădeau de urmă. Ce trebuia să facă în continuare? Să se predea și să recunoască totul? Sau, dimpotrivă, trebuia să stea cât mai departe de autorități și să-și continue jocul periculos?

Rătăcea prin casa cu înfățișare umilă în exterior, dar cu încăperi somptuoase, în care se afla aparatură sofisticată, și nu-și găsea liniștea. Nu descoperea nicăieri niciun sprijin. Trecutul lui era încarcerat într-o tainiță a memoriei unde nu avea acces. Doar fotografia femeii și copilei surprinse într-un moment de fericire îi aducea vag aminte de o legătură posibilă cu cel care fusese odinioară. Se uita la ea implorator, ca și cum ar fi așteptat o salvare, dar nu reușea să descopere nimic care să-i activeze amintirile. Nu-i rămânea decât să aștepte clipa de grație în care va afla totul despre el însuși. Dacă ea va veni vreodată.

12
Cursa infernală

În aparență, mașina n-avea nimic deosebit. Un Cielo albastru, ca atâtea altele de pe străzile și șoselele României. Doar un control făcut la meserie i-ar fi descoperit încărcătura prețioasă, în comparație cu care valoarea mașinii era un fleac. Sub scaune se afla o podea falsă. Se crea astfel un spațiu nu prea larg, care adăpostea zeci de pachețele cu heroină.

Marfa fusese introdusă prin portul Constanța unde, de pe un vapor, fusese descărcat un Mercedes comandă specială. Vameșii îl cercetaseră superficial și nu descoperiseră nimic suspect. Fuseseră mai curând interesați să-i admire caroseria strălucitoare, linia elegantă, bordul cu multe cadrane. Proprietarul îl ridicase din vamă, urmărit cu invidie de numeroși gură-cască, îl adusese la București, el însuși încântat de achiziția făcută și îl vârâse într-un garaj. Trebuia să plece în străinătate chemat de niște afaceri urgente. N-avea să știe niciodată că bijuteria pe care dăduse bani grei adăpostise droguri camuflate cu grijă în bara de protecție, în anvelope, în tapițeria portierelor. În prima noapte în care lipsise de-acasă, doi indivizi forțaseră ușa garajului și mutaseră marfa într-un Cielo banal, ca să nu bată la ochi când transportul avea să treacă granița de vest, unde sute de tineri așteptau hămesiți să se înfrupte din hrana de care deveniseră dependenți și care îi făcea să cunoască un paradis artificial.

Până acum, totul decursese normal. Cei doi ocupanți ai mașinii sporovăiau fără grijă, uimiți de ușurința operațiunii

puse la cale de minți iscusite și bucuroși că foarte curând aveau să primească o răsplată regească. Era două noaptea, circulația era ca și inexistentă și nu se profila niciun pericol. Porniseră de undeva, de lângă podul Băneasa și se îndreptau, în limitele vitezei legale, spre ieșirea pe autostrada București-Pitești.

Aproape de Arcul de Triumf, cel care era la volan și se uita cu mare atenție să nu se intersecteze cu vreun echipaj al poliției îi spuse celuilalt:

– Nae! În spatele nostru e o mașină. Dacă încetinesc, încetinește și ea. Dacă accelerez, imediat vine după mine. Ia vezi ce-i cu ăla. E vreo poteră?

Nae întoarse capul și se uită în urmă. Farurile mașinii care venea după ei îl orbeau. Reuși totuși să zărească un hârb de Audi roșu. Neliniștea îi dispăru dintr-odată.

– Bagi boala-n mine, Cris! E doar o ruginitură. Șoferul o fi ieșit de la vreo crâșmă și e așa de pilit încât nici nu mai știe să ajungă în centru. Se ține și el după noi ca să nu se rătăcească.

Cris nu se mulțumi cu explicația celuilalt. Pentru mai multă siguranță, ocoli Arcul de Triumf și se întoarse spre Casa Presei. Imediat văzu în oglinda retrovizoare cum cealaltă mașină execută aceeași manevră.

– Nu-i a bună, zise Cris.

Nae însă rămânea în continuare optimist.

– Ei, aș! Îți spun eu: e unul care nu știe nici cum îl cheamă. E trotilat rău, săracul! Dă-i înainte fără grijă! N-au cum să fie sticleții. Ăia n-au nici Dacii ca să patruleze.

Ca să fie mai sigur că nu-i paște nicio primejdie, în dreptul Muzeului Satului Cris trase pe dreapta și rămase doar cu luminile de poziție aprinse. La vreo cincizeci de metri în spate urmăritorul lor opri și el și stinse faza mică. Așa cum stătea, nemișcat, părea un animal care își pândea prada și calcula când e momentul potrivit să se repeadă și s-o înșface.

Nae își pierdu stăpânirea de sine.

– Eu mă duc la el și-l iau la pumni. Ce? Se joacă de-a v-ați ascunselea cu noi?

Celălalt luă o mână de pe volan și-l bătu cu palma pe genunchi.

– Stai blând! N-avem nevoie de vreo încăierare.

Așteptară vreo zece minute, dar mașina Audi nu se urnea. Cei doi tăceau frământați de gânduri. Un cor de greieri se auzea din iarba crescută sub arborii de la șosea. Din când în când răzbătea până la ei orăcăitul broaștelor din lacul Herăstrău. Câteva frunze uscate de arșița năucitoare a verii căzură pe capotă cu un răpăit care îi făcu să tresară.

– Dă-i drumul, Cris! Pierdem vremea de pomană.

Cel de la volan reacționă imediat. Întoarse cheia în contact și băgă rapid în viteza întâia. Apăsă pe accelerație și în curând atinse suta la oră.

*

* *

Nea Gorobei mai avea un an până la pensie. Dar și la anii lui îi plăcea să tragă zdravăn la măsea. De aceea și făcea numai de noapte de serviciu. Nu-l controla nimeni și putea să sugă liniștit din șipul cu țuică producție proprie și să doarmă în ghereta lui de portar la Casa Presei oricând avea chef.

În noaptea asta mai întâi mâncase pe săturate salam și brânză cu pâine și roșii. Apoi, trăsese câteva înghițituri din clondirul al cărui conținut se împuținase primejdios și ieșise să arunce la câini resturile de mâncare. Potăile i se repeziseră în cale dând din coadă cu prietenie.

– Ho, că nu dau turcii! E haleală pentru toți.

Dar javrele n-apucară să se atingă de oasele aduse special de-acasă de nea Gorobei. Se porniră să latre cu furie. Pe aleea dinspre locul unde se înălțase odinioară statuia lui Lenin veneau în trombă două mașini, de parcă ar fi vrut să se zdrobească de clădirea masivă. Ajungând la capătul aleii, cea din față viră brusc la dreapta, apoi o luă la stânga și din nou la stânga, prin fața Ministerului Culturii și a Bursei Române

de Mărfuri și, după încă o manevră, dispăru pe după colțul din dreapta al construcției, luând-o spre locul unde altădată fuseseră grajdurile regale. Mașina din spate o urmărea fără s-o lase să ia un avans prea mare.

Nea Gorobei asista la cea mai ciudată întâmplare din viața lui, pe care avea s-o povestească de zeci de ori până la sfârșitul vieții.

– Dragilor, mulți țicniți am întâlnit eu, dar nici unii atât de săriți de pe fix ca trăsniții din noaptea aia. Ziceai că sunt la raliu. Luau virajele pe două roți de credeai că acu-acu or să se răstoarne. Frânele scrâșneau, cutiile de viteză făceau ca toți dracii. Măiculiță! Veneau și se duceau, veneau și se duceau. Doar ploile de toamnă au șters urmele de cauciucuri pe care le-au lăsat. Naiba să-i pieptene, puseseră rămășag care e mai iute sau aveau ceva de împărțit. I-o fi luat unul gagica altuia, sau o fi fost vreo harță pe gologani. Dar lucrul dracului era altul. O mașină era un Cielo – nea Gorobei pronunța exact așa cum se scria, spre amuzamentul auditoriului – iar cealaltă era o speriteoare, o vechitură culeasă parcă de la fier vechi, din vreun cimitir de mașini – na că au ajuns și mașinile să aibă cimitirele lor, s-au înmulțit ca ciupercile, bietul pieton nu mai are loc de ele, și pe trotuar dau buzna. Ei, bine, dragilor și iubiților, pleava aia se ținea scai de cealaltă, n-o slăbea deloc, deși nu dădeai doi bani pe ea.

– Cum așa, nea Gorobei? se mira câte unul, ca să-l mai atâțe să mai povestească.

– Egzact așa cum spui. Parcă era mârțoaga din poveste. Răpciuga mânca jar. Vreo jumătate de oră s-au hârjonit pe aleile din jurul Casei Presei.

– Și?

– Ce și?

– Ce-au mai făcut?

– Ce să facă? Până la urmă s-au dus pe pustii, lua-i-ar boala pe smintiții ăia! Mi-au speriat câinii.

De fiecare dată însă când povestea, portarul omitea însă un singur lucru: după ce zăpăciții aceia dispăruseră și se lăsase din nou liniștea, ca să-și potolească bătăile inimii dusese la gură clondirul și nu-l pusese jos până nu-l golise de ultimul strop.

*

* *

După goana lor nebună, mașinile erau din nou parcate la șosea. De data asta, pe partea Ștrandului Tineretului. Cei doi din Cielo era lac de transpirație, în ciuda aerului condiționat. La vreo cincizeci de metri în spate „răpciugoasa" aștepta nemișcată.

– Cine mama dracului o fi? întrebă Nae ștergându-și fața cu o batistă uriașă.

Cris era uimit de altceva. Când fusese mai tânăr participase la câteva raliuri și, chiar dacă nu ieșise pe primul loc, nu rămăsese chiar de căruță. Cel care îi urmărea trebuia să fie un as al volanului ca să se poată ține scai după ei. Nu era lucru curat. Ce vroia de la ei necunoscutul? Dacă ar fi fost polițist, demult le-ar fi cerut să tragă pe dreapta. Era singur – atunci când îl lăsase să se apropie mai mult, la un viraj, zărise o singură siluetă în mașină. Să-i fie cumva frică să acționeze de unul singur? Atunci de ce nu cheamă ajutoare? Să nu aibă posibilitatea de a comunica?

– Dacă ne-au pus o „codiță"?

Smuls din gândurile sale, Cris tresări.

– Ce-ai zis?

– Poate n-au încredere în noi. Poate le e frică să nu le suflăm marfa și au pus pe careva să ne urmărească.

Celălat pufni cu dispreț.

– Vorbești prostii! Și închide tâmpenia aia de radio! Acu ți-ai găsit să asculți jazz. Tu știi ce ne așteaptă dacă ne tirăm cu marfa? Pârnaia e raiul pe Pământ față de ce ni s-ar întâmpla. La mititica nu-ți zdrobește nimeni degetele cu ușa, nu-ți taie urechile și nici nu te leagă la două fire băgate în priză.

Nae se zgribuli închipuindu-se într-o astfel de împrejurare.

– Lasă-mă naibii să gândesc! Trebuie să scăpăm de individ.

Rămaseră tăcuți câteva minute. Din când în când priveau în urmă ca și cum ar fi așteptat o minune care să facă Audi-ul să dispară. Tot Nae vorbi primul.

– Ce motor poate să aibă drăcovenia aia? Cum de nu i s-a făcut fărâme cutia de viteze?

Gândul ăsta nu-i dădea pace nici lui Cris. Dar răspunsul era doar unul singur: mașina care-i urmărea era trucată. O caroserie de doi lei ascundea un motor de mare putere. Poate era doar o părere, dar începea să aibă bănuiala că șoferul necunoscut nu storsese de la mașina lui tot ce putea da. Uneori lăsase o distanță mai mare, pe care apoi o recuperase în doi timpi și trei mișcări.

Așteptarea asta îl înnebunea.

– Mai facem o încercare! zise el după ce socoti că motorul nu mai era încins.

O luă din loc ușurel. Văzu în oglinda retrovizoare cum celălalt procedează la fel. Trecură agale pe lângă Arcul de Triumf și intrară pe Kiseleff. De-abia în dreptul restaurantului Doina apăsă pâna la fund pedala de accelerație. Acul kilometrajului ajunse la peste sută. Trecură ca săgeata prin Piața Victoriei și se avântară pe Calea Victoriei. Nae era alb la față. Nu mai zburase niciodată cu o sută cincizeci la oră prin centrul Bucureștiului. Se ținea zdravăn de centura de siguranță și se ruga în sinea lui să nu întâlnească vreun echipaj de poliție. Reclamele de pe fațadele clădirilor îi defilau prin fața ochilor. Chiar dacă ar fi avut chef, n-ar fi izbutit să le citească la viteza asta. Când ajungeau la vreo intersecție, strângea puternic din pleoape. Dacă vreun nefericit le-ar fi tăiat calea, pe targa pe care l-ar fi adunat nu ar mai fi fost prea multe de pus. Iar Cris parcă înnebunise. Își pusese la bătaie toate cunoștințele pe care le avea la condus. Cel puțin când vira la stânga, la capătul Căii Victoria, lui Nae i se păru că le sunase stingerea. Dar Cris redresă mașina în chip miraculos și trecură ca fulgerul pe lângă

clădirea Tribunalului, pe lângă Dunkin Donats, pe lângă Banca Internațională a Religiilor. Nae mai mult le intuia existența; n-apuca să le vadă. „Dă Doamne să nu facem o pană! Dacă se rupe o planetară ajungem pe năsălie. Să fie al dracului cel care m-a băgat în beleaua asta! Să-i moară plozii de foame! Dacă scap mă duc în fiecare duminică la biserică!" Alterna gândurile pline de pioșenie cu cele mai cumplite înjurături. Văzu clădirea Parlamentului, un colos de beton înconjurat de un zid înalt, care parcă îi ademenea să se izbească de el. Dalele de piatră, dintre care unele erau sfărâmate, făceau mașina să tremure din toate încheiturile. Fântânile arteziene aruncau jerbe de apă. Zidul era tot mai aproape. Urlă ca scos din minți:

– Virează dracului odată!

În alte condiții, dacă i-ar fi vorbit așa, Cris l-ar fi umplut de sânge. Ca și cum nici nu l-ar fi auzit, întoarse cu măiestrie în loc și se năpusti înapoi spre fosta Piață a Unirii. Auziră doar cum roțile mașinii celuilalt mușcă sălbatic din piatră. Numai o clipă lumina farurilor lui nu se reflectă în oglinzile retrovizoare. Apoi goana continuă la fel de nebunește. Trecură pe lângă doi polițiști care fumau lângă o motocicletă. Până să apuce să-ncalece, erau departe. Nici măcar numerele n-apucară să le zărească, așa că se lăsară păgubași și aprinseră alte țigări.

Mc Donald's, Biserica Sf. Gheorghe, Interul... Nimeni n-avea timp să înregistreze locurile pe unde continua cursa diabolică. Uneori, Nae se mai uita la televizor la cursele se mașini. Îi admira pe Schumacher, pe Hakkinen... Acum, când gândurile lui mai căpătau coerență, își repeta cu spaima în suflet: „Niște dilii, asta sunt, niște dilii! „

Erau din nou pe cheiul gârlei. Se apropiau de Podul Izvor. Un chefliu sprijinea un stâlp. Suflul mașinilor care trecură pe lângă el îl făcu să-și piardă complet echilibrul și-l trânti la pământ.

În fața Operei virară la stânga, aproape în loc, și încă o dată la stânga, urmând din nou cursul Dâmboviței. Audi-ul îi urmă. Se apropia tot mai mult. Cei din Cielo nu mai reușeau să

păstreze avansul, deși Cris apăsa pe accelerație cu disperare. Se aflau din nou în dreptul Tribunalului. Acolo simțiră prima izbitură în spate. După care Audi-ul îi mai lovi o dată, și încă o dată. Zgomotul de metal pe metal se auzea înfiorător în liniștea nopții. Cris o luă pe pod la stânga, ca să ajungă pe partea cealaltă a Dâmboviței. Pentru o clipă, mașina Audi păru să piardă din viteză. Dar în curând îi ajunse din nou, pe banda cealaltă. În sfârșit, Nae îl zări pe cel aflat la volan. Brusc i se făcu și mai frică. Necunoscutul purta pe cap o cagulă. Privea drept înainte, ca și cum nici n-ar fi știut de existența lor. Apoi începu să se apropie de ei, din lateral. Când intrară în contact, ieșiră scântei din tablele mașinilor. Hârbul roșu se depărtă puțin și izbi din nou. „Vrea să ne-arunce în gârlă", mai apucă să-și spună Nae, înmărmurit de uimire. O nouă lovitură năpraznică îl făcu pe Cris să piardă controlul volanului. Zadarnic apăsă pe frână. Înainte de a ajunge la Podul Izvor, se pomeniră pe trotuarul îngust, izbiră cu forță în barele parapetului și le rupseră ca și cum ar fi fost din lemn. Mașina zbură câțiva metri prin aer și ateriză în apa murdară. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, cealaltă mașină se îndepărtă în noapte, fără să-și încetinească viteza.

13
Încăierarea

Fără a exagera cu nimic, se poate spune să întreg orașul fusese pus pe jar. La orice colț de stradă nu se vorbea decât despre isprăvile Cameleonului. În ziare și reviste, la posturile de radio și televiziune, acesta era subiectul cel mai fierbinte. Pentru gazetari era o mană cerească. Reporterii de investigație ofereau detalii năucitoare despre personajul enigmatic, îi creionau biografia, iar cei mai fără scrupule, ca să intre în grațiile patronilor și să crească tirajele publicațiilor, sau audiența unor emisiuni de dezvăluiri, se jurau că îl cunoșteau personal și vorbiseră cu el, dar socoteau că nu e încă momentul să-i prezinte identitatea reală. Evident, toți mințeau. Habar n-aveau de nimic. Însă, sub presiunea șefilor, veneau în fiecare zi cu alte amănunte inventate fără nicio jenă.

Se profila un scandal imens. Capii lumii interlope intraseră în alertă. Nu mai înțelegeau nimic. Cine era acest Cameleon? Un concurent abil și dornic să-i înlăture pe toți ceilalți, fără ținăseama de împărțirea zonelor de influență? Cu ce drept tulbura apele, liniștea statornicită, și se băga în afacerile lor? Nu cumva lucra sub acoperire, fiind de fapt un om al poliției? Nu cumva aceasta se hotărâse în sfârșit să iasă din letargie și să pună capăt fărădelegilor pe care le tolerase până atunci, profitând din plin fiindcă uneori închisese ochii cu nepăsare? Să fi fost nemulțumit vreun știab de tainul pe care-l primea și să fi trecut la represalii, aruncând în luptă un profesionist cum nu se mai văzuse până atunci? Dar de ce n-a

vorbit pe șleau? Era mai simplu să ceară cât credea că i se cuvine și imediat i s-ar fi onorat pretențiile. Doar sunt oameni de înțeles, ce mama naibii. Și totuși, „omul cu o mie de fețe" nu părea să fie un reprezentant al autorităților. La rândul lor, acestea păreau că se zbat într-o ceață totală, neștiind cu cine au de-a face și în numele cui acționează. Situația era complet scăpată de sub control și din partea unora, și din partea celorlalți. La întâlnirile lor de taină, despre care dacă ar fi aflat cetățenii obișnuiți ar fi rămas cu gura căscată, mai marii lumii interlope și mai marii autorităților se jurau pe ce au mai sfânt că nu au niciun amestec în tevatura creată de personajul misterios.

Popularitatea Cameleonului creștea de la o zi la alta printre oamenii simpli care vedeau că nu găsesc nicăieri dreptate și au ajuns ai nimănui, pradă ușoară pentru borfași și ucigași, pentru bogătani cu averi realizate prin furt și minciună. Nu era familie în care el să nu fie evocat cu admirație și să nu i se istorisească faptele, în așteptarea altora, și mai de răsunet. Oricare copil visa să fie aidoma lui, ingenios și îndrăzneț. Fetele se întrebau dacă are sau nu o familie și își doreau în secret să-l întâlnească și să petreacă măcar o noapte cu el. Pe multe ziduri de case scria cu litere stângace: CAMELEONUL E SALVAREA NOASTRĂ. Exasperată de minciuna în care trăia, populația își alesese un simbol pentru aspirațiile ei la dreptate, cinste, adevăr.

Numai cel care stârnise o asemenea vervă nu părea să se sinchisească de rumoarea din jurul său. Petrecea ore în șir în „Bârlogul" lui ascultând muzică sau citind, preocupat el însuși să-și afle identitatea reală pe care o uitase sau îi fusese ștearsă din memorie, din cine știe ce pricină. Doar uneori, la adăpostul unei deghizări realizate cu măiestrie, își părăsea ascunzătoarea secretă și lovea necruțător, revenind apoi ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat și fără să simtă nimic deosebit.

...Într-o noapte se visă în bazarul Khan El Khalili din Cairo. Îi apăru în fața ochilor cu o claritate orbitoare, în cele mai mici

amănunte, de parcă l-ar fi străbătut zile de-a rândul, ca un explorator însetat să cunoască fiecare colțișor al unui pământ pe care călca pentru prima oară. Dar nu, comparația nu era bună. El nu era un străin în acel loc mirific. Pe el nu-l trăgeau de haine vânzătorii ca să le cumpere mărfurile trântite claie peste grămadă pe străzile înguste sau în dughene strâmte. El era acolo un oaspete de vază, pe care toți îl cunoșteau și-l salutau cu adânc respect. Trecea prin labirintul acela somptuos și sărăcăcios totodată și arunca în treacăt câte o privire în vitrinele pline cu obiecte scumpe, din aur sau din argint. Într-un colț se vindeau „bufuri" – acele perne pe care le pun pe jos orientalii în încăperile lor. Dincolo puteai să cumperi statuete din piatră, din metal ieftin sau scump, ale unor zeități la care nu se mai închina nimeni. Iar în altă parte te ispiteau cu strălucirea lor farfurii, tăvi, vase de diverse dimensiuni executate cu meșteșug de maeștri necunoscuți. De pe papirusuri te îndemnau să-i privești regi de odinioară. Dar el știa prea bine forfota bazarului și nu-l uluiau nici strigătele negustorilor, nici puzderia de lucruri heteroclite. Se strecura prin mulțime cu un scop precis, neluând în seamă mirosurile iuți, de piele prelucrată, sau atingerea întâmplătoare de vreun turist cu aparatul de fotografiat la ochi, încercând cu disperare să surprindă farmecul unui univers imposibil de descifrat.

În cele din urmă se oprise în fața unei magherniță strivită parcă de celelalte case din jur. Șovăise o clipă înainte de a apăsa pe clanță. Un clinchetit vesel îi anunțase sosirea și în cale îi ieșise un bătrân îmbrăcat într-un halat maro, uzat de atâta purtare. Fața îi era numai zâmbet. Îi strânsese mâna cu putere și rostise câteva cuvinte ce păreau să fie o urare de bun venit. De parcă l-ar fi așteptat, imediat îi întinse o ceașcă plină cu o licoare verzuie și parfumată. Sorbise cu grijă din ceaiul fierbinte care îi plăcea atât de mult și se așezase pe un taburet. Bătrânul luase loc în fața lui, privindu-l cu nesaț. Rafturile înșirate de-a lungul pereților din încăperea strâmtă erau

încărcate numai cu lucruri misterioase, descoperite prin morminte vechi de mii de ani. Nu se mai obosise să le mai cerceteze. Știa cu ochii închiși locul fiecăruia. Proprietarul lor vindea puțin și parcă îi părea rău să le înstrăineze. Și totuși, în micul magazin de antichități nu se aflau numai ei doi. Cineva nevăzut lua cu grijă câte un obiect, îl studia cu luare-aminte și-l punea la loc. Era o făptură pe care nu reușea s-o zărească. Îi simțea parfumul discret, uneori îi auzea pașii, mișcările line. De fapt, acum își dădea seama, îl însoțise tot timpul în peregrinarea lui prin bazar. Dar nu izbutise s-o vadă. Iar bătrânul dispărea din când în când de lângă el, ca și cum ar fi trebuit să-i dea lămuriri celeilalte ființe, reapărând la fel de fericit.

... Visul durase mult – sau numai i se păruse? Se trezise lac de transpirație și rămăsese nemișcat în pat, chinuindu-se să priceapă cum de are amintiri atât de exacte despre o ambianță pe care nu știa s-o fi vizitat vreodată. Cine era bătrânul care părea să fi aflat secretul unei perpetue bucurii? Cine mai era în încăperea aceea ticsită cu emblemele altei civilizații? Cu siguranță era o femeie – parfumul ei îi mai stăruia încă în nări, tulburându-l, amețindu-l, un parfum pe care nu-l putea uita și care îi evoca întâmplări pe care nu și le mai putea aminti. Cine era femeia aceea cu mișcări line?

*

* *

La ora cinci dimineața un bărbat încă tânăr – n-avea mai mult de patruzeci de ani – trebui să-și oprească Dacia încărcată cu pepeni la intrarea dinstre Calea Griviței în Piața Matache. Doi țigani bine clădiți îi stăteau în cale. Unul fuma, iar celălalt mânca semințe. Șoferul claxonă nerăbdător ca să i se facă loc. Dar cei doi păreau să nu se sinchisească.

– Dați-vă la o parte să-mi descarc marfa! zise bărbatul al cărui chip arăta nedormit.

În sfârșit, cel care fuma se apropie de mașina cu un mers sigur, ca de stăpân.

– Ce-ai acolo, moșule? întrebă el fără să pară din cale-afară de curios.

În alte condiții, „moșului" i-ar fi sărit țandăra și s-ar fi luat la harță cu „ciorile" care nu-și vedeau de drum. Își zise însă în sine că nu e cazul să iște un conflict. Scoase capul pe geamul lăsat din dreptul lui și răspunse liniștit:

– Ce se vede.

Celălalt ridică din sprâncenele stufoase, dar înainte de a vorbi, mai trase un fum din Kentul lung.

– A! Suntem zmecheri! Cotârlă! Ia fă-te-ncoace. Avem aici un zmecher...

Cotârlă veni și el continuând să mănânce semințe. Le spărgea zgomotos între dinții care păreau și mai strălucitori pe fața lui întunecată și apoi scuipa ce precizie cojile în țintele pe care și le alegea.

– Nenea te-a întrebat ce ai în mizeria asta de mașină. De ce nu-i răspunzi frumos?

Se uită în jur, căutând o nouă țintă și scuipă cojile cu dibăcie într-un tomberon de lângă trotuar.

Moșul era prea obosit ca să mai întindă coarda cu cei doi.

– Am venit cu pepeni. Hai! Dați-vă la o parte!

– Auziși, Cotârlă? A venit moșu cu pepeni și cere pârtie. E tare moșul ăsta.

– Tare zici? Eu cred c-a făcut pe el de frică.

Cei doi izbucniră într-un râs lipsit de veselie. Apoi „nenea" trase un ultim fum de tigară, zvârli chiștocul pe parbrizul Daciei și i se adresă din nou moșului.

– Și cu cât vrei să-i dai?

Cel întrebat începuse să-și piardă răbdarea.

– Ce te interesează?

Nenea se minună.

– Auzi, Cotârlă, ce vrea să știe moșul? Ce mă-nteresează!

– O fi o prospătură, n-o fi știind cum merg lucrurile pe-aici. Ia spune drept lui mandea: ai mai venit în piața asta?

– E prima oară.

– Vezi să nu fie și ultima. Zi, cu cât îi dai?

Moșul se șterse cu dosul palmei pe frunte.

– Păi, m-am gândit să-i dau cu trei mii kilu.

– Trei mii kilu? se minunară cei doi într-un glas.

– Îs frumoși, merită trei mii.

Nenea își mai aprinse o țigară.

– Păi dacă-s frumoși, merită mai mult. Îi dai cu șase mii.

De data asta moșul fu cuprins de uimire.

– Șase mii? Cu șase mii nu-i ia nimeni.

– Șase mii am spus, șase mii rămâne. Să nu te pună dracu să-i dai cu mai puțin că te mănâncă gaia. Câștigul îl facem juma-juma. S-a-nțeles, țărane?

– Dar cine mă rog sunteți voi ca să-mi porunciți?

– Dacă nu faci cum ți-am zis, dai de dracu. Vezi că te-am luat în vizor. Acu marș și descarcă.

Moșul își reveni cu greu din uluială. Așa ceva nu mai pățise. Mai făcu vreo câțiva metri cu mașina și parcă sub coroana unui copac, chiar în buza pieții. Înălță o stivă din pepeni și se puse pe așteptat. În curând își făcură apariția primii cumpărători.

– Cu cât dai pepenii?

– Cu trei mii kilu.

– Trei mii kilu?

Femeii care îl întrebase nu-i venea să creadă.

– Toți dau cu șase mii...Dar mă rog, fiecare și le știe pe ale lui... Dă-mi și mie doi... Pe ăla și pe ăla...

În jurul țăranului se iscă o îmbulzeală ca la pomană. Stiva se împuțina văzând cu ochii.

Pe neașteptate, cei doi țigani își făcură din nou apariția însoțiți de alți trei. Dar de data asta nenea nu mai era cu țigara în gură, iar Cotârlă nu mai spărgea semințe. Toți aruncau priviri mânioase și țineau în mână câte un ciomag noduros.

– Ce faci aici, țărane? se răsti Cotârlă.

– Nu vezi? Vând pepeni, îi răspunse acesta grăbindu-se să mai servească un cumpărător.

– Nu ți-am zis să-i dai cu șase mii?

– De ce trebuia musai să te ascult? Îi dau cum am chef. Dacă vreau îi dau și gratis.

– Mă, țărane, te joci cu focul! Schimbă prețul că altfel îți fac marfa zob.

– Ei, aș! Doar lauda-i de tine.

Vinele de la tâmplele lui nenea se umflară de parcă erau gata-gata să pocnească.

– Pe mă-ta de țăran! Las' că-ți bag eu mințile în cap.

Ridică bâta și începu să lovească în mormanul de pepeni. Imediat, ceata de țigani îi urmă exemplul. Coaja pepenilor pârâia, se sfărâma scoțând la iveală miezul dulce și zemos, de un roșu aprins.

Țăranul începu să strige.

– Oameni buni! Săriți! Golanii ăștia îmi fac praf marfa.

Ca prin farmec toți cei care se înghesuiseră până atunci în jurul lui dispărură brusc, interesați de alte cumpărături. Un polițist atras de zarvă văzu ce se petrece și se prefăcu chemat în altă parte.

– Poți să strigi până mâine. N-o să vină nimeni. Ai dat de dracu, țărane! Aici noi facem legea. După ce terminăm pepenii, urmezi tu la rând.

Țăranul se uită cu milă la grămada de pepeni în care se lovea cu înverșunare. Se dădu aproape de Cotârlă și îi smulse bâta cu o forță de care nimeni nu l-ar fi crezut capabil.

Cotârlă căscă ochii cât cepele.

– Cum îndrăznești? Chisăliță te fac.

Dacă bătaia ar fi fost filmată cu încetinitorul, ar fi fost surprinse toate fazele încăierării, astfel încât orice privitor să poată înțelege ce s-a petrecut în ziua aceea în Piața Matache. Cu o sprinteneală mai potrivită pentru o altă vârstă, moșul se repezi în ceata tuciurie rotind bâta deasupra capului și lovind cu sete. Cei cinci își dădură iute seama că nu lovește la întâmplare, ca omul cuprins de furie. Dimpotrivă, izbea cu precizie, mai ales la picioare, sau la brațe, ca să le zboare ciomegele din

mâini. Câteva clipe îi fură de-ajuns ca să-i dezarmeze pe țigani, să-i trântească la pământ, făcându-i să urle de durere. Și tot ca printr-o minune, mulțimea se apropie iarăși, încurajându-și neașteptatul erou care îi răzbuna.

– Așa! Dă-i să se sature!

– Nu-l lăsa! Ăla vrea să scape.

– Arde-l, lua-l-ar dracu de cioroi!

– La muncă, nu la furat!

... Când polițistul se hotărî, în sfârșit, să-și facă din nou apariția, ca să instaureze ordinea, cu greu le potoli pe gospodinele înfuriate să nu mai care pumni și picioare în indivizii scăldați în sânge care zăceau pe caldarâm. Îl căută pe țăranul din pricina căruia se iscase tot scandalul. Acesta însă se făcuse nevăzut.

14
Întâlnirea de la miezul nopţii

De data aceasta, Cameleonul se visă în Copenhaga. Și din nou lângă el era o prezență feminină invizibilă. Nu reușea s-o vadă, dar o simțea în apropierea lui, uneori atingându-l ușor, din întâmplare. Străbăteau împreună străzile orașului populat de o lume vorbind o limbă necunoscută, având din nou senzația că e într-un univers familiar, prietenos. Din magazinele de pe strada pietonală cumpărau amuzați fleacuri de care nu aveau nevoie. Intrau în muzee pe care totuși le mai vizitaseră de câteva ori. La Gliptotecă admirau lucrările lui Rodin, oprindu-se iarăși îndelung în fața *Burghezilor* din Calais. Zăboveau apoi în cafeneaua din grădina interioară cu uriașe plante exotice. Comandau cafele și prăjituri delicioase, servindu-se singuri de la un bar unde oficia un chelner de o politețe studiată. Stăteau pe o bancă din insolita seră și urmăreau foiala unor pești multicolori într-un bazin unde era amenajată, din pietre, o construcție asemănătoare unei cascade. Ieșeau încântați de farmecul decorului realizat cu mult bun gust, făceau câțiva pași și intrau în Muzeul figurilor de ceară unde se fotografiau râzând lângă personaje celebre transpuse cu măiestrie în acel material gingaș și perisabil. Unde or fi acum acele fotografii? De-abia spre seară pătrundeau în feericul Tivoli, parcul din mijlocul orașului, și, laolaltă cu oameni în toată firea, cu țânci gălăgioși, cunoșteau deliciile provocate de amețitorul montagne russe, de legănarea în carusel, de aruncatul la țintă cu mingi colorate, răsplata pentru reușită fiind figurine de

porțelan de o banalitate hazlie, trofee dragi despre care acum nu mai știa în ce ungher al casei au fost pitite. Sau poate rămăseseră la ființa aceea misterioasă, al cărei chip, ca și în magazinul de antichități din Cairo, nu izbutise să-l zărească nici măcar pentru o clipă. Nici măcar noaptea târziu, când poposiseră într-un restaurant cochet, lângă un pod aruncat peste un canal străbătut de miniaturale vase de pânză, și mâncaseră cu poftă niște porții mari de somon preparat cu mult dichis, nu reușise să-i deslușească trăsăturile feței și nu-i reținuse niciuna din frazele rostite. Doar glasul cald și melodios îi răsuna în urechi, ca o muzică învăluitoare. Sau poate trezirea bruscă din somn îi alungase din minte aceste detalii de o importanță vitală pentru el. Arunca priviri imploratoare spre fotografia de pe etajeră în care era surprinsă o femeie într-un moment de mare fericire. Aceasta să fi fost necunoscuta care îl însoțise în peregrinările lui prin Cairo, prin Copenhaga? Dacă da, ce rol juca în viața lui? De ce avea presentimentul că ea deține cheia identității lui reale? De ce i se părea că trebuie neapărat s-o găsească? Unde putea fi acum? Care-i era numele? Cu ce se ocupa? Dar mai era oare în viață?

Întrebări, întrebări, întrebări care nu-i dădeau pace și-i provocau o continuă stare de neliniște...

*

* *

Singurele imagini în care apărea Cameleonul erau cele surprinse de cameramanii mai multor televiziuni cu ocazia eliberării ostaticilor luați de teroriști într-o școală din București. Imaginile nu erau grozave – cine să fi crezut că un biet îngrijitor care mătura prin curtea școlii, ignorând primejdia ce plana asupra lui, avea să fie salvatorul copiilor sechestrați de sceleratii aceia și, deci, ar fi meritat mai multă atenție? Dar, în lipsa unui material mai bun, câțiva specialiști în fizionomii vizionau de o săptămână casetele cu pricina și încercau să dibuie care e înfățișarea reală a „omului cu o mie de fețe". Lucrul era anevoios. Pe monitorul unui calculator era imaginea

îngrijitorului surprins trebăluind prin curtea școlii. Un bărbat în vârstă, îmbrăcat într-un halat și cu o bască pe cap. Fața i se vedea destul de nedeslușit. Cel care lucra la calculator făcea încercări de a descoperi ce se ascunde sub acest chip compus în mod evident cu ajutorul machiajului. O apăsare pe tastatură și basca dispărea. O altă apăsare și pe capul celui mai vânat om al momentului se ivea o claie de păr. În loc de halat – haine de stradă. Mai modela nasul – când drept, când în vânt. Îi îngusta fruntea sau i-o mărea. Uneori îl prezenta tuns scurt, milităreşte. De fiecare dată era mai tânăr decât îl surprinseseră camerele de televiziune. Imaginile obținute erau printate. Specialiștii se uitau la ele, controlau într-un catalog uriaș unde se găseau fotografiile unor indivizi din cartoteca poliției și clătinau din cap. Nu era nicio asemănare cu vreunul dintre ei. nicio variantă descoperită nu le dădea speranțe că s-ar afla pe o pistă bună. Degeaba apelaseră la cele mai noi tehnici de identificare a unor persoane, nu-i știau nici măcar amprentele. Totuși, continuau să încerce alte și alte variante, deși fiecare, în sinea lui, își zicea că totul e zadarnic.

*

* *

Submarinul intrase în apele teritoriale ale României, dar comandantul lui nu simțea nicio neliniște. Stratagema pe care o folosise nu avea cum să nu înșele vigilența pazei de coastă: submarinul naviga sub o barcă prăpădită. Pe ecranul radarelor nu se vedea nimic amenințător. Niște pescari amărâți se aventuraseră prea mult în larg, purtați de valuri și, dându-și seama la timp, se îndreptau acum spre țărm. Un elicopter trecuse pe deasupra lor, piloții văzuseră ambarcațiunea, raportaseră la bază că totul e în regulă și făcuseră cale-ntoarsă. De-acum încolo cei din submarin trebuiau numai să aștepte sosirea omului de legătură.

*

* *

Bărbatul își petrecuse toată ziua pe plajă. Soarele ardea puternic, așa că închiriase o umbrelă și un șezlong și citise la umbră ziarele cumpărate de la vânzătorii ambulanți. Din când în când intra în apă să se răcorească, și înota până la geamandură. Trebuia să-și cruțe forțele, ca să fie în plină formă la noapte. La prânz mâncă la un restaurant de pe faleză și se întoarse la cearceaful pe care îl lăsase pe nisip. În aparență privea înveselit la joaca prichindeilor în pielea goală, la cei care se prăjeau sub razele fierbinți sau se bălăceau în marea aproape lipsită de valuri. Arunca priviri și spre cele câteva exemplare feminine superbe care, știindu-se superbe, rămăseseră cu bustul gol. La adăpostul ochelarilor de soare le putea scruta în voie, fără să stârnească reacția unor parteneri geloși. La urma urmei întruchipa bărbatul singur, scăpat din chingile serviciului, dornic de o aventură fără urmări. Arăta bine, înalt de statură, cu mușchii proeminenți, de parcă ar fi făcut culturism, așa că, la rândul lui, era studiat de doamne și domnițe lângă care se aflau inși burtoși și cu chelie. Dar gândul lui era de fapt în cu totul altă parte. De aceea îi observa cu grijă pe cei care se aflau în preajma sa, sau mai departe, pe faleză, ca să observe orice mișcare suspectă, care i-ar fi periclitat misiunea.

Când se lăsase seara, plaja rămăsese pustie. Doar câțiva temerari, profitând de faptul că salvamarii plecaseră, se mai zbenguiseră în apă dincolo de gemandură. Restituise șezlongul și umbrela și îi urmărise de pe stâncile digului cum se întorc obosiți și mândri de aventura pe care o trăiseră. Pe nisipul plajei rămăseseră sticle de plastic, ambalaje de carton, coji de banane, coceni de porumb. O armată zdrențuroasă de băiețandri își făcu apariția și începu să adune resturile în niște saci murdari, în vreme ce pescărușii se înfruptau din cotoare de mere, din bucăți de pâine abandonate la întâmplare. Puțin mai târziu își făcu apariția și un tractor greoi, uruind și umplând aerul de miros de motorină, care, la lumina șovăitoare a farurilor, nivelă cu o grapă plaja, ascunzând sub un strat subțire de nisip rămășițele care nu fuseseră culese – chiștoace de țigări,

hârtii unsuroase. Pe dig sosiseră și câțiva îndrăgostiți care, zgribuliți din pricina vântului stârnit pe neașteptate, renunțară în curând la plimbarea sub clar de lună.

În sfârșit, rămăsese singur. Dintr-o geantă de piele pe care o ascunsese încă de dimineață printre stânci, scoase mai întâi un binoclu special cu ajutorul căruia putea să vadă în întuneric. Se uită cu atenție jur-împrejur. Nici țipenie. Ciuli urechea. Nu auzi nicio mișcare suspectă. Doar în depărtare, pe terasa unui restaurant, o orchestră se dezlănțui, invitând perechile să se avânte la un dans până în zori. O clipă îi invidie pe cei care petreceau fără nicio grijă într-o ambianță somptuoasă, în vreme ce el începuse să tremure de frig. Dar n-avea timp să se gândească la alții. Trebuia să se pregătească de întâlnirea de la miezul nopții.

Scoase din geantă un costum complet de scufundător. Dar când începu să se dezbrace de hainele în care era îmbrăcat – un tricou și o pereche de blugi – auzi un zgomot ciudat, ca și cum s-ar fi frecat ceva de pietre. Rămase țintuit, scrutând bezna. Zgomotul nu se repetă. „Mi s-o fi părut", își zise el ca se se încurajeze. Își continuă pregătirile cu toate simțurile în alertă. Nimic însă nu-l tulbură.

*

* *

Fotograful care se plimbase toată ziua pe plajă, oferindu-se să facă poze copiilor, familiilor dornice să arate rudelor și cunoștințelor suveniruri de la mare, aștepta acum ascuns între doi stabilopozi. Văzuse și el forfota mulțimii pe nisipul dogoritor și asistase la precara acțiune de curățare a plajei. Nu-l pierduse însă nicio clipă din ochi pe cel pe care îl urmărea. Pontul îl aflase de la unul dintre numeroșii lui informatori, care auzise de stabilirea unei filiere de livrare a unei mari cantități de arme. În noaptea asta trebuia să fie doar simularea operațiunii, pentru ca pe viitor totul să decurgă fără incidente. Se stabilise ca în cursul verii, o dată la două săptămâni, un submarin să aducă pistoale mitralieră, revolvere, aruncătoare de

grenade, mine, muniție, până în apropierea litoralului românesc. De acolo, tot acest arsenal de război urma să fie preluat de mici ambarcațiuni și descărcat în câteva locuri ferite, de unde ar fi fost dus în Kosovo. Întreaga afacere era aducătoare de mulți bani. Despre ea știa puțină lume. Nici măcar bărbatul care se pregătea să îmbrace costumul de scafandru nu cunoștea mare lucru. I se spusese să fie la miezul nopții într-un loc ale cărui coordonate le învățase pe de rost și să predea un plic. Predarea plicului însemna că simularea a decurs în condiții bune și că se putea trece la operațiunea propriu-zisă, calea fiind liberă.

*

* *

Rămăsese în slip și întinsese mâna după costumul cauciucat. Dar chiar atunci cineva îl cuprinse de la spate, astupându-i gura cu palma. În zadar încercă să scape din strânsoare. Celălalt era înzestrat cu o forță ieșită din comun și nu-l lăsa să facă nicio mișcare. Cine putea fi? Vreun borfaș care dăduse întâmplător peste el și vroia să-l jefuiască? Un agent special al autorităților? Cineva care prinsese firul afacerii și căuta să se înfrupte din câștig? Resemnat, se hotărî să-i lase celuilalt inițiativa în continuare, iar la momentul potrivit să-i înfigă pumnalul în piept. Numai că pumnalul salvator nu era la îndemână. Zăcea pe fundul genții, printre alte lucruri. Cum de neglijase să-l aibă lângă el?

Celălalt nu slăbea strânsoarea. Îi auzi vocea răgușită, de parcă ar fi fost un fumător înrăit.

– Dacă scoți vreo vorbă, ești un om mort. Răspunzi în șoaptă, numai dacă te întreb. Ai înțeles?

Făcu un semn din cap că înțelesese. În sinea lui căuta însă o soluție de scăpare. Era clar, nu era un hoț, un vagabond pripășit prin stațiune care trăia de azi pe mâine din ce fura de la turiștii hazardați prin locuri neumblate. Spre ghinionul lui, avea de-a face cu un profesionist. Mai rămânea să se lămurească de care parte a baricadei se află.

– Unde trebuie să te întâlnești cu submarinul?

Bărbatul în slip începu să tremure, dar nu din pricina vântului care se înteța. Întrebarea care i se pusese dovedea că agresorul său știa totul. Încercă să mimeze uimirea:

– Care submarin?

– N-o face pe prostul cu mine. Scuipă tot ce știi. Repede. N-avem timp de pierdut.

Și, ca să dovedească faptul că nu-i arde de glumă, îi răsuci unul din brațe până i-l dislocă. Omul în slip leșină. Își reveni în simțiri când celălalt îl scufundă cu capul în apă.

– Ai de gând să vorbești?

Cu un singur braț zdravăn, avea și mai puțini sorți de izbândă. Totuși încercă să mai opună o rezistență firavă.

– N-am ce să spun.

Din nou înghiți apă sărată. De data asta fu ținut cu capul cufundat până când simți că plămânii îi fac explozie. Operația se repetă de câteva ori până când cedă. La urma urmei, era doar un biet curier. Spuse totul. De-abia atunci chinurile lui încetară. Celălalt se milostivi de el și, cu o mișcare dibace, îi frânse gâtul, și-i aruncă trupul în valuri. A doua zi cadavrul îi va fi găsit pe plajă, purtând urmele izbiturilor de stânci. Sau poate nu va mai fi găsit niciodată.

*

* *

Comandantul submarinului se uită încă o dată la ceasul fosforescent pe care-l purta la mâna stângă, și-i spuse secundului său:

– E timpul să apară. Mai semnalizează o dată.

Se aflau amândoi pe puntea submarinului care se legăna încetișor la suprafață. Un cer înstelat și o mare calmă le asigurau reușita expediției. Secundul apăsă pe butonul unui proiector al cărui fascicol luminos mătură apa până departe. Peste câteva secunde apăsă din nou. După aceea rămaseră amândoi nemișcați, sprijinindu-se de balustrada udă și privind în întuneric.

În sfârșit, la pupa se auzi un zgomot. Cineva bătea în învelișul metalic. Se repeziră într-acolo. Pe scara de frânghie pe care o lăsară în grabă se căţără un individ îmbrăcat în costum de scafandru autonom. Îl ajutară să urce pe punte ținându-i buteliile de oxigen.

Comandantul i se adresă primul.

– Bine ai venit!

Celălalt nu răspunse.

– Welcome! mai încercă o dată comandantul să-l scoată pe celălalt din mutenie.

– OK, îi răspunse de data asta omul în costum de scafandru.

În continuare, convorbirea se purtă în engleză. Mai întâi, comandantul se scuză.

– Te-am încercat vorbindu-ți în românește. E de altfel singura propoziție pe care o știu în limba asta. Am vrut să mă asigur că n-am de-a face cu o iscoadă.

– Nu-i nimic, zise celălalt mișcându-se cu greutate din pricina labelor de cauciuc din picioare.

– Probleme?

– Nu.

– Ai adus plicul?

Scrisoarea constituia proba că întâlnirea avusese loc. Bărbatul o scoase din învelitoarea de plastic fixată la centură și i-o întinse. Apoi, fără să mai zică nimic, se duse la scara de frânghie, o coborî fără să mai aștepte vreun ajutor și dispăru în valuri.

Secundul privi bănuitor în urma lui.

– Cam tăcut omul nostru.

– În locul lui, aș fi clămpănit mai mult.

Vorbeau acum în limba lor maternă, o limbă despre care o vreme se crezuse că va fi vorbită de către întreaga planetă.

– E timpul s-o ștergem.

Dispărură amândoi de pe punte. Capacul turelei fu coborât și înșurubat la loc. În jurul submarinului intrat în imersie apa începu să se învolburească. În curând îl înghițiră

valurile. O porni cu motoarele turate la maximum pe drumul de întoarcere.

Conform instrucțiunilor pe care le avea, comandantul desfăcu plicul și despături coala de hârtie care se găsea înăuntru. Scrisoarea era scrisă chiar în limba pe care unii o visaseră universală. O citi o dată, de două ori... Nu reușea să priceapă nimic din frazele de o limpezime de cleștar.

„La câteva minute după ce o să deschizi plicul, ai să auzi o explozie. Asta înseamnă că mina magnetică pe care am fixat-o pe coca submarinului a explodat."

De-abia după a treia lectură comandantul păru să înțeleagă grozăvia care-l aștepta. Se repezi în goană în sala mașinilor. Dar n-apucă s-ajungă până acolo. O explozie îngrozitoare zgâlțâi submarinul. Prin pereții lui sfărâmați începură să intre torente de apă. Se auziră țipete disperate. Dar orice manevră de salvare se dovedi inutilă. În curând, submarinul se înfipse într-un banc de nisip, alungând peștii care nu mai avuseseră niciodată parte de o asemenea priveliște. Despre cumplitul accident nimeni din mass-media nu află nici cel mai mic amănunt. Nimeni nu va sufla o vorbă. Naufragiul avea să figureze doar într-o arhivă secretă, într-un dosar pe care cineva scrisese doar două cuvinte: Cauze necunoscute.

15
Asasin la comandă

Senatorul Cosmin Rădulescu se trezise, ca deobicei, în zori, la ora șase, deși lucrase până noaptea târziu la discursul pe care avea să-l rostească în fața Parlamentului. Timp de o jumătate de oră alergă pe străzile încă pustii din jurul casei – o vilă la șosea care aparținuse bunicului său, fusese naționalizată și adăpostise timp de mai multe decenii o arhivă fără nicio importanță. Izbutise să o redobândească în urma unui proces de răsunet, creând un precedent pentru ca și alți proprietari să-și recapete casele. Dealtfel, Cosmin Rădulescu se făcuse cunoscut pentru intransigența de care dăduse dovadă în repetate rânduri. Lupta sa împotriva transformării României într-un stat mafiot strânsese în jurul lui mulți prieteni, dar și numeroși dușmani, și era urmărită cu sufletul la gură. Nu intrase în niciun partid, socotind că poziția sa de independent îl ajută să reprezinte mai exact interesele celor care îl aleseseră. Era unul dintre puținii senatori dornici doar să contribuie la o mai bună așezare a lucrurilor în această țară. Ziariștii de scandal nu reușiseră să-i descopere nimic deocheat în biografie. Nu fusese în trecut informator al securității și nici nu se vârâse în combinații tenebroase pentru ca să se îmbogățească. Nu fusese implicat în niciun scandal care să-l terfelească în ochii admiratorilor săi. Unii spuneau că se păstrează curat deoarece visează să ocupe fotoliul de la Cotroceni. Când îi auzea, pe Cosmin Rădulescu îl pufnea râsul. Apropiații lui știau că nu are niciun vis de mărire. Îl

socoteau însă un naiv într-o lume guvernată de un pragmatism feroce.

După jogging-ul prin aerul răcoros al dimineții, senatorul zăbovi îndelung sub duș, ca să se trezească de-a binelea. Dormise numai patru ore și îl aștepta o zi grea. Mâncă mai mult în silă, ca să prindă puteri, două ochiuri cu șuncă și bău un pahar cu lapte rece. La cafea își aprinse o țigară. Soția lui robotea tăcută și îngrijorată. Deseori îi spusese că se expune prea mult, că e singur împotriva tuturor celor care au jefuit și jefuiesc în continuare bănci, întreprinderi, care se ocupă de afaceri necurate cu petrol sau au făcut praf flota, burdușindu-și conturile în dolari din străinătate. El râdea, îi spunea să nu aibă nicio teamă, fiindcă de partea lui sunt toți cei care doresc să fie numai cinste și dreptate în lume. „Are cine să mă apere", o liniștea el mângâind-o pe obraz cu delicatețe. „Nu sunt deloc singur." Dar în sinea lui era și el îngrijorat. De când intrase în politică primise deseori telefoane sau scrisori de amenințare. În ultima vreme însă cuvintele anonimilor care îl tracasau nu mai erau doar triviale sau dușmănoase. Acum era amenințat cu moartea.

Așezat la birou și bând o a doua cafea, reciti câteva pagini din discursul pe care avea să-l rostească în fața Camerelor reunite ale Parlamentului. Era conștient că scrisese un material exploziv. De fapt, nu era nimic nou în el. Ziarele a căror tăcere nu fusese cumpărată prezentaseră astfel de lucruri în repetate rânduri, fără a se lua însă nicio măsură. Era însă pentru prima oară când un senator se încumeta să ia taurul de coarne și demonstra, cu cifre și fapte, cum câteva famili își împărțiseră sferele de influență pe teritoriul românesc și se îmbogățiseră prin mijloace necinstite. De aceea ziua de azi era așteptată de către unii cu speranță, de către alții cu neliniște. Discursul său era transmis în direct de multe posturi de radio și televiziune. Reacția oamenilor la auzul cutremurătoarelor

dezvăluiri nu putea fi anticipată. Puteau să rămână resemnați și să accepte în continuare să fie manevrați de o șleahtă pusă pe căpătuială, sau să se revolte, cerând pedepsirea urgentă și drastică a vinovaților.

Cosmin Rădulescu închise dosarul voluminos ale cărui pagini le culesese singur la calculator și își continuă pregătirile de plecare. Era un om înalt, bine legat, pe care costumele de gata veneau ca turnate, în schimb cele făcute de comandă îi erau întotdeauna nereușite, indiferent la ce croitor ar fi apelat. Pentru ziua asta – „ziua cea mare", cum spunea el mai în glumă, mai în serios, alesese mai întâi un costum alb. Renunță imediat – „or să zică despre mine că o fac pe neprihănitul". În cele din urmă, își puse unul bleumarin, dintr-o stofă subțire, și luă din șifonier o cravată cu un desen sobru. Își aminti cu plăcere de deputatul francez de la care o primise cadou. Apoi se posomorî. Se duse glonț la birou, cotrobăi pe fundul unui sertar și scoase de acolo o hârtie împăturită în două, ascunsă ca să nu cadă sub ochi indiscreți. O despături și mai parcurse o dată textul scris cu litere decupate dintr-o revistă ilustrată, deși îl știa pe dinafară.

„Ticălosule! Dacă îndrăznești să-ți citești în public însăilările mizerabile o să cunoști cine are de fapt puterea în acest stat. O să primești un glonț în cap."

Rădulescu vru să pitească hârtia la loc, dar se răzgândi și o rupse în bucățele mici pe care le aruncă la coș. N-avea de gând să dea înapoi, oricât l-ar fi costat gestul său. Puse dosarul într-o servietă de piele și se îndrepta spre ușă, tocmai atunci când mașina de la senat opri în fața porții. Își sărută soția pe obraz și ieși în stradă.

*

* *

Spre deosebire de senatorul Rădulescu, cei trei bărbați care se aflau într-un apartament luxos mobilat dintr-un bloc de pe Calea Victoriei nu dormiseră deloc toată noaptea. Băuseră cafele după cafele, fumaseră în draci și vorbiseră fără contenire. Uneori păreau că se ceartă, alteori discutau pe un ton potolit.

– Nu e normal să ajungem la situația asta! zicea cel mai gras dintre ei. Pramatia aia de Rădulescu trebuia anihilată mai de mult.

– Cum naiba? ridica neputincios din umeri un omuleț cu nas coroiat, din pricina căruia semăna cu o pasăre de pradă.

– Așa e, trebuia să avem grijă ca Rădulescu să nu mai intre în parlament, ca să ne dea de furcă, interveni și cel mai sfrijit dintre ei. Acum treaba s-a nasolit rău de tot. N-avem ce face, îl suprimăm și terminăm toată povestea cu balivernele lui despre corupție.

– O să dăm tuturor o lecție, pentru ca nimeni să nu mai îndrăznească să pună bețe în roate afacerilor noastre. Auzi ce zice netrebnicul! Că trebuie să trăim într-o lume cinstită și dreaptă! Cinstea e pentru proști.

– Deci rămâne cum am stabilit? se precipită pirpiriul.

– Ușurel, că nu dau turcii. Așteptăm semnalul de la șeful cel mare.

Nici unul nu-l văzuse de fapt pe cel al cărui semnal îl așteptau. Ordinele veneau întotdeauna prin intermediari.

– Omul nostru e pregătit?

– E un profesionist de mâna întâi. Un ucigaș cu sânge rece. A dus la îndeplinire mai multe misiuni și n-a fost prins niciodată.

– Dar dacă pun mâna pe el, nu suntem în pericol?

– Fii fără grijă, nu ne paște niciun pericol. Individul habar n-are cine l-a angajat să-l omoare pe senator. Totul s-a negociat prin interpuși. Chiar dacă va fi supus la cazne n-are ce să mărturisească. Dar fiți fără grijă, n-o să se lase prins. Dealtfel, cine se așteaptă să recurgem la asasinat ca să închidem gura nemernicului de Rădulescu? Măsurile de protecție sunt

inexistente. După cum știți, boul ăsta a refuzat să aibă bodyguard. „Pe mine mă apără poporul", îl maimuțări grasul pe senator. Să vedem dacă o să-l apere și de gloanțe.

Cel cu nasul coroiat nu era pe deplin liniștit.

– N-o să-l apere de gloanțe, dar ce te faci dacă se deschide o anchetă și se cercetează cine a avut interes să-l lichideze pe nemernic? Aud?

– Fii pe pace, nimeni nu te poate acuza fără probe. Iar probe împotriva noastră nu există. Dacă vreți, vă dau și în scris că n-o să pățim nimic.

– Doamne feri și apără! De scris prostii de astea îți arde? Abia o tâmpenie de asta poate deveni probă.

– Am vorbit metaforic, se dezvinovăți sfrijitul. N-aveam niciun chef să scriu așa ceva.

Tocmai atunci se auzi soneria dată la maximum a telefonului. Cei trei rămaseră tăcuți și nemișcați. De-abia la al treilea apel, grasul se repezi și ridică receptorul din furcă. Rosti un „alo", ascultă câteva clipe, zise „am înțeles" și închise. Ceilalți doi îl priviră întrebător.

– Am primit undă verde, rosti cu glas hotărât grasul. Omul nostru poate să treacă la acțiune.

*

* *

Nici Cameleonul nu avusese parte de o noapte liniștită. De data asta însă nu din pricina viselor și coșmarurilor care îl chinuiau de cum punea capul pe pernă și al căror înțeles zadarnic încerca să-l descifreze în zori, și nici din pricina încercărilor chinuitoare de a-și afla adevărata identitate. Începuse să creadă că nu va ajunge niciodată să capete un răspuns la frământările sale. Dar tocmai când se resemnase și-și spusese că numai o minune mai poate să-l ajute să descopere cine e, se întâmplă un fapt ciudat. Venise din peregrinările sale prin oraș – de data asta circulase sub înfățișarea unui cerșetor – se dezbrăcase de hainele mizerabile, se spălase îndelung, și se pregătise să-și prepare o porție de spaghete. Deodată, auzi un

zgomot neobișnuit din bibliotecă. Se repezi într-acolo. Spre marea lui uimire văzu cum din mașinăria faxului se prelinge o coală de hârtie. Se stăpâni să n-o smulgă din aparat și s-o citească. De la cine putea să vină un mesaj? În bârlogul lui nu suna niciodată telefonul. Faxul nu funcționase niciodată. Nu dăduse nimănui numerele. Atunci cine putea fi? Să fie vreo greșeală? Aștepta cu o emoție de care nu se credea capabil ca foaia să cadă din aparat. De-abia după aceea o înșfăcă și parcurse cu lăcomie textul imprimat pe ea. Erau doar câteva fraze a căror lectură îi sporiră emoția. „Mâine dimineață va fi o tentativă de asasinare a senatorului Cosmin Rădulescu. Ești singurul care poți împiedica să se comită o astfel de fărădelege. Un ucigaș plătit se va posta pe una din clădirile din fața Parlamentului și va trage în senator atunci când acesta se va întâlni cu un grup de simpatizanți. Am încredere că vei duce la bun sfârșit misiunea încredințată."

Scrisoarea nu purta nicio semnătură.

Cameleonul o citi de mai multe ori, încercând să afle cine o trimisese și de unde. Dar faxul de la care fusese trimis era probabil codat și nu apărea niciun număr. Se concentră atunci asupra textului propriu-zis. Despre senatorul Cosmin Rădulescu auzise în mai multe rânduri, îl și văzuse la televizor. De fiecare dată îi făcuse impresia unui om integru, care se luptă însă cu morile de vânt. Probabil că deranjase amarnic pe cineva, dacă i se pregătea pieirea în astfel de condiții. Dar era oare adevărat ce se spunea în scrisoarea necunoscutului? Cine ar fi dorit totuși să-i facă o farsă? Cine avea știre de numărul lui de fax? Iar dacă i se cerea ajutorul, de ce necunoscutul care îi trimisese textul nu se prezenta? Cu siguranță, el deținea toate datele problemei care îl frământa. Dar de ce până atunci nu dăduse niciun semn? Cum de apăruse când se aștepta cel mai puțin? Și de ce era așa de sigur că va salva viața senatorului?

Numai o clipă se gândi să mototolească hârtia și s-o arunce la coș. Era însă în el o forță care îl silea să dea crezare informației primite și să acționeze în consecință. Își începu

pregătirile pentru a doua zi cu inima mai ușoară. De acum nu mai era singur.

*

* *

În schimb, asasinul care fusese angajat să-l lichideze pe senator dormise ca un prunc toată noaptea. Se trezise abia în zori, când sunase telefonul și i se spusese că misiunea nu fusese contramandată. Vestea îl învioră. Era un bărbat până în treizeci de ani, scund și îndesat. Părul lung îl purta legat la spate într-o codiță. Ochii îi erau de un albastru spălăcit, trăsăturile feții dure, ca ale cuiva care n-a cunoscut niciodată compasiune din partea celorlalți, și de aceea nu se simte dator să fie la rândul lui înduioșat de ce li se poate întâmpla semenilor săi. De-abia aștepta să treacă la acțiune. Una dintre ultimele lui misiuni. Fiindcă strânsese destui bani ca să se poată retrage din afaceri și să trăiască netulburat de nimeni până la adânci bătrâneți, călătorind unde i-o pofti inima, prin această lume unde n-a dorit să apară și pe care o ura cu toată ființa.

*

* *

Instalatorul se legitimă la poartă și-i spuse paznicului că trebuie să verifice pe terasa clădirii o infiltrație produsă probabil de o țeavă fisurată. Purta o salopetă albastră, destul de curată și târa după el o lădiță metalică grea, plină probabil cu ustensilele specifice profesiei. Intră în holul spațios și așteptă în fața celor patru lifturi împreună cu mai mulți funcționari care nu-i acordară nicio atenție. Urcă până la ultimul etaj, apoi sui treptele până la terasă. Ajuns acolo încuie ușa în urma lui și se apropie de brâul de piatră. Lăsă din mână lădița și privi în jos. Era un loc ideal pentru ceea ce avea de făcut. Săltă capacul lădiței și scoase din ea un pat de armă, de o construcție specială. Apoi scoase o țeavă și o înșurubă la locul ei prin câteva rotiri, după care fixă luneta. Privi prin ea – totul se vedea cu o limpezime de cleștar. Luă la întâmplare câteva ținte – omuleți care forfoteau pe stradă și care habar n-aveau de

existența lui. Era încă răcoare, zăduful anunțat la buletinele meteo de-abia se presimțea. Nu-i mai rămânea decât să aștepte.

*

* *

Mașina senatorului Cosmin Rădulescu opri chiar în fața Parlamentului unde se strânseseră câteva sute de oameni. Unii dintre ei purtau placarde pe care era scris cu litere stângace, în grabă „Cosmin învinge mafia". Senatorul se dădu jos, în aplauzele mulțimii. Strânse la întâmplare mâini, îi îmbrățișă pe câțiva pe care îi cunoștea și începu să răspundă la întrebările puse de ziariștii prezenți și ei în număr destul de mare. Părea sigur pe el însuși, dezinvolt, ca și cum nu l-ar fi așteptat o încercare grea.

– Credeți că aveți sorți de izbândă? îl întrebă o blondă vârându-i un reportofon sub nas.

– Chiar dacă n-am, tot merită încercat. Până la urmă binele va triumfa, îi răspunse de îndată senatorul și se grăbi să mai strângă alte mâini, de parcă atingerea acelor necunoscuți l-ar fi încărcat de o energie nebănuită și i-ar fi insuflat și mai mult curaj.

Cameleonul se afla și el printre cei veniți să-și manifeste simpatia față de cel care refuzase orice compromis în lupta cu corupția care măcina întreaga societate. Nu-l slăbea din ochi, încerca să fie cât mai aproape de el, dând ghionți ca să-și facă loc. Totodată, era atent la orice mișcare s-ar fi zărit pe terasele blocurilor din preajmă. Deocamdată, nu zărise nimic suspect. Continua să se întrebe dacă totul nu era decât o alarmă falsă.

Senatorul se uită la ceas și le spuse celor din jur:

– Trebuie să plec. Ar fi culmea să întârzii. Țineți-mi pumnii!

Se îndreptă spre mașină. Mulțimea continua să aplaude și să scandeze numele lui Rădulescu. Acesta înainta încet spre șoferul care îi făcea semne să se grăbească. Un individ pe care nu-l mai văzuse niciodată îi tăia calea printre oameni, privind din când în când în sus. „O fi de la serviciul de pază

și protecție", își zise senatorul. „Dar ciudat mai arată. Uite, de pildă, pe amărâtul ăsta în tricou și în blugi n-ai da o ceapă degerată. Și mai poartă și un cercel în ureche. Doar dacă n-o fi vreun mameluc pus să mă păzească?"

Cosmin Rădulescu n-apucă să mai facă și alte considerații despre tânărul cu șapcă maronie. Pe neașteptate, acesta se repezi la el ca un nebun și îl trânti la pământ.

– Culcat! îi strigă aruncându-se peste el.

În clipa următoare, ceva țiui lovindu-se de una dintre dalele cu care era pavată piața. Senatorului nu-i trebui mult ca să-și dea seama că necunoscutul care dăduse cu el de pământ îl ferise din calea unui glonț. Își săltă capul și îl văzu cum o rupe la fugă strigând cât îl ținea gura:

– Poliția! Chemați poliția! E un ucigaș pe terasa aia!

Dar el nu se repezi spre clădirea pe care o arătase. Spre marea surprindere a senatorului, o luă la goană în direcția opusă, strecurându-se cu abilitate printre mașini și dispărând ca și cum n-ar fi fost nicio clipă acolo.

16
Nadă pentru om singur

Trecuseră mai multe zile de când Cameleonul îl salvase de la moarte pe senatorul Cosmin Rădulescu. Chiar dacă asasinul plătit să curme viața dușmanului neîmpăcat al corupției din societatea românească reușise să scape cu fuga, vâlva stârnită fusese imensă. Noua ispravă a Cameleonului îi propulsase din nou în centrul atenției. Din nou o întrebare flutura pe buzele tuturor: cine e acest personaj misterios care își face apariția când te aștepți mai puțin, lovește fără milă și dispare de parcă l-ar înghiți pământul? Un altul s-ar fi împăunat cu astfel de fapte ieșite din comun. Personajul nostru însă prefera un anonimat inexplicabil. În continuare nu i se știa numele real, unde doarme și unde mănâncă, care îi este înfățișarea, dacă are sau nu o familie, cu ce se ocupă atunci când nu e angrenat în acțiuni temerare. Pe urmele lui se năpustise o armată de reporteri, de reprezentanți ai legii și ai lumii interlope, fiecare dorind să-l descopere din pricini diferite: unii să-l ridice în slavă, alții să-l dea pieirii. Cu trecerea timpului se dovedea că forța lui e neobișnuită, ca dealtfel și comportamentul său, și că se amestecă în vâltoarea unor evenimente din ce în ce mai dramatice, dirijându-le cursul după o filozofie proprie, fiind câteodată crud, alteori tandru și generos, de fiecare dată însă situându-se de partea binelui și a dreptății, ca un Superman autohton, ca un Batman de pe plaiurile mioritice. Cam așa îl descriau în articolele lor gazetarii în căutarea senzaționalului, înnebuniți deoarece erau în posesia

unor detalii nesemnificative despre eroul zilei, fiind nevoiți să le suplinească apelând la imaginație și la adjective sforăitoare, deseori imposibil de digerat de către cititori. Cel mai mult se amuza citindu-le în bârlogul său neștiut de nimeni însuși Cameleonul. Dar hohotele lui de râs nu ajungeau la urechile nimănui.

În viața lui intervenise ceva care îi tulburase ordinea statornicită în curgerea zilelor și nopților. Mesajul enigmatic primit prin fax și prin care era avertizat de planul de ucidere a lui Cosmin Rădulescu îi adusese o rază de speranță în suflet. Cineva știa de existența lui! Cineva îi va dezvălui, mai devreme sau mai târziu, care îi este numele real, de ce în vis îi apar imagini din Cairo sau Copenhaga, cine e femeia din fotografia ținută în bibliotecă, de ce simte nevoia să intervină în situații periculoase, punându-și existența în primejdie, numai ca să-i scape pe alții dintr-o încleștare dură. Se uita ore în șir la mașinăria faxului așteptând un nou mesaj. Dar faxul rămânea mut. Uneori se întreba dacă funcționase vreodată. Scrisoarea primită fusese demult distrusă în mașina de tocat hârtii, ca să nu lase nicio urmă. Nu mai avea nicio dovadă. De ce n-o păstrase? Nelămurit simțea că urmase niște instrucțiuni pitite undeva, în subconștient. Dar de la cine veneau instrucțiunile astea? De cine asculta fără crâcnire el, care credea că n-are de dat socoteală nimănui?

*

* *

În casa lui Cosmin Rădulescu se trăia ca într-un viespar. Uneori senatorul spunea, mai în glumă, mai în serios, că pentru el ar fi fost mai bine ca ucigașul să nu-și fi greșit ținta. Soția lui își pierduse, pur și simplu, mințile. Oriunde s-ar fi refugiat dușmanul declarat al corupției, consoarta lui năvălea peste el și-l implora, cu lacrimi în ochi, smulgându-și părul din cap, să nu se mai bage în acțiuni nesăbuite care pot să-l coste viața și să-i lase familia pe drumuri. Degeaba încerca s-o liniștească și s-o convingă că nimeni nu va mai îndrăzni să atenteze la

viața lui. Femeia era înfricoșată și nimic nu-i alunga spaimele. De fapt, senatorul brava. El însuși era profund neliniștit. Dar tot nu acceptase ca măcar un bodyguard să-l însoțească oriunde s-ar fi deplasat. Un gând nu-i dădea pace: cine era necunoscutul care îi salvase viața? Oferise și un premiu destul de consistent pentru orice informație mai de doamne-ajută care să-l pună față în față cu anonimul său salvator. Toate căutările erau însă zadarnice.

*

* *

De pe terasa unde își instalase postul de observație, ucigașul plătit să-i curme viața lui Cosmin Rădulescu ochise cu grijă, simțind în tot trupul, ca deobicei în asemenea ocazii, o căldură binefăcătoare, când apăsase pe trăgaci. O clipă crezu că își atinsese ținta. Dar vânzoleala din piață, strigătele mulțimii îl avertizară că, pentru prima oară în cariera lui, ratase. Cineva îl zărise și-l trântise pe senator la pământ, scăpându-l de glonțul mortal. Într-o secundă își strânsese arma, o vârâse în așa zisa lui geantă cu scule de instalator, și se năpustise jos, pe scări, sărind câte două-trei trepte. Ajuns în holul de la intrare, se amestecase printre inșii care năvăliseră în clădire și încercau să ajungă cu liftul până la ultimul etaj.

Nimeni nu-l băgase în seamă, așa că reușise să se facă nevăzut. În timp ce se îndepărta tot mai mult de clădirea de pe care trăsese fără să nimerească, în minte avea imaginea individului cu șapcă maronie care îl salvase pe senator. „Ai să mi-o plătești, scârnăvie! Am să te găsesc și în gaură de șarpe", își repeta el încercând să-și domolească bătăile inimii.

*

* *

Pe lângă clădirea de un galben spălăcit, cu patru etaje, situată în centrul Washington-ului lumea trecea grăbită și indiferentă. Puțini citeau placa țintuită pe un perete care anunța că acolo este sediul unei întreprinderi de import-export. Dacă ar fi avut răbdare, ar fi putut vedea că în firmă intrau

zilnic doar aceleași persoane, ceea ce bătea la ochi ținând cont de profilul ei, care ar fi presupus o foială de oameni necunoscuți, dornici să încheie tranzacții. Dar nimeni n-avea timp să o țină sub supraveghere și să observe comportamentul angajaților. Și chiar dacă ar fi aflat că la subsol este o aparatură sofisticată, de ultimă oră, constând în calculatoare, mașini de descifrat și încifrat mesaje, detectoare de minciuni, iar hârțoagele din fișetele de prin birouri erau pline de date despre diverși indivizi fără nicio legătură cu lumea afacerilor, probabil că tot n-ar fi reacționat – și-ar fi văzut în continuare de treburi, potrivit bunului obicei american de a nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala.

Mark Ferris și Jones Aucland se aflau într-o încăpere de la ultimul etaj mobilată auster. Primul se uita pe geamul pe care se prelingeau necontenit picăturile unei ploi calde. Celălalt privea cu scârbă pereții de un verde care îi aducea aminte de o bomboană de mentă suptă pe jumătate și aruncată într-o băltoacă de pe trotuar.

Ferris renunță să mai urmărească dârele de apă care îl împiedecau să vadă limpede forfota de pe stradă. Își întoarse cu greutate trupul mătăhălos și i se adresă celuilalt:

– Crezi c-am dat de urma lui?

Avea o voce subțire, care pe mulți îi făcea să pufnească în râs când făceau cunoștință cu el. Dar lui Ferris puțin îi păsa. În numai câteva clipe își făcea interlocutorul să regrete că avusese proasta inspirație să nu zâmbească. Ochii celui care conducea Șandramaua – cum alinta el falsa firmă de import-export – făceau pe oricine să nu se simte în largul său. Deși plasați pe chipul plăcut al unui bărbat de aproape șaizeci de ani, erau de un cenușiu metalic, și cel asupra căruia se aținteau simțea nevoia imperioasă să se întrebe dacă nu cumva călcase pe bec.

Aucland lucra de multă vreme cu Ferris, și totuși nu se obișnuise să-și privească întotdeauna șeful drept în ochi. Și

de data asta se prefăcu interesat de o pată imaginară de pe mochetă.

– Nu știu ce să spun. Poate fi doar o întâmplare.

Spre marea lui surprindere, bossul nu începu să tune și să fulgere, așa cum îi era obiceiul atunci când nu-i convenea ceva.

– Să recapitulăm, zise el pe un ton potolit. Nu tu ai venit cu ideea să-i trimitem mesajul prin fax și să-l anunțăm de tentativa de asasinare a amărâtului ăla de senator?

– Ba da. Epuizasem toate mijloacele stabilite pentru a lua legătura cu el. Am riscat și am lucrat în clar. I-am trimis scrisoarea la numărul de fax pe care știam că trebuie să-l aibă.

– Ai primit confirmarea că mesajul a fost corect recepționat?

– Așa e.

– Și n-a mușcat momeala?

– Ba da, repetă Aucland.

– Atunci?

– Poate fi doar o întâmplare.

– Cum așa?

– Poate că individul care l-a salvat pe senator a făcut-o fără nicio legătură cu noi. Poate că mesajul nostru n-a ajuns la destinatarul pe care l-am vrut. Poate că numărul ăla nenorocit aparține acum altcuiva.

– Se poate și asta.

Rămaseră amândoi tăcuți. Afară ploaia se întețise. Se auzeau mașinile care se scurgeau alene pe strada îngustă unde se afla situată clădirea. Niciunul nu le băga însă în seamă. Amândoi se gândeau la un bărbat de treizeci de ani care, din cine știe ce pricină, pierduse legătura cu baza. Își închipuiau disperarea lui, eforturile pe care le făcea ca să restabilească mai repede contactul. Un frison le trecea pe șira spinării imaginându-și în ce stare se afla dacă, spre nenorocul lui, încăpuse pe mâna cui nu trebuie. Și unul și altul participaseră în tinerețe la multe operațiuni. Făcuseră deseori cunoștință cu pericolele, știind ce înseamnă să-ți atârne existența de un fir de ață. Scăpaseră ca

prin minune din încercări dure. Dar dacă nu era vorba de așa ceva? Dar dacă pregătirea istovitoare de care avusese parte îl zdruncinase și îl făcuse să-și piardă mințile? Dar dacă, pur și simplu, dezertase, însă nu în tabăra dușmană, ci o pornise teleleu, de capul lui, uitând de misiunea primită, și luându-și, cu de la sine putere, o alta? Orice era posibil într-o lume din ce în ce mai zănatecă. În mai multe rânduri, și Ferris și Aucland întocmiseră rapoarte prin care cereau ca instruirea oamenilor să se facă potrivit unor norme mai umane. Nu îndrăzniseră niciodată să le înainteze șefilor ierarhici, și ele luaseră calea mașinilor de tocat hârtie.

Fără nicio legătură cu discuția pe care o purtaseră, Ferris făcu o propunere care îl luă pe neașteptate pe Aucland.

– Nu bei un pahar?

– N-am niciun chef.

– De fapt, nici eu n-am. Uită-te pe fereastră: e duminică, toți dobitocii se foiesc de colo-colo, unde le place să ardă gazul, se distrează, își plimbă pipițele, numai noi stăm în coșmelia asta și ne sfărâmăm creierii ca să aflăm unde ne-a dispărut omul. Cum naiba s-a întâmplat nu înțeleg și pace bună.

– Nici eu nu pricep. Dar trebuie să-i dăm de urmă.

– Cum? Am făcut pe dracu-n patru. Îmi vine să cred c-a dat ortu popii.

– Asta ar fi cel mai bine pentru agenție. Dar ce te faci dacă insul a scăpat de sub control și acum umblă creanga prin peisaj?

– Cel mai bun om.

– Cel mai bun om, încuviință Aucland și-și dădu la o parte cu mâna o șuviță de păr care se încăpățâna să-i acopere fruntea.

Din nou se așternu tăcerea. Deși nu erau singuri în clădire, niciun zgomot nu răzbătea până la ei din birourile învecinate, unde cu siguranță se lucra în draci.

– S-a ales praful de misiunea lui, zise cu amărăciune Ferris. Acum trebuie să pregătim pe altcineva.

– Alți bani, altă distracție...

– Și mai ales mult, mult timp ca să ajungă cineva la performanțele lui.

– Și totuși, poate îl găsim.

– Crezi?

– Ce se petrece de câtăva vreme în București nu-i lucru curat. Un ins apare și dispare, dă lovituri și nimeni nu știe cine e, acționează cu o îndrăzneală năucitoare și rămâne în umbră... Scenariul ăsta îmi sună cunoscut. Numai un profesionist se comportă așa. Un profesionist ieșit dintr-o anumită școală.

– Și tu dai crezare balivernelor din ziarele alea? Mie mi se par niște invenții idioate pentru a-i face pe niște cititori imbecili să cumpere fițuicile în fiecare dimineață.

– Nu-s baliverne. Sunt sute de martori care se jură că l-au văzut.

– Poate e doar o psihoză. Sărăcia te poate face să vezi cum apar justițiari din ăștia la orice colț de stradă.

– Informațiile pe care le-am primit coincid cu cele din ziare.

– Deci crezi că e el?

– Nu bag mâna în foc. Dar poate fi el.

– Atunci de ce nu ne contactează?

Aucland ridică din umeri.

– Asta-i enigma pe care trebuie s-o rezolvăm.

– S-o rezolvăm dracului mai repede. Ce propui?

– Să-i mai întindem o nadă.

– Adică?

– Îi mai trimitem un mesaj. De data asta cifrat. Dacă acționează, înseamnă că am dat de el. Dacă nu...

Aucland ridică din nou din umeri. Avea doar cu câțiva ani mai puțin decât colegul lui. Gurile cele mai rele din agenție n-ar fi îndrăznit să spună despre omulețul acesta că vrea să ajungă în locul ocupat de Ferris. Pe cei doi îi lega o prietenie de prea multe decenii și numai întâmplarea hotărâse ca unul să fie șeful celuilalt. Iar ei, fără să discute vreodată despre aspectul ăsta, îl trataseră și îl acceptaseră cu indiferență.

– Dacă nu, trebuie să ne resemnăm că omul nostru a dat colțul înainte de vreme. Și cu asta, basta! Altul la rând.

– De acord. Te-ai gândit la ceva?

– Da. Iar de data asta, dacă insul intră în horă, o să joace cum îi spunem noi. Ce ziceai de paharul ăla? Parcă a-nceput să mă ardă la pipotă.

– Acum chiar că nu mai am niciun chef. N-ai decât să bei de unul singur. Ferris îl așteptă pe celălalt să-și toarne un deget de Chivas într-un pahar și să-l dea peste cap. Abia după aceea îl întrebă ce are de gând să facă.

– E cât se poate de simplu. O să-i trimit un mesaj prin care îl anunț că există o sectă care la întrunirile sale practică sacrificiile umane. Dacă e omul nostru nu se poate să nu muște nada. Iar acolo va fi cineva care o să-l înșface și o să ni-l aducă plocon pe tavă.

– Ingenios, recunoscu Ferris. Dar e vreo astfel de sectă pe-acolo?

– Mai știi, îi răspunse în doi peri subalternul său prieten și-și mai turnă din sticlă încă o picătură de Chivas.

17
Mesajul cifrat

În sfârșit, așteptarea chinuitoare în care se cufundase Cameleonul fu răsplătită. Într-o noapte, pe când moțăia în fața televizorului, auzi din nou zgomotul care îl avertiza că mașinăria faxului se pusese în mișcare. Inima începu să-i bată cu putere. Dar nu se repezi să vadă cum se strecoară prin fanta îngustă a aparatului coala de hârtie. Își impuse să aștepte până când transmiterea mesajului avea să fie încheiată. De-abia după aceea se apropie, fără grabă, de locul unde, pe jos, zăcea pagina lucioasă căzută din fax. O luă ca și cum ar fi fost un lucru obișnuit și se așeză din nou în fotoliu. Încerca, prin toate mijloacele, să-și stăpânească emoția. Căuta să amâne, cât mai mult posibil, citirea frazelor care, cine știe, i-ar fi putut aduce o rază de lumină privind identitatea sa. Dar textul n-avea niciun înțeles. Îl parcurse de mai multe ori cu același rezultat. Cuvintele păreau înșiruite de un copil care le combinase la întâmplare, încântat de sonoritatea lor sau din dorința de a se amuza pe seama celui care le va avea sub ochi. Erau substantive, erau verbe și adjective fără vreo legătură între ele. Descurajat, puse coala de hârtie deoparte și rămase cu privirea ațintită în gol. Ce însemna oare acest semnal ininteligibil? Era doar o glumă? O eroare în transmisie? Sau totul era de o limpezime de cristal și doar el uitase ce semnificație poate să aibă înșiruirea aceea haotică de litere?

Litere...

Dintr-odată, într-o cămăruță a memoriei sale se aprinse o lumină orbitoare. Se văzu într-o sală, împreună cu alți câțiva, stând la niște mese și lucrând cu ajutorul unor dicționare la încifrarea și descifrarea unor texte. Chipurile celorlalți îi rămâneau însă nedeslușite. Numai un contur abia creionat rămânea și insul care se plimba prin fața unei table negre și le vorbea pe un ton de litanie. Unde se afla încăperea aceea? Cine erau ceilalți din jurul său? După toate aparențele, era o sală de curs și ei învățau conștiincioși tehnici de codare – de la cele mai simple la cele mai sofisticate. Dar în ce scop? Pentru propria lor plăcere? Pentru a le utiliza în diverse împrejurări pe care îi era imposibil să le precizeze acum? Se pregăteau pentru misiuni secrete? Doreau să devină specialiști în abordarea unor scrieri vechi al căror înțeles n-a fost încă pătruns? Încercau să descopere o cale de comunicare cu o civilizație extraterestră?

Efortul de a-și aduce aminte îi provocă o stare plăcută de slăbiciune. O moleșeală dulce îi cuprinse întregul trup. De fapt, s-ar fi cuvenit să strige în gura mare: „Victorie!", bucuros fiind că o nouă amintire se adăugase la celelalte, în tentativa lui disperată de a-și reconstitui biografia, din mici fragmente, ca și cum ar fi mânuit piesele unui joc de puzzle, complicat și totuși plin de farmec.

Obosit peste măsură, adormi pentru câteva clipe. Se trezi brusc, cu forțe proaspete, de parcă ar fi fost cufundat într-un somn de multe ore. Dintr-un salt se pomeni în mijlocul bibliotecii. Se duse la un raft și începu să caute cu febrilitate printre volumele așezate cu pedanterie. Descoperi imediat ceea ce căuta. Luă *Biblia* – o ediție din anul 1992 – și se așeză la biroul din lemn de nuc. Deschise volumul ca în transă, la *Cântarea cântărilor*. Netezi cu grijă coala de hârtie

pe care era scris mesajul și începu să-l compare cu textul din *Biblie*. Trebui să se rupă din vraja exercitată asupra lui de scrierea din vechime, de parfumul ei arhaic. În cele din urmă izbuti să se concentreze și lucră cu înverșunare, ca posedat, aproape o oră. Lua cuvinte dintr-un text și le muta în celălalt, înlocuia litere, aranja propozițiile într-o altă ordine, după o știință pe care o redobândise când se aștepta mai puțin. La sfârșit, pe o altă foaie, mesajul era scris de propria lui mână, limpede și înfricoșător. Nu-i mai rămânea decât să treacă la acțiune.

*

* *

De la incidentul pe care Cornelia îl avusese cu „motocicliștii groazei" trecuse aproape o lună. În tot acest timp, din întâmplare sau nu, tânăra ziaristă nu se mai întâlnise cu Miron Cernat, deși dorise să dea ochi cu el și să-l facă de râs fiindcă se purtase ca un laș, preferând să fugă în loc s-o scape de haidamacii ăia de care, până la urmă, o salvase bărbatul misterios, poreclit acum de toată lumea Cameleonul. Colegul ei trecuse prin redacție, își predase doar articolele, dar nu zăbovise nicio clipă, de parcă ar fi avut cine știe ce treburi urgente de rezolvat prin alte părți. De aceea își frecă mâinile de mulțumire când, intrând în încăperea imensă rezervată redactorilor, îl zări lucrând netulburat la un calculator.

– Bună ziua, domnule Cernat, îl salută ea pe un ton voit malițios.

– Bună, îi răspunse acesta, fără să-și dezlipească ochii de pe monitor.

Între timp, Corneliei îi trecuse furia. Dar când îl văzu cât de senin este, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, simți din nou că i se urcă sângele la cap.

– N-ai nimic să-mi spui, domnule Cernat?

– Nu.

– Cum adică? Dispari ca un nemernic și-ți lași o colegă la discreția unor derbedei și pe urmă nu catadicsești să-ți ceri măcar iertare? Mare tupeu mai ai, domnule!

Cornelia ridicase în așa hal glasul încât ceilalți se întrerupseră din lucru și începură să urmărească defășurarea ostilităților dintre apriga ziaristă și mormolocul de Cernat. Până și Balaurul ieși din cușca lui de sticlă și se proțăpi în prag, așteptând amuzat să vadă ciocnirea dintre cei doi. Spre dezamăgirea tuturor, spectacolul nu se ridica la nivelul scontat, din pricina lui Cernat care scria mai departe un articol și răspundea în doi peri, calm, la toate acuzațiile.

– Ești o muiere fricoasă! îi zicea Cornelia.

– Și pe cine deranjează asta?

– N-ai snagă în tine!

– Noroc că au alții! De ce nu te duci la ei?

– Pe deasupra ești și obraznic!

– Posibil.

– Te dai drept băiat fin, dar de fapt ești o muhaia prefăcută.

În sfârșit, Miron se uită la cea care îl făcea albie de porci, spre deliciul asistenței. Dar nu păru să vadă nici ce elegant e îmbrăcată, nici că are un chip drăgălaș. Nu păru să bage de seamă nici măcar că o durea fiindcă îl bălăcărea ca la ușa cortului, și că ar fi fost gata să se împace cu el la primul semn din partea lui.

– La urma urmei, ce dorești?

Întrebarea o descumpăni pe Cornelia. Chiar, ce dorea de fapt de la ochelaristul ăsta, cu părul de un blond spălăcit, care părea că trăiește în permanență într-o altă lume? Dacă s-ar fi încăierat cu huidumele acelea l-ar fi băgat în spital pentru multe săptămâni. N-ar fi avut nicio șansă în fața lor. Noroc că a apărut, ca din pământ, necunoscutul enigmatic și i-a pus cu botul pe labe. Cum de i-a trecut

prin cap ca Miron să aibă un alt comportament în situația respectivă?

– Deci, ce dorești?

– Nimic. Absolut nimic, răspunse fata și se îndepărtă de el în liniște, ca și cum n-ar fi urlat desfigurată de mânie.

Dezamăgiți, toți se cufundară în treburile din care cearta celor doi îi smulsese. Doar cu coada ochiului îl văzură pe Miron cum se îndreaptă spre colțul unde se refugiase Cornelia. „Probabil se duce să-și ceară scuze", își spuseră ei, deloc interesați de ce avea să mai urmeze.

Fata își pusese pe un birou rucsăcelul pe care îl purta în spate și care îi ținea loc de geantă și cotrobăia prin el. Tresări surprinsă văzându-l pe Miron, mutându-se stânjenit de pe un picior pe altul. „Vrea să-l iert pentru ziua aceea nenorocită", își zise ea în sine.

Dar se pare că Miron și uitase întâmplarea cu pricina. I se adresă mai mult în șoaptă cu o întrebare care o ului:

– Dacă țin bine minte, te-ai ocupat de o sectă de prin Moldova... „Frați întru sânge" parcă îi zice... Ai făcut o anchetă, ai și publicat niște articole...

Fata îl măsură din cap până-n picioare. Cu tot aerul lui de ins picat din cer, Miron era un bărbat arătos, dar trebuia să-l studiezi cu mare atenție ca să-ți dai seama de armonia trăsăturilor pe care le avea chipul său. Îi răspunse tot în șoaptă, cu o vagă îngrijorare în glas.

– Te simți bine?

– Nu înțeleg.

– Nici eu nu înțeleg. De când ești interesat de secte?

– Să zicem că e un interes de moment.

– Și de ce tocmai de secta asta?

– Pentru că am auzit numai grozăvenii despre ea. Se zice că practică niște ritualuri foarte ciudate.

– Într-adevăr. La unele din întâlnirile lor au loc și sacrificii umane.

– Nu mai spune!

– Nu știu dacă e adevărat sau nu; nimeni nu deține nicio dovadă. Secretele sectei sunt păstrate cu străşnicie. E greu să pătrunzi la o întrunire de-a lor. Oricât am încercat, eu n-am reuşit. N-am izbutit nici măcar să vorbesc cu cel care o conduce. E un personaj misterios, care nu se arată oricui, şi care e păzit zi şi noapte de prozeliți, ca să nu i se clintească nici măcar un fir de păr din cap. Exercită asupra lor o fascinație extraordinară şi are o putere inimaginabilă. Cu toate că e în afara legii, secta continuă să atragă noi aderenți, care, pentru a fi primiți, trebuie să se supună unor teste barbare.

– Adică?

– Din câte am auzit, sunt de trecut multe probe de îndurare a unor suferințe atroce provocate prin diverse mijloace – cuțit, arderea cu fierul roşu, zdrobirea oaselor în niște menghini...

– Brr! Şi sunt țicniți care acceptă să se supună unor astfel de cazne?

– Mai mulți decât îți închipui.

– Nu-mi vine să cred!

– Nici mie nu mi-a venit să cred până când n-am stat de vorbă cu un ins care s-a infiltrat printre membrii sectei din dorința de a scrie un articol. Sărmanul! A scăpat ca printr-un miracol şi a ajuns la un spital unde şi-a dat sfârşitul. N-a apucat să-mi spună prea multe.

Ceea ce Cornelia omitea să-i spună cu inocență lui Miron era că respectivul o chemase pe ea la spital fiindcă îi făcuse multă vreme o curte nebună şi fără nicio speranță.

– Şi cum poți da de ei?

– Asta chiar că nu știu. Locul lor de întâlnire se schimbă de fiecare dată. E anunțat în ultima clipă. Şi totuşi, de ce te interesează toate chestiile astea?

– Mi s-a cerut să întocmesc un studiu despre sectele de la noi. Un institut internațional mi l-a comandat. Dar am o

documentație săracă. Încă nu știu dacă să accept sau nu, îi răspunse Miron și se duse la locul lui, urmărit de privirile în continuare nedumerite ale Corneliei.

*

* *

Nu numai cei doi americani se dădeau de ceasul morții să pună mâna pe Cameleon. La câteva mii de kilometri distanță de aceștia, în București, în ambianța somptuoasă a unei firme de calculatoare care constituia un paravan pentru activități ale serviciilor secrete românești, se purta un dialog oarecum asemănător cu cel dintre Mark Ferris și Jones Aucland. Protagoniștii scenei erau doi bărbați cunoscuți în lumea afacerilor – Camil Nasta și Alin Gorovei, asociați la compania pe care o conduceau, socotită prosperă și cu un nume bun în lumea business-ului. Dar foarte puțini erau la curent cu activitatea lor de bază, care avea o tangență firavă cu asamblarea și comercializarea calculatoarelor.

Camil Nasta era scund de statură, purta o mustață de zaporojean, mai rar întâlnită în ziua de azi, și fuma în draci dintr-o pipă scurtă. În rarele momente în care nu pufăia din ea, o folosea ca să-și sublinieze gesturile, ca pe o baghetă de dirijor. Asociatul său se apropia și el de vârsta de cincizeci de ani. Din când în când, ca să facă impresie, era apucat de câte o criză provocată, chipurile, de apropierea „inexorabilă" – cuvântul îi aparținea – a bătrâneții. Era, deasemenea, mai curând mic de stat și ațos, nu fuma și totuși savura cu plăcere mirosul de tutun fin și aromat folosit de către Nasta.

– Deci, până la urmă, americanii s-au urnit, zise mai mult într-o doară Nasta, preocupat mai curând să vadă de ce pipa pe care o ținea în mână se încăpățâna să se stingă mereu. Ar trebui s-o curăț.

– Ce să cureți? întrebă nedumerit Alin.

– Afurisita asta de pipă.

– Asta te frământă pe tine acum?

– Dar ce-ai vrea să fac?

– Să găsești ceva ca să dăm de omul nostru. Cum dracu l-am scăpat de sub control?

– Naiba știe.

Alin se ridică de pe scaunul cu spătar înalt pe care stătea – împărțeau aceeași încăpere, mobilată modern și, tocmai de aceea lipsită de personalitate.

– Mie nu-mi place că le cedăm americanilor inițiativa.

– Cum adică le cedăm?

– Păi, cred că se bagă prea mult în treburile noastre...

Nasta izbutise, în sfârșit, să-și aprindă din nou pipa. Trăgea cu sete din ea, ca un bătrân lup de mare, contrazicând astfel recomandările celor care susțineau că fumatul unei pipe presupune o savurare calmă și liniște interioară.

– Nu uita că e și omul lor. Doar l-au pregătit atâta vreme la cererea noastră...

– Asta nu înseamnă că-și pot băga nasul unde vor!

– Ai dreptate.

– Iar planul lor mi se pare o aiureală!

– Ai altul mai bun?

Întrebarea rămase fără răspuns. După ce mai trase cu poticneli câteva fumuri – hotărât lucru, pipa trebuia urgent curățată – tot Nasta întrerupse tăcerea:

– Planul lor e foarte bun. Iar noi trebuie să profităm de el.

Alin ridică din sprâncene.

– Cum adică?

– Trebuie să le-o luăm înainte. Trebuie ca noi să punem primii mâna pe Cameleon și să vedem ce s-a întâmplat cu el de-a luat-o razna.

– Cum?

– Iată cum...

Nasta renunță să mai chinuiască biata brichetă care nici ea nu vroia să se mai aprindă, și porni să gesticuleze cu pipa.

Pe măsură ce vorbea, Gorovei începea să capete culoare în obraji, iar ochii îi căpătară o strălucire pe care n-o avuseseră până atunci. La sfârșit, dădu din cap mulțumit.

– Mda... Nu e rău. Mai rămâne să vedem dacă ține chestia asta...

– Nu văd de ce n-ar ține, îi răspunse asociatul său și se apucă tacticos să scoată scrumul din vatra pipei.

18
Secta ucigaşă

Mulţi auziseră de secta „Fraţi întru sânge", dar nimeni nu reuşise să se infiltreze în anturajul său şi să afle cum stau lucrurile cu adevărat. Un secret deplin îi înconjura activitatea şi nu se ştia nimic precis despre modul cum era organizată, despre felul în care era condusă de către Marele Frate şi ce scopuri urmărea, cine participa la întrunirile care aveau loc periodic şi ce se petrecea la aceste întâlniri. Zvonurile care circulau pe seama ei păreau halucinaţiile cuiva nu prea întreg la minte. Se vorbea despre disciplină cazonă, despre torturi la care membrii se supuneau de bunăvoie, despre o supunere oarbă la ordinele conducătorului, o persoană deasemenea enigmatică, înzestrată cu puteri malefice şi capabilă să ţină sub ascultare o mulţime, manevrând-o după bunul său plac, purtând-o pe aripile extazului sau înfricoşând-o de moarte, nedând nimănui socoteală, considerându-se un trimis al Arhanghelului dreptăţii, un justiţiar atotputernic, aspru şi intransigent, prevestind o altă lume, cu alte alcătuiri, pentru care trebuia să pregătească de pe acum altfel de oameni, docili, complet aserviţi unui anumit sistem special creat, complet depersonalizaţi. În general, nimeni nu dădea crezare unor astfel de bârfe, cei mai mulţi catalogându-le drept vorbe de clacă, bâiguieli ale unor zănateci care n-au ce face şi sperie târgul cu baliverne. Unii, mai bătrâni, care văzuseră şi trecuseră prin multe, rămâneau însă pe gânduri, neexcluzând posibilitatea ca demonul să fi pus stăpânire pe sufletele unora, ducându-i

la pierzanie, aruncându-i în mrejele răului, sucindu-le mințile, transformându-i în niște unelte umile la cheremul unui șarlatan fără scrupule. La urma urmei, în secolul care se apropia de sfârșit se văzuseră fapte și mai inexplicabile decât cele atribuite – nu se cunoștea pe ce temei – „Fraților întru sânge". Dar cine putea băga mâna în foc că ele erau reale și nu rodul unei închipuiri înfierbântate de lecturi scăpate de sub control, de filmele de groază de la televizor? Sau, cine știe, poate chiar membrii sectei, pentru a fi mai interesanți în ochii vulgului, mai eficienți în acțiunea de racolare de noi prozeliți, răspândeau astfel de legende ciudate, care să-i ademenească pe cei însetați să trăiască o aventură palpitantă, înconjurată de o aură de mister, uitând de cotidianul banal și insignifiant?

În noaptea aceea de august locul de întâlnire fusese stabilit într-o hală a unei întreprinderi dezafectate de la marginea orașului. Chiar dacă soarele apusese demult, zăpușeala continua să fie insuportabilă. Membrii sectei sosiseră rând pe rând, unii în mașinile personale, alții cu taxiuri sau cu mijloace de transport în comun, ceea ce dovedea proveniența lor din straturile sociale cele mai diverse. În apropierea incintei unde avea să se desfășoare întrunirea, fiecare își pusese pe cap o glugă neagră care avea fante în dreptul ochilor, nasului, gurii. Cu o astfel de măsură de precauție, niciunul nu risca să fie recunoscut de către ceilalți într-o altă împrejurare, la o întrevedere provocată de hazard. Mai mult, pentru o și mai mare siguranță, fiecare trebuise să prezinte la intrare o legitimație și să se identifice după un cod personal, eliminându-se așa orice teamă că vreun intrus s-ar fi putut strecura ca să afle taine ce nu-l priveau, ca apoi să le divulge mai departe, unor neaveniți sau răuvoitori, capabili să le pericliteze statutul de persoane misterioase.

Hala care adăpostise odinioară strunguri, raboteze, șepinguri și alte mașini unelte specifice muncii într-o uzină era acum o ruină. Numai un schelet metalic care susținea un acoperiș cu multe spărturi și pe punctul de a se prăbuși mai amintea

vag destinația pe care o avusese construcția. Nici pereții nu mai erau întregi – cohorte de indivizi întreprinzători îi dărâmaseră și luaseră căruțe de cărămizi pentru a-și construi case, garaje. Dealtfel, din zi în zi era așteptat ca vreun nabab să pună mâna pe teren, să aducă excavatoare, buldozere și să-l curețe de ruine, iar apoi să trântească un supermarket sau sediul unei companii.

Până aproape de miezul nopții se strânseseră cam o sută de inși care se puseră pe așteptat, fără să-și adreseze vreun cuvânt și fără să dea semne de nerăbdare. Cu glugile pe cap, nemișcați, păreau niște statui amplasate provizoriu în ambianța aceea sordidă, înainte de a fi mutate într-un decor corespunzător. Din depărtare se auzea zgomotul tramvaielor care se retrăgeau la depou, răzbăteau până la ei claxoane de mașini, sirenele unor ambulanțe. Dar nimeni nu părea să bage în seamă sunetele acelea stridente, care veneau parcă de pe un alt tărâm, fără nicio legătură cu cel pe care se aflau ei.

Fix la miezul nopții sună o trompetă. Mulțimea fremătă o clipă, după care se cufundă în aceeași liniște de mai înainte. Trompeta se mai auzi o dată și încă o dată. De-abia la al treilea semnal, pe o estradă improvizată din mai multe scânduri puse pe niște butoaie de tablă își făcu apariția Marele Frate. Purta și el o glugă pe cap și era înveșmântat într-un soi de manta din mătase vișinie. Pe spatele ei erau desenate două spade încrucișate din care picura sânge. Într-o mână ținea un pumnal, cu două tăișuri, iar în cealaltă un glob auriu. Se mișca încet, ca și cum i-ar fi fost teamă ca nu cumva prețiosul său trup să nu se facă țăndări doar la o simplă frecare de aer. Oricui i s-ar fi părut caraghioasă momâia aceea care se plimba tacticos pe scândurile înălțate la vreo doi metri. Dar întreaga asistență era cuprinsă de venerație și îi urmărea gesturile cu sufletul la gură. Marele Frate se opri în mijlocul podiumului, cu fața la publicul care încremenise. O pasăre care își avea cuibul pe o grindă își luă zborul pentru un scurt rond de noapte, dar nimeni nu păru s-o observe.

Deodată, trupul conducătorului sectei începu să tremure ca apucat de friguri. De parcă asta ar fi așteptat, și ceilalți participanți porniră să-și bâțâie corpul, să și-l contorsioneze în ritmul muzicii vioaie de la un casetofon. Erau cu siguranță acolo bărbați și femei, tineri și vârstnici, dar niciunul nu părea să realizeze grotescul situației în care se găseau: niște manechine cu glugi pe cap, simulând un dans al unor triburi africane nu prea evoluate, într-o cadență tot mai îndrăcită.

La fel de neașteptat, muzica se opri și toți cei de față rămaseră iarăși nemișcați. Marele Frate își trase mai întâi sufletul, bând o înghițătură de apă minerală dintr-o sticluță scoasă din faldurile anteriului. Își drese îndelung glasul și de-abia după aceea se adresă mulțimii.

– Frăție și sânge! Sânge și frăție! salută el asistența.

– Frăție și sânge! Sânge și frăție! îi răspunseră, ca un ecou, cei o sută de participanți, bulucindu-se unii în alții, ca niște animale înghesuite într-un țarc.

Apoi, toți scoaseră bricege, cuțite, lame de ras, își suflecară mânecile și se crestară ușor pe brațul stâng, doar atât cât să dea sângele. După aceea, fiecare își lipi mica rană provocată de bunăvoie de rana vecinului, pecetluind parcă un legământ. Numai Marele Frate rămase doar un simplu observator la întreaga scenă.

– Frăție și sânge! Sânge și frăție! bolborosi el după ce se asigură că toți cei prezenți își donaseră cota de sânge.

– Frăție și sânge! Sânge și frăție! îi răspunse imediat gloata.

Marele Frate își drese din nou glasul și, în sfârșit, începu să vorbească. Avea o voce spartă, neplăcută, își alegea cu greu cuvintele, ca și cum ar fi depus o caznă uriașă ca să le descopere pe cele mai potrivite, sau din dorința de a crea impresia că ele sunt o revelație din partea cuiva mai presus de muritorii de rând, dar un observator atent și-ar fi dat iute seama că, de fapt, își prefăcea vocea, iar poticneala din exprimare era rodul unui truc bine pus la punct și excelent învățat.

– Fiți bineveniți, dragilor! A noastră va fi lumea!

– A noastră va fi lumea! îl îngână plină de avânt pădurea de glugi negre.

– Acum suntem o mână de oameni! Dar să nu uităm că marile credințe au avut mai întâi nevoie doar de câțiva adepți care le-au răspândit pe urmă în toate așezările Pământului. Noi suntem cei dintâi aleși pentru a face cunoscută o învățătură de inspirație cerească și menită să le înlocuiască pe toate celelalte în veacul ce va veni și în celelalte veacuri. Noi suntem elita căreia i s-a dezvăluit adevărul suprem al existenței.

Bărbatul în manta vișinie se opri din perorație și își roti privirea prin hala plină de moloz, de fiare vechi, de maldăre de tablă ruginită sub care, fără îndoială, forfoteau șobolani, înnebuniți fiindcă nu puteau să iasă din ascunzișurile lor ca să plece după pradă. Oftă și își reluă discursul cu și mai mult aplomb.

– Uitați-vă în jurul vostru! Vedeți unde trebuie să ne întâlnim? Oare asta meritățm noi, cei care ne aflăm în fruntea tuturor, prin ideile noastre, prin năzuințele noastre? Însă cândva, când nimeni nu va mai pune sub semnul întrebării izbânda noastră, vom zâmbi aducându-ne aminte în ce condiții a trebuit să ne desfășurăm, la început, lucrarea de modelare a unui om superior, incapabil să accepte condiția de sclav, dornic numai să-și arate curajul de a fi stăpân, însetat să domine, să spulbere pe oricine îi stă în cale. Sper c-ați înțeles: nu ne sprijină nimeni. Singurul nostru reazem e tăria noastră de a ne respecta idealurile, de a le venera zi și noapte. Cine să ne ajute? Guvernul?

Râsete batjocoritoare îi punctară spusele.

– Poliția?

Hohotele se auziră și mai puternic.

– Justiția?

– Haida-de!

– Presa?

În loc de chicotete, de data asta se auziră huiduieli.

– Aveți dreptate: presa este cel mai mare dușman al nostru. Chiar dacă au aflat puține lucruri despre noi, porcii ăștia de gazetari ne iau tot timpul peste picior, închipuindu-și că ei sunt buricul pământului, iar noi niște sărmani cu duhul. Dar va veni o vreme când îi vom pune cu botul pe labe și îi vom sili să scrie numai ce vrem noi și numai cum vrem noi. Nu mai e mult până atunci! Fiți siguri!

Mulțimea se învolbură din nou.

– Frăție și sânge! Sânge și frăție!

*

* *

Cameleonul se afla în primele rânduri și, dacă fața nu i-ar fi fost acoperită de obligatoria glugă neagră, pe ea s-ar fi putut citi perplexitatea de care fusese cuprins încă de la începutul manifestării. Nu știa ce să creadă: indivizii ăștia erau nebuni de legat sau doar se amuzau neavând ce face acasă? Iar paranoicul care le vorbea era doar lovit cu leuca, sau chiar credea că a pus bazele unei credințe la care va adera întreaga planetă și care, de fapt, era un surogat de Nietzsche, asezonat cu alte ingrediente neasimilate din gândirea unor teoreticieni însetați, la timpul lor, să dea o altă dimensiune comportamentului ființei umane?

După îndelungi investigații, aflase unde trebuia să aibă loc întâlnirea și încă alte câteva amănunte, mai mult sau mai puțin importante. Imediat după prânz se strecurase în hală și se pusese pe așteptat, ascuns într-un intrând mascat de niște lăzi de carton, pe care, din lene, cei însărcinați cu controlul ambianței înainte de întrunire, nu se osteniseră să le dea la o parte și să cerceteze dacă nu cumva se ascunde cineva acolo. În eventulitatea în care ar fi fost descoperit, „omul cu o mie de fețe" ar fi scăpat basma curată, dându-se drept un vagabond, un ins fără un acoperiș deasupra capului. Dar nimeni nu-l deranjase și, deși cartoanele acelea miroseau puternic a încins, reușise chiar să și atipească puțin. Ieșise din adăpostul său după ce se convinsese că în hală se aflau deja destui

indivizi, astfel ca apariția lui pe neașteptate să nu bată la ochi. Se amestecase printre participanți, se crestase la mână și se înfrățise cu un necunoscut, urlase și hohotise laolaltă cu ceilalți. Iar acum urmărea spectacolul grotesc, întrebându-se ce nebunie provocată de către șarlatanul cu manta vișinie mai poate să urmeze, o arătare de carnaval, care ar fi stârnit batjocura oricui zdravăn la minte, dar pe care cei prezenți îl ascultau ca pe un profet inspirat.

*
* *

Nu numai Cameleonul asista siderat la mascarada cu pretenții de întâlnire ezoterică. Doi bărbați bine clădiți, amestecați în mulțime și fără să știe unul de altul, executau și ei ritualul ciudat, atenți să nu se dea de gol și să fie zvârliți în stradă după ce li s-ar fi administrat o bumbăceală bună. Erau doi zdrahoni care văzuseră multe în viața lor, însă niciodată nu trăiseră o astfel de experiență uluitoare. Organizaseră răpiri, aruncaseră în aer diverse obiective, eliminaseră la comandă persoane incomode. Totuși, nimic nu-i mirase mai mult ca întâlnirea la care participau, unică în existența lor. Din această pricină, simțeau o vagă neliniște, deși erau pregătiți să facă față unor situații cu adevărat grave. Din când în când, pe furiș, ca să nu se bage de seamă, aruncau priviri în jurul lor, ca și cum ar fi căutat pe cineva. Ținta amândurora era Cameleonul. Dar se afla el aici? Și dacă da, sub ce glugă își ascundea chipul? Știau doar că e înalt de statură, înzestrat cu o forță neobișnuită, dar mai cunoșteau și că se putea preface într-un ins amărât, adus de spate, pe care n-ai fi dat doi bani. Putea fi oricine dintre cei care îi înconjurau, cuprinși de o frenezie demențială, mimând, la rândul lui, o trăire intensă la ceremonialul bizar, oficiat de către o făptură de carnaval. De aceea, uneori, simțeau nevoia să verifice dacă nu cumva le-a căzut din buzunare seringile umplute cu un ser tranchilizant, menite să-l facă inofensiv pe omul vânat de reprezentanții a două servicii secrete. Și chiar dacă nu erau înfricoșați, își pipăiau și pistoalele

vârâte în tocuri de piele și fixate cu ajutorul unor curele la subsuoară.

*

* *

Între timp, sacerdotul în manta vișinie își terminase discursul și din nou mulțimea fu cuprinsă de freamăt. Oricine putea realiza că va urma partea cea mai importantă a întâlnirii și aștepta cu înfrigurare ultimul act. Și, într-adevăr, pe scândurile groase își făcură apariția doi inși care îl târau pe un al treilea. Acesta se zbătea zadarnic în brațele lor. Mâinile îi fuseseră legate la spate, picioarele le avea înfășurate într-un sac. Era singurul care nu purta glugă. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Cămașa îi atârna în zdrențe. Pe gură i se aplicase un leucoplast lat. Ochii priveau înspăimântați la adunarea aceea ciudată unde fusese adus mai mult târâș și înghiontit zdravăn. Apariția lui stârni imediat murmure.

– Tăcere! tună glasul Marelui Frate.

Ca prin farmec se așternu o liniște de mormânt. Numai greierii ascunși în ierburile crescute haotic printre dărâmături continuară netulburați să-și îngâne cântecul.

– Astăzi vom pedepsi exemplar un individ care face de râs specia umană. E vorba de un hoț prins asupra faptului pe când încerca să jefuiască o locuință. Organele de ordine i-au dat drumul, cică din lipse de probe. De fapt, au fost mituite ca să-l elibereze.

– Huo! porniră cei o sută de fanatici să protesteze.

– Tăcere! se auzi din nou rostind Marele Frate. Iată încă o dovadă de inconștiență din partea unora dintre noi care mai speră că există cineva care să ne apere avutul, liniștea căminului, viața. Trăim într-o minciună pe care noi trebuie s-o alungăm din existența noastră. Începând de astăzi, noi vom fi cei care îi vom judeca și pedepsi pe tâlharii și ucigașii care ne amenință la orice colț de stradă. E nevoie de pilde care să înfricoșeze pe oricine mai îndrăznește să comită vreo

fărădelege. Rămâne doar ca noi să hotărâm dacă îl lăsăm pe acest specimen să plece netulburat...

– Nuuu! îl întrerupse mulțimea.

– ...sau îl condamnăm la moarte, pentru a arăta a cui e puterea de a pune stavilă tuturor nenorocirilor abătute asupra noastră.

– La moarte! La moarte! scandă în delir gloata și începu să tropăie cu înverșunare pe dalele de beton.

19
Vânat şi vânător

Cameleonul era siderat. Nu-şi aducea aminte să fi asistat vreodată la o astfel de grozăvie. Cum era posibil ca o sută de inşi să ceară în cor condamnarea la moarte a unui borfaş despre care nici nu se ştia dacă era într-adevăr vinovat? Nu vroiau cumva doar să-l sperie? Nu doreau oare să-i bage frica în oase şi apoi să-l lase în plata Domnului? Ce se petrecea pe mica estradă nu părea însă o joacă de copii. Hoţul – sau presupusul hoţ – fusese legat de un stâlp şi în jurul lui se făceau în continuare pregătiri febrile. Fără îndoială, indivizii erau hotărâţi să-l termine. Dar cum? Dacă ar fi ştiut mai din timp ce avea să urmeze, şi-ar fi făcut un plan. Aşa, trebuia să acţioneze la inspiraţie, potrivit scenariului desfăşurat în faţa lui, ale cărui detalii îl umpluseră de oroare. Va încerca să-l salveze, chiar dacă, în aparenţă, lucrul părea imposibil, dat fiind asistenţa numeroasă, care ar fi reuşit imediat să-l anihileze. Singura lui şansă era factorul surpriză. Nimeni nu se aştepta ca printre membrii sectei „Fraţi întru sânge" să se fi strecurat un intrus, cu tot filtrul atent de la intrare. Numai dacă va specula uimirea provocată de apariţia lui ar putea avea sorţi de izbândă. Nici atunci nu era sigur că va izbuti – prea erau mulţi prozeliţi aduşi într-o stare de surescitare vecină cu nebunia. N-avea încotro – trebuia să asiste în continuare la spectacolul macabru şi să aştepte un moment potrivit ca să-şi facă şi el intrarea în scenă.

*

* *

Nici cei doi agenți ai serviciilor secrete român și american nu se simțeau în largul lor. Ar fi vrut ca atenția să le fie îndreptată mai mult la operațiunea de descoperire printre inșii cu glugi pe cap a Cameleonului. Fără să vrea, erau însă captivați și de ambianța sinistră în care se aflau, neștiind unul de altul. Oricât ar fi vrut să rămână impasibili, nu reușeau să se sustragă fascinației provocate de reprezentația oferită de smintiții încrezători că vor transforma lumea într-o uriașă rezervație unde oamenii se vor supune fără să crâcnească învățăturilor Marelui Frate. Acesta li se părea uneori o ființă cu mintea complet deranjată. Dar modul organizat în care conducea masa dezaxaților care îl adorau contrazicea o astfel de presupunere. Era mai curând un individ care își urmărea cu abilitate scopurile servindu-se de ignoranța și prostia celorlalți. Ce va face însă Cameleonul? Va risca să intervină în mijlocul unei gloate înfierbântate de sloganuri și de promisiuni mincinoase? Va prefera să stea în banca lui pentru a se proteja de furia mulțimii? Dar era oare într-adevăr aici, în hala cu acoperișul spart, prin care se zărea o lună ca o față gârbovită? Nu cumva așteptarea lor era zadarnică?

*

* *

Marele Frate nu părea să se grăbească, de parcă ar fi avut tot timpul ca să-și ducă la îndeplinire planul. Făcea fiecare gest ca și cum ar fi dorit ca el să se întipărească pentru totdeauna în memoria celor prezenți, ca dealtfel, și fiecare vorbă pe care o rostea. Cine îl învățase să pună la punct un asemenea ceremonial lugubru? Cum dobândise o asemenea știință de a subjuga o mulțime și de a o metamorfoza într-o masă de manevră, ascultătoare ca o turmă, mânată oriunde ar fi dorit? Apariția lui era mai potrivită unor alte perioade istorice, dominate de eresuri, de superstiții și însetate de glorificarea

unor zei atotputernici, pentru mulțumirea cărora unii și-ar fi dat cu bucurie și viața. Ce căuta el într-un sfârșit de secol în care omul cerceta cu atenție orice idee i se propunea și se îmbăta cu iluzia că a descoperit, pentru prima oară, libertatea în mijlocul unei colectivități? Cum de reușise să adune în jurul lui această mână de indivizi care i se supuneau orbește?

– Frați întru sânge! Am înțeles care este voia voastră și ea va fi împlinită. Acest nemernic va dispărea, pentru ca niciodată să nu mai comită vreo fărădelege. La moarte!

– La moarte! urlă din nou gloata cuprinsă de agitație, ținând isonul șefului său.

– Fiecare dintre noi îl va lovi cu acest pumnal sacru pe care îl țin în mână, până i se va scurge ultima picătură de sânge. Îl vom lăsa apoi aici, cu un mesaj din partea noastră, ca să fie învățătură de minte pentru oricine va mai îndrăzni să intre în casa cuiva și să se atingă de ceva ce nu-i aparține. Frăție și sânge! Sânge și frăție!

– Frăție și sânge! Sânge și frăție!

*

* *

Într-adevăr, oricât de ciudat i s-ar fi părut Cameleonului, „Frații întru sânge" erau hotărâți să-și ducă planul la îndeplinire. Deja se așezaseră unul după altul, într-un șir lung, și așteptau doar semnalul ca să urce pe podium, să ia cu tot respectul pumnalul sacru din mâna căpeteniei și să înceapă să lovească în tânărul legat de stâlp, fiecare la rândul său, cu sete, ca într-un vrăjmaș, căutând să țintească în inimă, în ficat, sau mai degrabă în alte părți, mai puțin gingașe, ca să-i prelungească agonia, să facă supliciul și mai rafinat. Nu mai era timp de pierdut. Trebuia să acționeze. Începu să-și facă loc mai aproape de estradă, ca și cum ar fi vrut să se numere printre cei dintâi care vor înfige pumnalul în trupul fără apărare, să fie un privilegiat, un răsfățat al soartei. Înaintarea i se dovedi mai anevoioasă decât ar fi crezut – toți erau animați

de același gând, așa că Marele Frate trebui să intervină ca să reinstaureze ordinea și calmul. Totuși, Cameleonul reuși să fie în capul șirului și aștepta doar semnul ca să urce pe scena improvizată. Acesta întârzia să vină – era vorba de aceeași tehnică a așteptării care înnebunea și mai mult gloata dornică de sânge.

În sfârșit, Marele Frate îl invită cu un gest pe Cameleon să se apropie. Acesta urcă fără grabă treptele și se pomeni lângă stâlpul de care era fixată victima. Tânărul legat fedeleș avea ochii înnebuniți de groază. Se uita la pumnalul din mâna Cameleonului și, dacă n-ar fi avut pe gură aplicat leucoplastul, deja ar fi început să țipe presimțind chinul ce avea să urmeze.

Marele Frate clătină ușor din cap. Cameleonul ridică pumnalul, ca și cum ar fi fost gata să dea o lovitură de grație. Hala se zgudui de un urlet sălbatic:

– Frăție și sânge! Sânge și frăție!

Pumnalul se îndrepta încet spre cel vizat să devină un exemplu pentru cei care mai aveau intenția să săvârșească vreo nelegiuire. Liniștea se așternuse din nou. Toți urmăreau cu suflarea tăiată traiectoria lamei scânteietoare. În curând sângele de un roșu aprins va stropi decorul și va aduce pacea în sufletele tuturor, după o noapte zbuciumată.

Dar pumnalul avu o coborâre curioasă. În loc să atingă trupul paralizat de spaimă, porni să taie rapid frânghia care îl ținea legat de stâlp. Mulțimea înmărmuri de uimire. Însă doar o clipă îi fu destul ca să se dezmeticească. Toți se bulucira spre estradă, încercând să se urce pe ea, amenințători, cuprinși de mânie și țipând:

– Am fost trădați! Puneți mâna pe ticălos! Să nu scape trădătorul!

Cameleonul izbutise să-l elibereze pe presupusul borfaș care nu mai înțelegea nimic. El părea cel mai uluit de

întorsătura neașteptată a lucrurilor. Se uita buimac la salvatorul său și nu știa ce să facă.

– Șterge-o! îi zise acesta. Ia-o prin spate! Acolo e o spărtură în zid.

Apucă să-l vadă cum sare de pe podium și o ia la sănătoasa spre ieșirea pe care numai el o știa. Apoi își îndreptă atenția asupra agresorilor săi. Erau din ce în ce mai aproape și din ce în ce mai furioși. Numai o minune îl mai putea scăpa din mâinile lor. Marele Frate se retrăsese într-un colț și urmărea cu brațele încrucișate învălmășeala creată, ca și cum n-ar fi avut nicio legătură cu ea – un observator calm, sigur că haosul stârnit va fi potolit. Nici Cameleonul nu se pierdu cu firea niciun moment. Știa – de unde știa? cine îl învățase? – că întotdeauna trebuie să ai mai multe soluții în caz de pericol, pregătite cu minuție și puse în aplicare la momentul potrivit. De aceea, când hoarda de urmăritori fu la un pas să-l cuprindă în mijlocul ei și să-l sfâșie, apăsă butonul de la o telecomandă purtată într-un buzunar de la piept, și dintr-odată dezlănțui o nebunie generală. În hală se aprinseră zeci de becuri puternice; de prin colțuri începură să se audă în difuzoare ascunse voci care strigau: „Poliția! Predați-vă!", iar simulatoare montate în diverse unghere porniră să păcăne ca niște pistoale-mitralieră. Confuzia era totală. Frații întru sânge o luară la goană, care încotro, cuprinși de panică, uitând de ce se strânseseră în noaptea aceea și ce grozăvii puseseră la cale, îmbătați de credința că vor cuceri în curând lumea. În clipele acelea semănau cu pleava împrăștiată de vânt pe o arie. Însuși Marele Frate se repezi la cea mai apropiată ieșire și dispăru înconjurat de câțiva apropiați de-ai săi. Instalația la care meșterise câteva ceasuri Cameleonul risipise șleahta care fusese gata-gata să comită o crimă în numele unor idealuri pretinse a fi întruchiparea perfecțiunii pe Pământ.

Și totuși, Cameleonul nu rămăsese singur pe platforma de scânduri, ca un comandant triumfător pe o colină de unde își

condusese oștile la o victorie eclatantă. Doi dintre purtătorii de glugi nu se înfricoșaseră de mascarada pusă la cale cu ajutorul unei operațiuni sofisticate și încercau în continuare să pună mâna pe el. Să fi fost aceștia cele mai fidele și mai bine pregătite unelte ale Marelui Frate? „Omul cu o mie de fețe" simțea nedeslușit că trebuie să fie extrem de precaut și să folosească o altă stratagemă pentru a se descotorosi de ei. După cum se mișcau păreau hotărâți să nu-i acorde nicio șansă de scăpare. În primul rând, nu se repeziseră ca și ceilalți, cu furie, cu disperare, cu sete de răzbunare. Înaintau calm, cu prudență, calculându-și fiecare mișcare, stând la pândă înainte de a ataca – niște feline inofensive în aparență, dar teribil de periculoase când se hotărăsc să atace. Apoi, și unul, și altul țineau în mâna dreaptă ceva ciudat. Nu erau pistoale, nici pumnale. Erau două banale seringi. Undeva, în subconștientul Cameleonului, prezența lor se asocia cu fapte atroce, cu morți provocate de o banală înțepătură cu acul unor astfel de instrumente împrumutate din tehnica medicală. Trebuia să se țină cât mai departe de atingerea lor mortală. Doar o clipă mai rămase pe gânduri, cumpănindu-și cât mai bine șansele. Apoi, dintr-un salt, ateriză pe cimentul de pe jos și o luă la fugă. O voce poruncitoare îi bubuia în cap: „Sistemul Spartacus", folosește „sistemul Spartacus"! Imediat își aduse aminte cum învinsese cunoscutul erou într-o luptă de gladiatori. Urmărit de dușmani, gonise prin arenă, huiduit de către spectatori. Dar huiduielile se transformaseră curând în aplauze și urale când se înțelesese ce tactică adoptase Spartacus. Acesta își domolea fuga atunci când de el se apropia vreunul dintre hăitași, se întorcea cu fața la el, îl dobora, și apoi o lua din nou la goană, până când simțea în ceafă răsuflarea altui adversar. Îi culcase la pământ, unul câte unul, transformând o dispută inegală într-o victorie a inteligenței, ținută minte până în ziua de azi.

Unul dintre urmăritori îl înșfăcă de haină pe Cameleon. Acesta nu încercă să se smulgă. Dimpotrivă, se întoarse spre agresor, fiind atent la mâna lui dreaptă. Când acesta încercă să-i înfigă acul seringii în braț, îi întoarse mâna cu brutalitate și acesta se înfipse prin stofa de la pantalon în piciorul agresorului. Bărbatul țipă de durere și căzu ca secerat. Cameleonul nu mai apucă să-și reia alergarea. Celălalt individ se afla deja lângă el, puțin dezorientat de scena la care asistase. Scurta clipă de șovăială se dovedi a-i fi fatală. La rândul lui își primi o doză din serul cu care îi era umplută seringa și trupul său se prăbuși cu zgomot pe ciment. Cameleonul aruncă doar o privire ca să contemple prăpădul pe care îl lăsa în urmă. Fără să mai strângă cablurile și simulatoarele din locurile unde le pusese, își luă tălpășița, nu mai înainte de a-și zvârli într-un colț cagula pe care o purtase.

Ieși din hală cu pași târșiți – un bătrân vagabond, cu fața smochinită, nemulțumit parcă de adăpostul pe care și-l alesese pentru o noapte, hotărât să-și găsească un altul, mai ospitalier.

*

* *

Camil Nasta umpluse cu fumul pipei încăperea în care se mai aflau și asociatul său Alin Gorovei și cei doi americanii – Jones Aucland și Mark Ferris, sosiți direct de la Otopeni după ce traversaseră oceanul la bordul unui avion special. Dacă în primele minute se acoperiseră unii pe alții cu acuzații, provocate de faptul că acționaseră fără să se consulte în prealabil asupra modalității de a-l recupera pe Cameleon, acum atmosfera era mai destinsă, o secretară aducând chiar și o tavă pe care se găseau o sticlă de whisky, pahare și un bol cu cuburi de gheață.

– Dacă beau un păhărel, adorm într-o clipită! se lamentă Aucland care suportase cu greu zborul lung și schimbarea de fus orar.

Și totuși, el se servi primul din sticla pântecoasă de *Chivas*, exemplul lui fiind imediat urmat și de către ceilalți. După ce savurară băutura catifelată, Ferris se îngrijoră subit:

– Nu ne poate asculta nimeni?

Gorovei izbucni în râs.

– Fiți pe pace, locul e „curat". Niciun sunet nu răzbate din biroul ăsta.

Conversația se purta în engleză. Ca niște veritabili oameni de afaceri, sub statutul cărora se ascundeau, Nasta și Gorovei foloseau o engleză fluentă, mai apropiată de cea vorbită dincolo de ocean decât în țara lui Shakespeare.

– Am dat-o în bară! zise cu năduf Ferris. Ne-a scăpat de sub nas. Pregătirea pe care i-am oferit-o se întoarce acum împotriva noastră. E așa de bine înzestrat încât nici nu mai putem pune mâna pe el.

– Așa e, întări Nasta și își mângâie mustața uriașă. Auzi: să-i întinzi o capcană, să trimiți după el doi agenți excepționali, și el să-i facă de râs ca pe niște puștani începători! Unde s-a mai văzut asta?

Ferris se foi neliniștit pe scaunul pe care stătea.

– Bine măcar că seringile conțineau un ser tranchilizant și nu unul mortal! Acum am fi decretat doliu în agențiile noastre.

– Și e bine că n-au aflat nimic „presarii". Ce tămbălău s-ar fi iscat! Ce poze de la locul faptei s-ar fi publicat! Și ce comentarii răutăcioase la adresa noastră!

– Într-adevăr, îl aprobă Ferris pe Gorovei, ați înăbușit magistral scandalul. În astfel de ocazii, ai noștri fac și mai urât decât gazetarii voștri.

– Oare? se îndoi Gorovei. Nu-i știi de ce sunt în stare. Când se dezlănțuie nu-i mai poți opri.

Nasta se simți dator și el să intervină. Nu-i plăcea că asupra partenerilor săi se instalase așa de rapid efectul băuturii, care

metamorfoza, ca într-o prestidigitație iscusită, o înfrângere rușinoasă, într-o victorie.

– Haideți mai bine să vedem cum procedăm în continuare, propuse el pe un ton înghețat, aducându-i cu picioarele pe pământ.

Cei patru bărbați uitară de paharele de whisky, și, deși fuseseră asigurați de mai multe ori că locul e perfect izolat fonic, se strânseră în jurul unei mese de consiliu și începură să vorbească în șoaptă.

20
Incognito la bal

Pentru prima oară Cameleonul fusese pe punctul de a da greș într-o acțiune și abia scăpase de urmăritorii lui. De obicei, succesul operațiunilor sale se baza pe factorul surpriză. Apărea când nimeni nu se aștepta, lovea și se făcea nevăzut. Or, de data asta, ceva nu funcționase. Cineva fusese încunoștiințat că va fi în noaptea aceea printre membrii sectei „Frați întru sânge", asistând la spectacolul lor grotesc, și încercase să pună mâna pe el. Cei doi care îl descoperiseră și de care se descotorosise cu greu erau, cu siguranță, niște profesioniști, și avusese mare noroc că reușise să-i anihileze. Fără doar și poate, nu făceau parte dintre smintiții care strigau „Frăție și sânge! Sânge și frăție!" și nu erau, în niciun caz, însărcinați cu protecția lor. Veniseră acolo, în hala unde se ținea întrunirea, numai ca să-l înșface. Dar cum de aflaseră despre ce avea el de gând să facă în noaptea aceea? Doar nu vorbise cu nimeni. Foarte puțin lipsise ca să nu cadă într-o capcană pe care i-o întinseseră. Cine? Nu știa. Cum? Începea să aibă o bănuială. Stătea într-un fotoliu și se uita gânditor la mașinăria faxului. Deci, primise un mesaj cifrat. N-avusese de lucru și se apucase să-l decodifice, aducându-și aminte cum se procedează, ce tehnică trebuie folosită. Așa aflase despre practicile „sectei ucigașe", despre întâlnirile ei secrete. Scăpase ca printr-o minune din cursă. Dar altceva îl punea pe gânduri. Cineva îi știa numărul de fax și încerca să comunice cu el. Nu. Nu numai să comunice. Persoana respectivă nu era

interesată să poarte un dialog. Pur și simplu căuta să-l înhațe. În ce scop? Pentru cine era el atât de important încât să se trimită pe urmele lui doi mercenari înarmați cu instrumente sofisticate și cu misiunea precisă de a-l răpi? În fața cui ar fi fost dus? Cui ar fi trebuit să-i dea socoteală? De ce? Nu știa să-și răspundă la noianul de întrebări provocate de încăierarea din hala ruinată. În primul rând, pentru că încă nu știa cine este el. De unde avea pregătirea asta și de luptător, și de agent secret? Fusese cumva în armată, dezertase și acum se făceau eforturi ca să-l recupereze? Făcuse parte dintr-o rețea de spionaj? Dar cum se explica atunci existența „bârlogului"? Dacă ar mai fi știut și alții de el, le-ar fi fost simplu să vină aici și să-l ia ca din oală. Or, se pare că nu-i cunoștea nimeni locația. Dar atunci cine îl înzestrase cu o asemenea aparatură modernă, cu calculatoare, cu fax, cu imprimantă laser, cu copiatoare, până și cu mașină de tocat hârtie? Din ce bani? Într-un safe găsise un teanc mare de bancnote. Din când în când, lua de acolo pentru cheltuielile zilnice, diverse sume care îi asigurau un trai îmbelșugat, în ciuda faptului că ieșea pe stradă în haine umile, ca să nu dea de bănuit. Dar pentru a achiziționa toată aparatura care se găsea în casă i-ar fi trebuit o avere. De unde făcuse rost de ea? De cine se ascundea? De ce se amesteca în fapte care, în fond, nu-l priveau în mod direct? Nu exista decât o cheie pentru acest mister: să afle cine este el de fapt. Dar nimic nu-l ajuta să risipească vălul care acoperea secretul identității sale. Până atunci însă, ca să nu-l mai inoportuneze nimeni, scoase faxul din priză.

*

* *

– De fapt, ce naiba căutăm noi aici?

Cornelia era profund nedumerită. Se îmbrăcase pentru recepția asta într-o rochie neagră, de o croială sobră, iar la gât își pusese un șirag de perle. Chiar dacă alesese ce-avea mai bun în garderobă, nu putea rivaliza cu doamnele din înalta societate care își însoțeau bărbații la tradiționalul „Bal al

oamenilor de afaceri". Acestea erau împovărate de coliere din platină cu diamante, cu cerceii și brățările aferente. Nici degetele nu scăpaseră de încătușarea unor inele mari, cu pietre așezate în monturi complicate. Unele dintre ele își împodobiseră și gleznele cu lănțișoare din aur alb – cel mai amărât valora mai mult decât salariul mediu pe economie. Cele mai îndrăznețe stârneau senzație cu briliante pe degetele picioarelor. Și totuși, privirile erau mai des îndreptate spre câteva domnișoare care purtau bustiere și lăsau să se vadă, agățate le buric, unul sau mai multe inele clinchetitoare. Toaletele și bijuteriile erau în marea lor majoritate de bun gust; dar combinate deseori fără nicio urmă de rafinament păreau de duzină, cumpărate parcă la kilogram. O parte din PIB-ul țării se etala la purtător.

Și Miron Cernat se pusese la patru ace, dar nu se mișca mai stingherit decât deobicei de hainele pe care le purta doar la ocazii. Expresia lui de copil mare și neajutorat era cea dintotdeauna. Nu părea să fie contrariat nici de bărbații care purtau ghiuluri de-o tonă și brățări groase, ca niște lanțuri pentru câini deosebit de răi și ranchiunoși.

Clubul Diplomaților era arhiplin. Posesorii unora dintre cele mai grase conturi în băncile din țară ținuseră să fie prezenți la acest eveniment monden, anunțat cu mult tam-tam de multă vreme, în ziare și reviste, la posturile de radio și de televiziune. Era un minunat prilej de a mai afla cine cu cine se ține, ce mariaje se mai pun la cale, ce căsătorii sunt pe năsălie, ce mai poartă cuconetul care se respectă și, de ce nu, însemna și o posibilitate de a ciocni un pahar, fără ca nevestele să se uite chiorâș fiindcă se ia prea mult la bord. Mulți dintre cei prezenți se dușmăneau de moarte, dar, de ochii lumii, își zâmbeau strâmb și schimbau saluturi din complezență. Într-un fel, socoteau orele pe care le petreceau în acest spațiu ca pe un armistițiu, după care ostilitățile puteau fi reluate oricând. Accesul presei fusese interzis. Marii oameni de afaceri n-aveau niciun chef să apară cu sarmaua în gură în fotografii sub care l-ar fi fost

tipărite texte acide. Pe cât de uriașă desfășurare de forțe însemnase campania publicitară de promovare a evenimentului, pe atât de discretă se dorea petrecerea propriu-zisă. De aceea, la intrare se făcea un control riguros, care ar fi pus la grea încercare și pe un șoricel dornic să ia legătura cu vreun amic din acest perimetru.

Cornelia nu pierdea din vedere un pandantiv uriaș care atârna ca o piatră de moară la gâtul unei matroane marcate puternic de trecerea timpului.

– Pun pariu că dacă îl întrebi pe oricare dintre ei cum și-a făcut averea o să-ți toarne povestea cu suta de dolari – împrumutată, evident! – necesară ca să-și deschidă o firmă. A naibii sută de dolari! Cum dracu a făcut ea atâția pui?

Miron se uită neliniștit în jur. Erau singurii ziariști care înșelaseră vigilența cerberilor de la intrare.

– Ai uitat unde te afli? Vorbește mai frumos, sau măcar mai încet! Ne-aruncă ăștia afară ca pe niște măsele stricate. Nu vezi cum arată bodyguarzii? Dacă ne iau la poceală n-au destui medici la spitalul de urgență ca să ne pună oasele la loc.

Într-adevăr, câțiva vlăjgani, mai înalți cu un cap decât cei din jurul lor, se plimbau cu un aer important prin mulțime, de parcă totul ar fi fost organizat în cinstea lor. Mai rămânea să pufnească nemulțumiți de calitatea serviciilor sau de componența anturajului.

Un grăsan pe care smochingul îl strângea ca o armură se uita curios la ei. Nu știa de unde să-i ia. Intrigat, li se alătură și-i întrebă, ținând o havană în gură.

– Nu vă supărați... Parcă vă știu de undeva. Lucrați în comerț?

– Nu, îi răspunse Cornelia pe un ton politicos. Noi ne ocupăm de avicultură și apicultură.

– Da? Și ies bani din afacerea asta?

– Îi întoarcem cu lopata.

– Interesant, mai zise grăsanul și, simțind că este luat peste picior, se îndepărtă rapid, lăsând în urmă un miros greu de tutun.

Un chelner trecu pe lângă ei cu o tavă încărcată cu pahare cu Chivas. Luară amândoi câte un pahar. Fiecare sorbi din licoarea catifelată și rece, cu gândurile în altă parte.

– Proastă idee ai mai avut! răbufni Cornelia. Ce căutăm noi aici?

Colegul ei era de o altă părere.

– Ba e o idee foarte bună! Fii cu ochii în patru și ciulește urechile. O să iasă un reportaj senzațional. Incognito la „Balul oamenilor de afaceri". Ce vrei mai mult? Dacă ai ști cât de greu am făcut rost de invitații!

Brusc, Cornelia se molipsi de entuziasmul lui Miron.

– Incognito la „Balul oamenilor de afaceri"!, repetă ea încântată. Ăsta poate fi chiar titlul articolului.

– Ce mai aștepți? Umblă în stânga, în dreapta...

În jurul meselor lungi încărcate cu bunătăți, era îmbulzeală. Fiecare se străduia să apuce din bucatele preparate cu mult dichis, supuse unui proces rapid de dispariție, de parcă un animal uriaș, cu zeci de guri hulpave, se năpustise asupra lor, propunându-și să le dea gata în cel mai scurt timp. Chelnerii abia mai pridideau să umple paharele. Se bea în special gin tonic, whisky-ul era și el la mare căutare, dar unii mai în vârstă preferau berea și vinurile albe.

Pe pajiștea din jurul Clubului fusese ridicată o estradă pe care câțiva instrumentiști se dădeau de ceasul morții să împace toate preferințele muzicale.

Mai era puțin și cobora întunericul, dar se aprinseseră deja felinarele montate în cele mai neașteptate locuri. Vaporașele de pe lacul din apropiere se retrăgeau spre debarcader. Câțiva îndrăgostiți uitaseră să-și cronometreze plimbarea cu barca și un paznic îi fluiera să se întoarcă grabnic la mal. Nu adia nicio boare de vânt. Arșița zilei care trecuse încă se mai simțea. Câteva aspersoare udau cu vrednicie iarba tunsă scurt și destul

de bine îngrijită. Ghirlande de becuri multicolore erau agățate între pomi. Din când în când, baloane își luau zborul spre înălțimi. Parcă de când era lumea toți o țineau într-o petrecere.

Miron o căuta de zor pe Cornelia. Dar ziarista cu chip atrăgător dispăruse fără urmă. Probabil că se antrenase într-o discuție aprinsă cu vreo cunoștință întâlnită întâmplător, deși era greu să dea în ambianța asta simandicoasă peste vreunul dintre prietenii săi. Mai degrabă i se făcuse foame și pândea răbdătoare o breșă în zidul uman ridicat în jurul meselor lungi, prin care să se strecoare și ea. În cele din urmă o zări – nu, nu era nici furată de vreo conversație și nici nu stătea la coadă cu speranța că va mai prinde măcar o ciozvârtă din purcelușii de lapte tolăniți cu mere în gură pe platourile din vasta expoziție culinară. Pur și simplu se uita cu disperare după el, îi făcea semne cu mâna, ca și cum ar fi avut și ea, la rândul său, de comunicat un pont grozav. Tocmai când reușiseră să se apropie doar la câțiva metri, se creă o busculadă care îi îndepărtă din nou unul de altul. Toți vroiau să ajungă lângă Miss România care tocmai își făcuse apariția înconjurată de un grup de admiratori. După câte se părea, avea șanse să câștige titlul de Miss Univers – în curând urma să plece la marea confruntare internațională a celor mai frumoase fete din lume. Era nu numai arătoasă, dar avea și o inteligență sclipitoare și o cultură mai puțin obișnuită la o tânără căreia natura îi hărăzise să i se aștearnă totul la picioare, fără ca ea să miște un deget.

Iar oaspeții soseau, soseau mereu... Chiolhanul încă nu ajunsese la punctul culminant. Erau așteptate diverse momente susținute de către actori binecunoscuți, care aveau să ia în seara asta, pentru interpretarea unei scenete de zece minute, mai mult decât leafa lor pe mai multe luni. Se organizase și o tombolă, se primeau înscrieri la diverse concursuri de perspicacitate și de cunoștințe generale. De asemenea, urma să aibă loc o mică festivitate în cadrul căreia unui cunoscut

om de afaceri avea să i se decerneze un trofeu, ca semn al contribuției sale la prosperitatea nației.

După mai multe încercări infructuoase, Miron reuși să dea peste Cornelia, care era absorbită de contemplarea spectacolului oferit tocmai de această festivitate. Fata îl strânse de mână, ca și cum i-ar fi fost frică să nu plece de lângă ea.

– Pe unde umbli? Stai aici! O să te strâmbi de râs. N-am asistat niciodată la un caraghioslâc mai mare.

Scena se desfășura pe mica estradă de pe pajiște. Pe ea apăruse un omuleț sfrijit, al cărui papion de la gât, dacă s-ar fi rotit de câteva ori, ca o elice, l-ar fi săltat cu siguranță în aer și, odată ajuns acolo, cu greu ar mai fi revenit pe pământ. Individul făcea elogiul faptelor trecute, prezente și viitoare ale domnului Gherasim, care, prin activitatea sa în domeniul petrolier, stârnise până și admirația străinătății. Domnul Gherasim stătea lângă el și încuviința dând din cap. Văzuse cu siguranță prea multe episoade din serialul Dallas și se socotea o rudă a lui J.R., dacă nu cumva chiar autenticul J.R.

Cornelia nu reuși să se abțină și pufni în râs. Priviri severe se ațintiră asupra sa.

– Liniște! S-auzim vorbitorul.

Acesta se rotea undeva, la câțiva metri de sol, de unde rostea în continuare cuvinte înmărmuritoare ca oximoron, implementare, exhaustiv. Era de mirare că nu i se strepeziseră încă dinții.

Mica festivitate luase sfârșit. Miron și Cornelia se pierduseră din nou unul de altul. Dar se lăsaseră păgubași să se mai caute și așteptau ca hazardul să-i pună din nou față în față.

Orchestra se dezlănțuise cu frenezie, invitând perechile la dans, însă se auziră doar câteva acorduri. În virtutea inerției, unii se mai rotiră în ritmul unei muzici care răsuna doar în urechile lor.

Pe estradă își făcuse apariția un bărbat îmbrăcat într-un costum alb, de o croială impecabilă. Pe față purta un ciorap

de nailon. Într-o mână ţinea un pistol, iar în cealaltă apucase unul dintre microfoanele formaţiei reduse la tăcere.

– Doamnelor, domnişoarelor şi domnilor! Regret că trebuie să vă stricăm petrecerea. Dar avem o mare nevoie de bijuteriile şi portofelele dumneavoastră.

Continuă renunţând la tonul politicos de mai înainte şi agitând prin aer pistolul.

– Ăsta e un hold-up! zbieră el. Ca să fiu înţeles de către toată lumea, aveţi prilejul să asistaţi la un jaf în toată regula!

21
Hold-up

– Atenție! Ăsta-i un jaf! repetă omul în costum alb și cu un ciorap de nailon pe cap.

Mulțimea se buluci în jurul estradei, presimțind un moment comic deosebit de original. Unii însă continuau să rămână lângă mesele încărcate cu bunătăți și băuturi.

În sfârșit, individul care agita un pistol în aer realiză că nu e luat în serios. Zbieră și mai tare în microfon:

– La intrare, în grădină, în clădire sunt postați oamenii mei. Toți sunt înarmați și au ordin să tragă în oricine nu se supune poruncilor mele. Nimeni nu mai intră, nimeni nu mai iese!

Treptat-treptat, toți oaspeții aflați în seara aceea la Clubul Diplomaților începură să-și dea seama că momentul pe care îl trăiau nu era o glumă a organizatorilor. Rămaseră ca niște stane de piatră în locurile unde se găseau. Vreo trei sute de inși bine îmbrăcați și cărora li se părea că lumea le stă la picioare se uitau acum buimaci unii la alții. Câteva cucoane începură să țipe.

– Liniște! urlă omul în costum alb. Așezați-vă unul în spatele celuilalt și îndreptați-vă, fără gesturi eroice spre estradă. Am aici niște genți. Puneți în ele tot ce aveți de valoare – bijuterii, bani, ceasuri, telefoane mobile... Primim și cărți de credit. După aceea treceți în partea aceea – cu un gest arătă o porțiune a gazonului – și așteptați fără comentarii ca toată lumea să termine de executat ordinul meu. Nu încercați să pitiți

vreun obiect – veți fi controlați. După aceea sunteți liberi. N-o să pățiți nimic dacă sunteți cuminți.

Se auziră murmure, vociferări.

– Asta e nemaipomenit! Ce nerușinare! Să fim tâlhăriți într-un club select! Poliția! Să cheme cineva poliția!

Omul în costum alb izbucni în râs.

– Nu vă obosiți să chemați poliția – firele telefonice sunt rupte. Și nu vă căzniți să luați legătura cu ea prin celulare. Ne-am gândit la toate. De vreo două ore, la dispeceratul poliției cineva sună și semnalează jafuri imaginare la diferite bănci din București. Acum, sticleții aleargă cu limba scoasă să pună mâna pe țicnitul care îi deranjează cu apeluri false. N-o să vină nimeni să verifice dacă vreun eventual apel de aici e adevărat sau nu. Mai bine lăsați-vă păgubași! Dar, ca să fim și mai siguri, păstrați-vă aparatele în buzunare! Cine îl scoate e împușcat pe loc.

Bărbatul nu părea deloc pus pe glumă. Uluiți de ce li se întâmplă, de voie, de nevoie formară cu toții un șir lung, și fiecare, trecând prin fața estradei, arunca în gențile de piele inele, cercei, brățări, lanțuri de la gât, hârtii de o sută de dolari... Scena aducea aminte de o colectă grandioasă organizată cu ocazia sărbătorilor de iarnă. Numai chipurile crispate ale generoșilor donatori contrastau cu un moment festiv.

– Așa, așa, încuraja omul în costum alb pe câte o cucoană care se căznea să-și scoată inelul de pe deget. Dați-mi voie să vă ajut, îi spunea el pe un ton batjocoritor.

Scăpat de sub supraveghere, un bărbat se aruncă în lac. Câțiva indivizi înarmați scrutară apa la lumina lanternelor, dar niciun cap nu se ivi la suprafață.

Șeful bandei urlă scos din minți:

– Dobitocilor! Cum de-ați uitat să faceți de pază la mal?

– Cine și-a închipuit că are vreunul chef de scaldă la ora asta? îndrăzni să-i răspundă cel care părea să-i fie un soi de aghiotant. N-are unde să se ducă. Dacă o fi fost și cu băutura la nas, poate s-a și înecat.

– Gura! Și ochii cât sarmaua.

Jaful continua fără incidente. Genţile se umpleau de către invitaţii tot mai pleoştiţi. Mai marele hoţilor îşi dădu seama de atmosfera lugubră şi interveni cu o voce înveselită de imaginea prăzii bogate:

– Orchestra! Să cânte orchestra! Doar nu suntem la înmormântare. Ziceţi ceva vesel.

Instrumentiştii – buzunăriţi printre cei dintâi – porniră să interpreteze, fără niciun chef, *Valurile Dunării.*

– Altceva nu ştiţi? Asta m-adoarme.

În curând, o lambadă, mai puţin înfocată decât o gândise compozitorul, răsună pe pajişte.

– Aşa da! Acum simt că trăiesc.

Şeful îşi părăsise locul de pe estradă, lăsându-l pe aghiotantul său să se ocupe de preluarea de la invitaţi a obiectelor de valoare aflate asupra lor. Acum se plimba prin dreptul meselor încărcate cu bunătăţi, ciugulea de ici, de colo, ridicându-şi puţin ciorapul ca să-i lase liberă gura şi comenta din când în când, cu vădită ironie.

– Mmm! Icre negre! Bun. Foarte bun. Aici ce-aveam? Tartine cu brânză şi cu şuncă de Praga? Banal. Dar aici? Cârnăciori olteneşti? Mda... În schimb peştele face toate paralele. Pentru asta merita într-adevăr să fi venit aici. Şi nici puiul nu e rău preparat. Foarte bun bucătar. Iar purcelușul de lapte e de-a dreptul delicios!

Furat de evenimente, un chelner rămăsese în mână cu tava încărcată cu pahare pline.

– Lasă tava jos, fiule! îi zise şeful cu mărinimie. Şi dă-mi şi mie un pahar cu... ce ai acolo? gin, whisky... dă-mi un pahar cu vin alb.

Sorbi puţin şi puse paharul la loc pe tavă.

– Excelent! De! Organismul unui om de afaceri e delicat, cere numai finețuri! Alde noi ne mulţumim şi cu poşirca din comerţ. Ceva nu e în regulă aici.

Ceva nu era în regulă nici lângă estradă unde izbucnise o ceartă violentă. Într-o clipă, șeful fu acolo.

– Ce se-ntâmplă?

Aghiotantul era vădit încurcat.

– Ăstuia nu-i iese ghiulul de pe deget!

Transpirat din cap până-n picioare, un tip durduliu făcea sforțări să extragă de pe un cârnăcior de la mâna stângă un ghiul de dimensiuni impozante.

– Pentru asta faceți atâta tevatură? Nu poate omul să se răcorească un pic! Ia dă nenicule mâna încoace!

Încrezător, grăsanul îl ascultă. Cu o mișcare neașteptată, șeful îi reteză degetul cu un cuțit pe care îl scosese din buzunar. Grăsanul căzu fulgerat de durere.

– Frumoasă piesă! zise căpetenia bandiților și aruncă ghiulul cu deget cu tot într-una din genți.

O clipă, invitații rămaseră cu gura căscată. Apoi începură din nou să urle:

– Poliția! Poliția!

Cornelia se repezi la cel căzut în iarbă și îi înfășură într-un prosop mâna însângerată.

– Ai să dai socoteală, ticălosule! îi zise ea șefului cuprinsă de furie.

– Ei nu zău? Cui? Ție? Sau poate la tribunal? Avocații mei mă scot basma curată cât ai zice peșteț Dar mai întâi ar trebui să fiu prins! Or, până acum n-am fost prins niciodată.

– Nemernicule! Cum de te mai rabdă pământul!

– Uite că mă rabdă! Dar focoasă mai ești! Vezi să nu-ți dau rochia peste cap și să le spun oamenilor mei să-ți facă felul de față cu toată lumea! Fă ciocul mic!

Cornelia simți că e mai bine să-și țină gura. N-avea simpatie pentru oamenii de afaceri – pe cei mai mulți îi socotea corupți, mincinoși și găunoși: dar individul căruia i se tăiase un deget îi stârnea mila. De aceea continuă să se ocupe de el, căutându-l în același timp pe Miron. Zăpăcitul ei de coleg ar

putea să o pățească urât dacă, aiurit cum e, se ia la harță cu borfașii, neînțelegând, de fapt, ce se petrece.

Un nou incident îi atrase însă atenția. Un alt om de afaceri, cam la cincizeci de ani, cu părul puternic grizonat, se împotrivea să-și descheie cămașa ca să fie controlat dacă nu cumva are un lanț la gât. Se zbătea în brațele a doi borfași cu o putere pe care nimeni n-ar fi bănuit s-o aibă la vârsta lui.

– Cu tine ce dracu mai e? se miră șeful hoților. O faci pe viteazul?

Îl lovi năpraznic sub bărbie și insul se lăsă moale în brațele celor doi. Aceștia nu se mai obosiră să-i descheie cămașa și i-o sfâșiară ca pe o cârpă. Sub zdreanța dintr-un material costisitor se ivi un lanț masiv de aur.

– Pentru atâta lucru merită oare să te lupți? filozofă bărbatul în costum alb, și-i smulse lanțul fără să țină cont ce durere i-ar putea provoca. După care se uită mai atent la pieptul dezgolit și aproape fără păr. Rămase o clipă pe gânduri și brusc îl cuprinse veselia.

– Nu se poate! Ia veniți încoace, băieți! zise el râzând.

Câțiva membri din bandă se apropiară curioși să vadă ce stârnise buna dispoziție a șefului lor. Se uitară și ei la pieptul celui căzut și izbucniră, la rândul lor, în hohote.

– Nu se poate! zise unul dintre ei.

– Ba uite că se poate!, îi răspunse șeful înecându-se de râs. Nenicul ăsta e din branșa noastră. A făcut pârnaie. Uite ce tatuaj frumos are. Numai la Jilava se fac tatuaje așa frumoase, ca amintire a zilelor petrecute acolo. Gorobetele s-a ajuns, acum e om de afaceri, știab respectat. De ce n-ai zis că ești de-al nostru? Te-am fi iertat.

Gorobetele n-avea cum să-i răspundă. Încă nu se dezmeticise în urma loviturii încasate.

Șeful își potoli râsul și deveni sever.

– Gașperilor, treceți la treabă. Nu mai frecați manganu! Hai că nu mai aveți mulți mușterii!

Într-adevăr, mai rămăseseră doar câțiva invitați care mai trebuiau să-și dea obolul și așteptau resemnați să le vină rândul. Orchestra continua să cânte, ca și cum petrecerea era în toi.

O pereche se certa în șoaptă:

– Cine dracu te-a pus să-ți atârni pe tine ce-aveai mai bun? Ai vrut să te dai mare, toanto! Acu o să rămâi fără bijuuri!

– Da' pe tine cine te-a pus să m-aduci aici? O data mă scoți în lume și atunci se întâmplă ceva de pomină.

– Liniște! strigă șeful. Reclamațile se primesc în altă parte.

Cornelia îl pusese pe linia de plutire pe omul rămas fără un deget și acum se uita după Miron cu îngrijorare. Oare nu i s-o fi făcut rău și o fi zăcând printr-un tufiș? Sau stă pitit pe undeva și își notează în carnețel tot ce vede, pentru ca să scrie un reportaj bombă?

Un tânăr lansat de curând în afaceri nu mai rezistă la tensiunea provocată de descinderea borfașilor. Crezându-se neobservat, încercă să formeze un număr la micul telefon mobil ascuns în palmă. Îndată se trezi cu telefonul smuls din mână de șeful a cărui nervozitate creștea pe măsură ce operațiunea pusă la cale de el se apropia de sfârșit.

– Unde te trezești, amice? Ai uitat ce-am spus? Fără telefoane! Ai merita să te împușc pe loc! Ai să te alegi doar cu o bușeală zdravănă.

La un semn, doi dintre membrii bandei îl înșfăcară pe tânăr și începură să-i care cu pumnii și cu picioarele, unde nimereau, lăsându-l aproape în nesimțire.

– Lăsați-l că-i ajunge! îi potoli șeful cu un semn.

Orchestra încetă să cânte pe neașteptate. Intrigat, omul în costum alb se uită înspre estradă. Dar oamenii lui dispăruseră. Nici măcar aghiotantul nu mai era acolo. O luă la fugă cu pistolul în mână.

– Hei! Unde sunteți?

Nu-i răspunse nimeni. Genții încărcate cu bijuterii rămăseseră deschise pe podium.

Din ce în ce mai neliniștit, șeful își căută din priviri pe ceilați membri ai bandei. Nu zări pe nici unul.

– Hai! Gata cu gluma! Luați genţile și valea!

Din nou niciun răspuns. Doar mulțimea care se uita la el încremenită.

– Vă omor! Unde v-ați ascuns?

Cuprins de panică, începu să alerge de colo-colo, neînțelegând ce s-a întâmplat. Deodată se împedică, gata-gata să cadă. Se uită în jos și încremeni de mirare. Pe iarba tunsă scurt zăcea unul dintre oamenii lui.

– Mișcă dracului de-aici! Doar n-ai băut!

Celălalt însă rămânea în continuare întins pe jos, cu fața acoperită de ciorap la pământ. Parcă dormea. Îl întoarse, îl mirosi – nu simți iz de băutură – și nu descoperi nici urma vreunei lovituri.

– Cine a făcut asta are să mi-o plătească! zbieră el, dar nu mai părea foarte sigur pe el. Hei! Voi ceilalți! Făce-ți-vă încoace!

De nicăieri însă n-apărea niciunul dintre dintre oamenii lui.

Deodată, un glas se auzi la microfonul instalat pe estradă.

– Predă-te! N-ai nicio șansă.

Uluit, se uită în direcția de unde venea glasul. La început crezu că e unul dintre ai lui – un individ într-un costum gris-fer, cu un ciorap de nailon pe cap. Nu. Nu nu-l recunoștea. În mâini ținea un pistol-mitralieră pe care îl ținea îndreptat spre el.

– Tu cine dracu mai ești? întrebă șeful, simțind cum îi fuge pământul de sub picioare.

Celălalt nu părea să fi auzit întrebarea.

– Oamenii tăi au fost scoși din circulație. Ai rămas singur. Predă-te dacă vrei să scapi cu viață!

Omul în costum alb arunca priviri de fiară încolțită, căutând o scăpare. O zări lângă el pe Cornelia care urmărea cu suflarea tăiată scena. O înșfăcă și îi puse pistolul la tâmpla dreaptă.

– Dacă faci vreo mișcare îi zbor creierii!, amenință el și începu să se retragă spre ieșire, atent ca nu cumva să-l împiedice cineva.

Omul de pe podium nu se așteptase la mișcarea asta. Lăsă arma în jos, urmărindu-i din ochi pe cei doi cum se îndepărtează. Mai strigă doar în microfon:

– Dacă îi clintești un singur fir de păr, te jupoi de viu!

Apoi, pe neașteptate, o luă la fugă și dispăru și el în niște boscheți.

22
O lovitură de presă

Niciodată Miron Cernat nu fusese așa de asaltat în redacție de către colegii săi, dornici să afle cât mai multe amănunte despre tentativa de jaf de la Clubul Diplomaților – mai marele tâlharilor îl numise „hold-up", deși nu era vorba despre un furt dintr-o bancă. Timidul gazetar era și mai timorat decât de obicei de atenția care i se acorda. Ar fi preferat să-l lase toată lumea în pace. Unii îl invidiau – „mare baftă pe mormolocul ăsta, să fie de față la un jaf armat, o să rupă gura târgului cu un articol-bombă despre ce s-a petrecut acolo". Alții îl bruftuluiau – „de ce n-ai avut grijă de colega ta, căscatule, cine știe pe mâna cui a încăput, poate că nici nu mai e în viață, sau poate că individul ăla în costum alb o ține sechestrată și, din răzbunare, își bate joc de ea, o silește să se prostitueze, sau o torturează, sau cine știe ce naiba îi face, ăștia cărora le filează o lampă sunt în stare de orice". Fiecare propunea cele mai fanteziste scenarii în legătură cu ziarista răpită. Miron îi asculta pe toți în tăcere și era și mai ursuz ca de obicei. Până și redactorul șef – Balaurul – nu reușea să-l scoată din muțenie. Îl trăsese în cușca lui de sticlă de unde supraveghea agitația subalternilor săi și încerca să-l descoasă. Era noapte, era obosit, cu ochii încercănați, dar tot dorea să fie la curent cu ceea ce se întâmplase la Clubul Diplomaților.

– Ce-ați căutat amândoi la recepția aia?

Miron își privea bombeurile de la pantofi, de parcă ar fi fost nemulțumit de strălucirea lor.

– Am vrut să ne documentăm pentru un reportaj despre viața mondenă.

Balaurul se scărpină în cap, luă un creion și începu să-l ascută cu o lamă, deși vârful subțire amenința să se rupă.

– Foarte bine! Și de unde a apărut omul în costum alb? Banditul? Cum a pătruns acolo?

– De unde vreți să știu?

– Și chiar era înarmat?

– Da. Și el, și cei care îl însoțeau.

– Și n-ai putut să-ți dai seama cine sunt?

– Cum aș fi putut? Toți aveau ciorapi de mătase trași pe cap. Arătau de groază!

– Și? Zi mai departe! Ce dracu! Trebuie să-ți trag vorbele cu cleștele din gură? Fă-mi o relatare completă!

– I-au buzunărit pe toți cei de față.

– Și pe tine?

– Și pe mine. Ce? Cu ce eram eu mai breaz ca alții?

– Ce ți-au luat?

– Portofelul. M-au lăsat golaș: tocmai luasem drepturile de autor.

– Dar de unde a venit necunoscutul care l-a pus pe fugă? Era printre invitați?

– Posibil.

– Nu ești sigur?

– Nu.

– Și ce-a făcut?

– I-a adormit pe hoți cu ajutorul unui spray paralizant. Au căzut ca secerați pe iarbă. Doar șeful lor a scăpat.

– Cum așa?

– I s-o fi terminat spray-ul.

Balaurul era vizibil exasperat de concizia răspunsurilor.

– Dar cum de-a înșfăcat-o pe Cornelia? Tu unde erai?

– Nu eram lângă ea. Mă dusesem să iau un suc sau un sandvici, nu mai știu exact ce.

– Și?

– Șeful bandei a luat-o pe Cornelia drept scut uman și a reușit să scape.

– Salvatorul misterios n-a intervenit?

– N-avea cum.

– Era și el înarmat?

– Da.

– Și-atunci?

– Și-atunci ce?

Pentru prima oară de când stăteau de vorbă, Miron își ieșise din sărite. Nu se așteptase la un astfel de interogatoriu.

– De ce n-a tras? Să fi tras măcar în aer, ca să-l sperie, zise bățos redactorul șef.

Ziaristul se uită cu milă la el.

– Un bandit ca individul ăla în costum alb n-avea cum să se sperie de un foc tras în aer.

– Poate că ai dreptate, zise celălalt pe un ton împăciuitor. Dar cine ar putea fi individul care a intervenit și le-a stricat hoților planul?

– De unde vreți să știu?

– Poate fi Cameleonul? Ăsta apare pe nepusă masă unde e ceva neobișnuit.

– Poate fi și el, dar și altcineva. N-am de unde să știu.

– Și după ce șeful bandiților a plecat cu fata noastră, celălalt ce-a mai făcut?

– A dispărut fără urmă.

– Cum așa? S-a evaporat?

– Se poate spune și așa.

– Nimeni n-a încercat să-l oprească?

– Cine să-l oprească? Toți eram înmărmuriți.

– Dacă eram în locul tău, nu-l lăsam să plece așa, cu una, cu două. L-aș fi luat din scurt ca să știu cine este. Foarte curios mi se pare altceva: zici că purta și el un ciorap pe cap.

– Da.

– Ciudat mod de a veni la o recepție cu un ciorap de damă în buzunar. Și cu un spray paralizant în buzunar.

– Dar n-am spus c-a fost acolo de la început.

– Totuși, nu pricep cum s-a volatilizat. Îți repet: eu mă repezeam la el și îi smulgeam ciorapul care îi acoperea fața.

– Altădată mi-aș dori să fie oricine altcineva în locul meu într-o astfel de situație. Mie unuia mi-a ajuns. Am să mă feresc ca dracu de tămâie de orice loc unde se adună tipi cu bani și cu bijuterii asupra lor.

Redactorul șef nu se dădea bătut și-l bombarda în continuare cu întrebări.

– Dar cum de n-a fost prins niciunul dintre borfași?

– Imediat după fuga șefului lor, s-au dezemeticit și au șters-o.

– Mare păcat! Măcar pe unul să-l fi înhățat cineva. Acum am fi știut totul despre cel care a organizat tâlhăria.

– Mi-e teamă că nimeni n-ar fi îndrăznit să se atingă de vreunul dintre ei. V-am mai spus: toți erau înarmați.

Balaurul oftă. Era vădit nemulțumit pentru că lucrurile nu se desfășuraseră cum ar fi crezut el de cuviință.

– Și pe Cornelia oare unde o fi dus-o?

– Scuzați-mă, dar îmi puneți niște întrebări de parcă aș fi făcut și eu parte din bandă. De unde să știu unde a dus-o? În vreo ascunzătoare, în vreun bârlog de-al lui, naiba să-l ia, că m-a făcut să-mi treacă fiori reci pe șira spinării. Credeam că numai în filme se poate petrece așa ceva. Se duce omul liniștit la o petrecere și se trezește în plin coșmar.

– Ah, cum de n-am fost eu acolo!

– Ce-ați fi făcut?

– I-aș fi zdrobit pe ticăloșii ăia! Chisăliță i-aș fi făcut.

În ochii lui Miron se putea citi o imensă plictiseală. Tocmai vroia să plece când ușa cuștii de sticlă se deschise vijelios și un tinerel cu fața pistruiată și îmbujorată de emoție se năpusti în încăpere.

– Șefu! E tare! A sunat răpitorul. Vrea un milion de parai în schimbul Corneliei. Dacă în 24 de ore nu primește banii, începe să ne-o trimită în tranșe.

– Cum adică în tranșe? întrebă nedumerit Balaurul, renunțând să mai ascută creionul.

– Adică azi un deget, mâine o ureche, poimâine nasul...

– Ăsta e țicnit de-a binelea! De unde-o să luăm banii ăștia?

– A zis că mai sună peste trei ore ca să afle ce-am hotărât.

Redactorul șef nu-și revenea din uluială.

– Dar de ce ne cere nouă? De ce nu cere familiei? Nici dacă renunțăm toți la lefuri pe mai mulți ani, tot n-avem de unde acoperi suma asta.

– Poate că patronul..., îndrăzni să zică Miron.

Redactorul șef izbucni în râs.

– Patronul...Ești glumeț. Pun pariu că dacă îi fac propunerea asta, nici nu-l mai găsesc a doua oară la telefon.

Pe Miron îl cuprinsese brusc agitația.

– Trebuie să facem rost de bani... Altfel, Cornelia e în primejdie...

– Mai bine nu l-ai fi lăsat pe nenorocitul ăla s-o răpească... Acum degeaba te dai de ceasul morții. Suntem în găleată. Nu văd nicio ieșire.

– Poate că putem face un apel la bogătanii care au fost la recepție. Pentru ei ar fi un mizilic să pună mână de la mână și să plătească răscumpărarea.

De data asta Balaurul se uită cu milă infinită la Miron.

– Asta da, idee! Crezi tu că ălora le pasă cât negru sub unghie de niște amărâți ca noi! Parcă nu știi cât de cărpănoși sunt. Cum crezi că au făcut avere? Zvârlind cu gologanii în stânga și în dreapta?

– Dar e o problemă de viață și de moarte! Nu pot rămâne insensibili.

– Ba ai să-i vezi ce insensibili sunt! Fă numai încercarea să le ceri ceva.

– Atunci nu ne mai rămâne decât să cerem sprijinul poliției.

Pistruiatul care adusese vestea despre cererea de răscumpărare se foi neliniștit.

– Individul a zis că dacă se amestecă poliția încetează orice negociere și ne-o dă pe Cornelia tocmai bună de condus la groapă. Chiar așa s-a și exprimat: că suportă el cheltuielile de înmormântare.

– Ăsta-i țicnit!, zise din nou redactorul șef. Ce are cu biata fată? I-a făcut ceva?

– Parcă asta are vreo importanță pentru el? Dacă nu i-a reușit lovitura de la Clubul Diplomaților, caută să dea o alta. Numai banul să iasă.

Pistruiatul mai vru să spună ceva, dar Balaurul îl repezi mânios:

– Tu n-ai treabă? Șterge-o la muncă!

Tinerelul se făcu nevăzut cât ai clipi. Cei doi bărbați rămași în cușca de sticlă se uitau unul la altul.

– Nasoală chestie! întrerupse cel mai în vârstă tăcerea.

– Așa e, recunoscu Miron.

Deodată, spre surprinderea lui, redactorul șef se lovi cu palma pe frunte.

– Extraordinar! Cum de nu mi-am dat seama! Avem o șansă unică. O să dăm lovitura!

– Ce șansă? Ce lovitură? întrebă nedumerit celălalt.

Balaurul îl luă pe după umeri cu o tandrețe pe care subalternul său nu i-o cunoștea. De altfel, nimeni din redacția ziarului VEGHEA n-avusese parte de o astfel de îmbrățișare cordială.

– O să fim în centrul atenției tuturor! Toți or să vorbească despre colega noastră și despre ziarul nostru. La posturile de radio, la televiziuni, în celelalte ziare și reviste! O să avem parte de o reclamă cum n-am avut nicicând! Și pe daiboj! Parcă și văd titlurile: „O ziaristă de la VEGHEA răpită de un bandit periculos!", „Colegii noștri de la VEGHEA trăiesc o dramă cumplită!", „Cine o salvează pe ziarista de la VEGHEA?" Ce mai, a picat la țanc povestea asta. O să vezi ce creștere de tiraj

fantastică o să avem! O să tragem mai multe ediții. Dar trebuie să fim deștepți și să ne vindem cât mai bine marfa. Te ocupi personal de acest caz. În primul rând, apucă-te și scrie o relatare cât mai exactă a faptelor petrecute la Clubul Diplomaților. Apoi, prezint-o pe Cornelia ca pe o mare ziaristă, smulsă de la masa de lucru de un bandit periculos. Înțeleg că ați fost, cât de cât, apropiați. Prezintă-i viața cu lux de detalii. Fă vizite la părinții ei, la alte rude, la prietenii pe care îi are, și descrie ce reacție au avut când au aflat năpraznica veste a dispariției sale. Ia fotografii care s-o înfățișeze din leagăn până acum. Ai la dispoziție cât spațiu vrei. Stoarce lacrimi cititorilor. Fă-i să înnebunească de curiozitate. Ai plecat? Ai venit? Opresc ziarul care e acum în tipografie și te aștept cu un material pe care să-l citesc cu suflarea tăiată. Vreau ca mâine, pe prima pagină din VEGHEA să fie articolul tău și la chioșcuri să fie coadă ca să-l cumpere. Doamne! La țanc a venit istoria asta!

Miron însă nu se clintea din loc.

– Ce mai stai? N-am fost clar?

– Ba ați fost cât se poate de clar. Totuși, nu înțeleg ceva.

– Ce anume? îl zori redactorul șef care deja pagina în cap ziarul de a doua zi.

– Nu înțeleg cum rămâne cu Cornelia.

– Cum adică?

– S-a cerut o răscumpărare.

– Și ce ne privește pe noi asta? Treaba noastră este să facem gazetărie. Fiecare cu meseria lui. De plata răscumpărării, de prinderea ticăloșilor ălora trebuie să se ocupe alții. Dar bine că mi-ai adus aminte: mai e ceva.

– Ce?

– Trebuie să tragem de timp. Când nemernicul ăla o să mai sune, să i se spună că vrem o dovadă că nu i s-a clintit nici un fir de păr Corneliei. Să ne-o dea la telefon ca să ne confirme ea însăși că e vie și nevătămată. Tot ce se va discuta trebuie

înregistrat și dat în ziar. Măiculiță! Asta da lovitură de presă! De câți ani visez la așa ceva!

Redactorul șef era în al nouălea cer. Văzând că nu mai are cu cine discuta, Miron îi mai aruncă o privire uimită și ieși din cușca de sticlă. Imediat fu asaltat din nou de colegii curioși. Fără să-i bage în seamă, își făcu loc printre ei și se duse la masa lui de lucru.

23
Salvarea

Era extrem de obosit, așa că dormise mai întâi câteva ore, trezindu-se brusc, ca la o comandă. Fără să mai facă obișnuitele sale exerciții de gimnastică în sala de forță de la subsol, ieșise din casă și, de la primul chioșc, cumpărase un vraf de gazete, spre uimirea vânzătorului care nu putea pricepe la ce-i trebuie bătrânelului îmbrăcat în haine sărăcăcioase atâtea ziare. Se întorsese în bârlogul său și se pusese pe citit, așezat, ca de obicei, în fotoliu. Ziarele miroseau plăcut a cerneală proaspătă. Pe prima lor pagină, titluri de-o șchioapă anunțau jaful ratat de la Clubul Diplomaților. Parcurse în grabă articolele care relatau întâmplările petrecute cu o zi înainte la „Balul oamenilor de afaceri". Nu ofereau prea multe elemente concrete. Era limpede că ziariștii se documentaseră în grabă, ca să poată prinde edițiile de dimineață. Doar VEGHEA, beneficiind de prezența unui redactor la locul faptelor, găzduia un material mai deosebit, semnat de Miron Cernat. Așezându-se mai bine în fotoliu, Cameleonul îl citit pe îndelete, fără să lase deoparte niciun pasaj. Dar nici lectura lui nu-l mulțumi, deși nu era o însăilare făcută la repezeală, și redactorul se străduise să consemneze cât mai precis evenimentele la care asistase. Îi atrase atenția o casetă în care, sub o fotografie a unei fete cu chip drăgălaș, cititorii erau informați că omul în costum alb care condusese operațiunea de la Clubul Diplomaților, o răpise pe ziarista Cornelia Isopescu și cerea ca preț al răscumpărării ei un milion de dolari. Ziaristul făcea un apel către toți cei care

puteau furniza informații despre răpitorul misterios și nu excludea posibilitatea ca, prin bunăvoința unor oameni cu bani, răscumpărarea să fie plătită, deși poliția se opunea categoric – s-ar fi creat un precedent periculos pentru prestigiul ei. Mai marele poliției se angaja ferm să-l descopere rapid pe răufăcător și să-l ofere pe tavă justiției, pentru o pedeapsă exemplară. Pentru asta mobilizase toate forțele de care dispunea și socotea iminentă arestarea banditului și a acoliților săi, în mai puțin de douăzeci și patru de ore.

Pe chipul Cameleonului apăru un zâmbet de îndoială. În opinia lui, bărbatul în costum alb, care pusese la cale jaful, nu era un novice care să se lase prins cu una, cu două. Cea mai bună dovadă era că îi scăpase de sub nas, acționând cu o prezență de spirit remarcabilă. Fiindcă și Cameleonul participase la sindrofia de pe malul lacului Herăstrău. Amestecat în mulțime, îl văzuse cum se descurcă într-o situație critică și fusese uimit de curajul pe care îl avea. Nu era un lucru ușor să pătrunzi într-o ambianță selectă și să jefuiești atâția oameni, fără să rămâi nicio clipă descumpănit și fără să-ți pese de consecințe. De aceea, o vreme rămăsese ca paralizat, neștiind ce să facă. De-abia după câteva momente se hotărâse să intervină. Se aruncase în lac, așa îmbrăcat de gală cum era, înotase pe sub apă până când crezuse că nu-l mai amenință nimic, ieșise ud leoarcă și se repezise la mașină unde avea un costum de rezervă ascuns în port-bagaj, se schimbase, și revenise la Clubul Diplomaților sărind un gard, își trăsese un ciorap de nailon pe cap și, folosind un spray paralizant, îi făcuse inofensivi pe membrii bandei, cu excepția șefului lor. Când îl văzuse pe acesta dispărând împreună cu ziarista, luată ca protecție, nu mai avusese încotro și se făcuse nevăzut și el, profitând de zăpăceala creată în clipele acelea tensionate. Își reproșa amarnic că nu fusese mai atent să nu-l scape pe bărbatul în costum alb. Își închipuia orele de groază pe care le trăia Cornelia și se simțea dator s-o salveze. Unde putea fi acum? În ce ascunziș fusese dusă? N-avea nicio idee. Trebuia

să iasă cât mai repede din bârlogul lui și să afle de îndată locul unde blonda ziaristă trăia cele mai cumplite momente din existența ei.

Se ridică din fotoliu, se duse la harta orașului agățată într-un cui pe un perete și începu să-și croiască un plan de acțiune.

*

* *

Dacă n-ar fi avut ochii acoperiți cu o eșarfă, Cornelia și-ar fi putut vedea răpitorul – un bărbat cu o înfățișare cruntă, care le vorbea celorlalți membri ai bandei sigur pe el și pe ce trebuia să facă. Purta acum o geacă de piele și niște blugi destul de ponosiți. O adusese legată la ochi, așa că fata nu știa unde se găsește. O așezaseră pe un scaun de care o prinseseră cu o frânghie care îi intra în carne. La început, tremurase de frică. Treptat, treptat își mai venise în fire – doar n-aveau s-o omoare! Dar groaza pusese din nou stăpânire pe ea, după ce-l auzise vorbind la telefon și cerând o răscumpărare în schimbul ei. Cine avea să dea atâția bani pentru o amărâtă de jurnalistă? Părinții ei? Rudele? Colegii? Chiar dacă ar fi pus mână de la mână, tot n-ar fi acoperit întreaga sumă. Uneori, i se părea că visează. N-ar fi crezut niciodată că va ajunge într-o astfel de situație, întâlnită doar în filme sau în cărțile polițiste. De ce trebuia să i se întâmple tocmai ei o astfel de chestie? Dar oare unde se afla? Mirosea urât, de parcă în preajmă ar fi fost un maldăr de gunoaie. Încăperea trebuia să fie mare, pentru că auzea zgomot de pași și voci care ba se apropiau, ba se pierdeau. Bandiții care o capturaseră își vorbeau într-o limbă aproape de neînțeles. Păsărească lor l-ar fi înălțat în al nouălea cer pe redactorul șef al VEGHII, dornic de un limbaj cât mai colorat. De pildă, celui care părea să-i conducă, toți îi spuneau „Chiorul". Un altul era poreclit „Baros", altuia i se zicea „Scarface". Vorbeau de față cu ea fără nicio teamă, ca și cum ar fi fost siguri că nu poate să le scape din gheare.

La un moment dat, Chiorul se apropie de ea și-i dezlipi leucoplastul de pe gură, fără să-i pese că operațiunea îi provocă fetei o durere care o făcu să lăcrimeze.

– Vezi că șeful tău vrea să știe dacă ești întreagă, îi zise acesta batjocoritor.

– Ticăloșilor! țipă fata. O să fie vai și-amar de voi după ce scap de-aici!

– Ei nu zău? se hlizi Chiorul. Auziți, gașperilor ce zice coțofana asta: ne vrea pe năsălie.

Se auziră mai multe hohote de râs.

– Mucles! se răsti Chiorul către ceilalți. Avem aici o damă fainã. I-ați văzut cartoteca: e ziaristă. Ce onoare pe noi! De când mi-am dorit să pun mâna pe o pramatie ca asta ca s-o fierb la foc mic! Dar dacă primim lovelele pe ea, poate că o să scape netăvălită. Dacă nu, îi rașchetăm degețelele și urechiușele și o trimitem cu dricul acasă.

Cornelia se zbuciumă pe scaun, încercând zadarnic să se desfacă din legături.

– Ușurel, coniță! Îți faci vânătăi. E păcat de carnea ta fragedă.

– Ticăloșilor! Ajutor! Poliția!

Glasul Chiorului exprima o uimire profundă.

– Chemi sticleții? Asta nu-i gigea pentru gașca noastră. Din partea mea poți să-i chemi până la sfârșitul vieții – nu te-aude nimeni aici în afară de noi. Ce? Noi nu-ți suntem pe plac? Dacă ai ști ce gagii salon te înconjoară...

Din nou se auziră râsete batjocoritoare.

– Vă dau la muie dacă mai ciripește vreunul. Aici e daravelă serioasă.

Cornelia simți cum cineva îi lipește de urechea dreaptă un obiect.

– Ți-am format numărul bossului tău de la fițuica aia unde dai cu subsemnatul. Zi-i că nu ți-am luat încă scalpul. Și să nu ne facă grețuri și să iasă cu mălaiul pe covertă.

Cornelia nu mai țipă. Auzind vocea redactorului șef regretă fiindcă îi spusese în atâtea rânduri „Balaurul", în gând sau în discuțiile cu alții. I se părea cea mai minunată voce pe care o auzise vreodată.

– Alo! Cornelia? Tu ești?

– Da, Șefu.

– Ți-au făcut ceva?

– Nu.

– Ține-te tare! O să te salvăm!

Fata n-apucă să răspundă. Telefonul mobil îi fu smuls cu brutalitate de la ureche.

– Ajunge, zise Chiorul. S-a convins că mai poți da încă din buze. Acu trebe să iasă cu biștarii la interval.

– Scursorilor! Lepădăturilor!

O palmă aplicată cu sete pe obraz o făcu să-și înghită vorbele.

– Vezi că-mi sare mustarul și-i las pe gealații ăștia să ia țoalele de pe tine și să te învețe niște merchezuri la care nici n-ai visat. Abia îi țin în hățuri să nu te jumulească. Pliscul mic! Cum adică? Ne faci lepădături și scursori? Tu ești prințesa din poveste? Nu ești din carne și oase ca și noi?

Cornelia simți din nou leucoplastul pe gură. Începu să plângă încetișor. Era înnebunită la gândul că părinții ei se dădeau de ceasul morții. Cum avea să suporte povestea asta tatăl ei care făcuse un atac de cord în urmă cu un an, și se pensionase înainte de vreme?

Auzi hărmălaia provocată de sosirea cuiva în locul unde se aflau.

– Ce faci, Gumă? De unde răsărișI, frățe?

Noul sosit răspunse cu veselie în glas.

– L-am curățat pe unul la cărți. O muhaia.

Chiorul i se adresă cu severitate în glas.

– Pe unde ai hăndrălit? Am avut nevoie de tine.

– Ați pus ochii pe vreun depozit de vinuri? Atunci am ce să regret. Dar ce văd aici? A cui e fătuca asta?

– Stai cuminte, că ai de-a face cu mine. Să nu te prind că-i bagi mâna sub fuste că te sparg.

– E-te-te! Dar pentru ce ați adus-o? E de expoziție?

– Vezi să nu-ți dau borșul! N-ai fost cu noi, nu iei nimic.

Cornelia simți cum de ea se apropiase un individ care mirosea grețos a băutură. Până și hainele îi miroseau a trăscău. Se chirci de silă când îi simți mâna pe sâni.

– Băi, Gumă, tu n-auzi ce ți-am zis? Lasă pipăiala, dacă nu vrei să-ți dau cep.

– Numai o țâră, Chiorule. N-am văzut în hala asta vreo muiere mai gigea ca nașparlia asta. Să-mi sară ochii dacă mint! Lasă-mă să-mi clătesc și eu ochii cu o priveliște pe daiboj.

Fără voia lui, Gumă îi spusese Corneliei unde se află: într-o hală, probabil demult părăsită, unde erau slabe șanse să vină cineva s-o caute. Brusc, mâna care o atingea i se păru prietenoasă.

– Tii! Ce balcoane are! Și e înțolită ca lumea!

– Băi, Gumă, lasă gagica în pace! Dacă n-o restituim integrală, pierdem un purcoi de gologani.

– Cum așa?

În câteva vorbe, Chiorul îl lămuri cum ajunsese Cornelia în hogeacul lor. Gumă părea să se mai fi dezmeticit din băutură și era entuziasmat la culme.

– Asta da lovitură! Păcat că n-am fost și eu. Eram ocupat cu ciumetele ăla care n-o să mai bată cartea câte zile o să mai aibă. L-am lăsat în izmene. Dar să nu-mi ziceți că îi dați drumul poamei ăsteia dacă apar bișt arii.

– Mai știi? zise Chiorul în doi peri.

– Doar nu te-ai stricat la cap? Luăm paraua, dar ne și distrăm puțin. Nu-i așa, mândreței?

Cornelia se îngrozi și mai mult. De unde naiba mai apăruse și nemernicul ăsta care turna gaz pe foc?

Gumă continua să vorbească, din ce în ce mai aț âț at.

– Eu zic să tragem la sorți care o frige primul. Ce să-i mai așteptăm pe ăia cu paraii?

Chiorul părea tot mai agasat de prezența celuilalt, mai ales că unii dintre cei de față se lingeau pe buze privind-o pe fată.

– Băi Gumă, tacă-ți fleoanca!

Gumă era însă de nestăpânit. Se încinsese rău de tot. O smotocea și o mozolea pe Cornelia, fără să-i pese de enervarea Chiorului.

– În poziția asta n-am cum să-i fac felul.

Spre uluirea ei, Cornelia simți cum frânghia cu care era legată de scaun e tăiată de lama unui cuțit.

– Așa da, e mai bine. Ia vin-o la neica să te fac o tură.

Răcnetul Chiorului se auzi ca zbierătul unui animal înjunghiat de moarte.

– Bețiv nenorocit! Te omor!

Cornelia auzi zgomotul unei încăierări. Își smulse eșarfa de la ochi și zări pentru prima oară locul unde se află. Într-adevăr, era o hală părăsită, unde zăceau claie peste grămadă țevi, table ruginite, fiare vechi. Patru inși încercau să-l doboare pe un al cincilea care nu părea să se sinchisească de numărul adversarilor săi. Încasa pumni cu nemiluita, dar, la rândul lui, dădea în stânga și în dreapta, alergând spre fundul halei, de unde ar fi putut să scape de urmăritorii săi. Lăsată singură, Cornelia nu ezită s-o ia sănătoasa, într-o direcție contrară celei unde se desfășura bătaia. Reuși să iasă din hală fără ca nimeni s-o pornească pe urmele ei. Se pomeni în plin câmp. În depărtare se zărea o șosea. O porni în goană într-acolo, felicitându-se că în școală și în facultate îi plăcuse crosul. Ajunsă la marginea șoselei, începu să facă semne disperate mașinilor care treceau în trombă. În cele din urmă, una opri. Urcă lângă șofer și de-abia când vru să vorbească își dădu seama de ce acesta se uita ca năucul la ea – pe gură încă mai avea plasturele de care uitase. Îl smulse cu un gest brutal, fără să-i pese de usturimea pe care și-o provoca singură.

24
Taxa de protecţie

Cel pe care gazetarii îl botezaseră „omul cu o mie de feţe" era profund nemulţumit de el însuşi. E-adevărat, intervenise de câteva ori în chip salvator, primejduindu-şi viaţa şi scăpând de la ananghie oameni necunoscuţi, care altfel şi-ar fi pierdut viaţa. Dar era prea puţin. Simţea că nu pentru a scăpa din împrejurări grele diverşi indivizi fusese pregătit. Uneori, puterea pe care o avea, curajul de care dădea dovadă, aruncându-se în vârtejul unor întâmplări periculoase, îl speriau şi pe el. De unde ştia oare cum să mânuiască un pumnal, cum să tragă cu pistolul, sau să-şi îngenuncheze adversarii folosind diverse figuri de karate şi de judo? Absolvise o şcoală specială? Făcuse antrenamente într-un anumit scop? Şi dacă da, cine-i fuseseră profesorii? Şi ce doreau de la el de-l înzestraseră cu astfel de cunoştinţe? Îl aruncaseră într-o luptă cu răufăcătorii de pe stradă? În opinia lui, cu aceştia se puteau răfui şi poliţiştii. Nu era nevoie de un ins cu o asemenea pregătire. Ceva din subconştientul lui încerca să iasă la lumină şi să-i aducă aminte ce misiune avea. Dar orice încercare de a-şi afla adevărata identitate era sortită eşecului. Zile şi nopţi în şir se chinuise să descopere cine este, cum de ajunsese în casa asta cu înfăţişare lugubră în exterior, dar luxoasă pe dinăuntru, în care locuia de unul singur. De ce împrumuta atâtea chipuri şi identităţi, ca un actor care trebuie să joace toate rolurile dintr-o piesă? Nu cumva chiar asta îi era hărăzit să

facă până la sfârșitul vieții? Dar ce i se întâmplase de nu-și mai aducea aminte nimic din copilărie, din anii de școală? De unde amnezia asta ciudată? Din cauza lovituri de la cap? Suferise vreo operație pe creier și toate informațiile legate de identitatea lui se pierduseră? Cineva, totuși, îl contactase prin intermediul faxului. Cineva știa, totuși, de existența lui. Dar dacă îi dăduse o întâlnire dorise să-l prindă ca pe un vânat. De-abia reușise să-i dejoace planurile. Făcuse bine? Făcuse rău? N-avea de unde ști. Un întuneric deplin îi acoperea trecutul. Doar cel care încercase să intre în legătură cu el putea să-l risipească. Din păcate însă, nimic nu-l îndemna să pună din nou mașinăria fax-ului în priză. Dorea ca în alt fel să-și recapete propria sa personalitate, prin propriile lui forțe. Într-un fel, îi era frică s-o afle. Nu cumva el, numit tot de către jurnaliști, „un cavaler al binelui și al dreptății", era de fapt un ins certat cu legea, care încerca să-și spele păcatele făcând numai fapte bune? Acest gând nu-i dădea pace. Să fi comis odinioară lucruri abominabile, pe care le pitise cu groază într-o tainiță a memoriei, astfel încât să nu mai știe de ele niciodată? Orice era posibil, atâta vreme cât nu reușea să facă lumină în trecutul său.

Îl mai supăra ceva; modul în care o salvase pe Cornelia. Fiindcă el fusese bețivanul nenorocit care o dezlegase, chipurile dornic să se dea la ea, și provocase încăierarea din hala unde fusese ascunsă. De fapt, ar fi trebuit să acționeze cu mai multă prudență. De-acum înainte nu mai putea să calce pe-acolo, privându-se de una din sursele lui de informație referitoare la lumea interlopă. Ca să mai aibă acces în mediul acela trebuia să-și inventeze o nouă identitate. Gumă, alcoolicul înrăit, veșnic umblând pe trei cărări, nu mai avea nicio șansă de a se reabilita în ochii foștilor săi companioni din bandă. Doar dacă n-ar fi căzut la pace vânzându-le un pont gras. Dar care să fie acela? Pe moment nu-i venea nimic în minte. Bine măcar că ziarista nu se prinsese de stratagema pe care o folosise ca

s-o elibereze. În articolul semnat de ea o ținea una și bună, că doar dintr-o întâmplare scăpase din ghearele bandiților. Nu bănuia nimic necurat la mijloc. Și, pentru prima oară în ultimele săptămâni, nu se pomenea niciun rând despre Cameleon și despre o eventuală prezență a lui în bârlogul unde petrecuse câteva ore de coșmar, legată fedeleș și amenințată cu moartea. Asta îi sporea întrucâtva șansele de a mai încerca să recâștige încrederea tâlharilor care se adunau acolo în fiecare noapte. Dar, oare, se vor mai strânge vreodată acolo? Normal ar fi fost să-și schimbe locul de întâlnire. Cu siguranță, o făcuseră deja, pentru că altfel poliția i-ar fi luat ca din oală, pornind de la mărturia Corneliei.

Se mai uită puțin prin ziarele din ultimele zile, urmări plictisit un film la televizor, după care se ridică brusc din fotoliul în care se cuibărise și începu să se pregătească de o nouă ieșire în oraș. De data asta n-avea o țintă precisă, dar nu mai ieșise de două zile în oraș și lipsa de acțiune îl înnebunea. Ezită îndelung până își alese înfățișarea cea mai potrivită pentru o seară care nu anunța nimic spectaculos.

Dacă l-ai fi întrebat pe patronul barului DIXIE, de ce localul său se cheamă așa, ar fi dat din umeri și ar fi șters mai departe cu o cârpă niște pete imaginare de pe tejgheaua unde se înșiruiau sticle cu etichete viu colorate. Din atitudinea lui dom' Crețu înțelegeai cu ușurință că puțin îi pasă ce scrie pe firma luminoasă de la intrare, din moment ce vadul era bun – în apropiere de Piața Victoriei – și nu avea a se plânge de lipsă de mușterii. E drept, locul era cam strâmt, nu se servea decât la cinci mese, iar în fața tejghelei unde oficia chiar el mai erau cinci scaune înalte. Pereții erau lambrisați cu lemn natur, pe unul dintre ei fiind fixată și o țintă la care, când se plictiseau să mai trăncănească și să bea, clienții aruncau săgeți, strigăte de bucurie sau de mânie punctând desfășurarea jocului, urmărit, de obicei, de către întreaga asistență. Dom' Crețu nu

se plângea de spațiul meschin. La cincizeci de ani câți împlinise de curând socotea că afacerea îi aduce exact cât îi trebuie lui și familiei lui – doamna Crețu trebăluia la bucătărie, domnișoara Crețu – o junică cu picioare înalte și cu privire sfioasă – ajutându-l la spălat vasele și la servit. Iar serile aduceau mai întotdeauna lume multă – în primul rând pe cei din cartier, care îl cunoșteau pe patron de pe vremea când era salariat al statului în același local – numit, pe vremea aceea, mai pe înțelesul tuturor, Zambilica. Trecerea de la Zambilica la Dixie însemnase cumpărarea barului de către dom' Crețu, schimbarea numelui la sugestia domnișoarei Crețu, și o investiție obligatorie pentru a nu mai arăta ca o speluncă ordinară, ca atunci când la țoiuri se servea un trăscău al cărui miros era simțit de departe. De unde avusese toți acești bani actualul proprietar nu se întrebase nimeni până acum, și erau puține șanse ca să intereseze pe cineva o astfel de problemă.

Și în seara aceea localul era plin. Se fuma în draci, ca și în perioada Zambilicii, dar instalația de aer condiționat evacua de îndată fumul unor țigări care nu mai erau Carpați sau Mărășești, ci Kent, Marlboro, Camel. Dom' Crețu abia mai prididea să umple halbele de la aparatul de bere care trona pe tejghea – fusese o zi înfricoșător de caldă și nici căderea nopții nu alungase pe deplin zăduful. În vreme ce onora comenzile, patronul sporovăia vesel cu Paul Goran, un obișnuit al localului de câtva timp. Acesta era un bărbat înalt, arătos, cam la treizeci de ani, mereu pus pe glume. Zicea că lucrează la o firmă de comerț, dar dom Crețu, cu flerul lui de om hârșit în meserie, bănuia că nu spune adevărul și că, de fapt, este vreun polițist care îi frecventează localul, ca să tragă cu urechea la ce mai zic unul și altul, aflând astfel starea de spirit a populației. „Poate nu e chiar sticlete" – își zicea dom Crețu în sinea lui – dar lucrează cu ei, se învârte prin preajma lor. O fi doar un informator." Faptul nu-l deranja, mai ales că domnișoarei Crețu i se cam scurgeau ochii după bărbatul încă tânăr

și cu o înfățișare plăcută, manierat și cu vocabular ales. „Ar fi bun de ginere" – îi spusese el într-o noapte doamnei Crețu, după ce ultimul client se hotărâse că e bine pentru liniștea lui să ajungă totuși acasă, la nevastă și copii. „Am văzut că are bani, nu bea prea mult și nu-i place să-și piardă mințile. Ar fi o partidă bună pentru Viorica noastră." Doamna Crețu nu-i răspunsese nimic – încă de la începutul căsniciei se obișnuise să socotească părerile soțului ei drept cele mai potrivite pentru familia lor.

Așezat pe unul din scaunele de la bar, Paul Goran ținea într-o mână un pahar cu Chivas și gheață, iar în cealaltă mână avea un ziar care mai fusese citit și de către alții, și era aproape făcut ferfeniță. Pe chipul său se citea o uimire deplină.

– Dom'le, tembelă mai e lumea în care trăim! Uite ce scrie aici: „Un tată a trăit timp de cinci ani cu fiica lui", „Carambol pe șoseaua București – Pitești: cinci morți", „Un pedofil a asasinat trei copii". Brr! Asta însă e mai tare decât toate: „În 2oo1 va avea loc clonarea lui Isus!". Unde naiba o să ajungem?

Patronul contribuise și el la mototolirea ziarului și îl citise de la prima la ultima pagină. Ca să-i facă o plăcere celuilalt se prefăcu, la rândul lui, uluit.

– Ia te uită! A ieșit lumea din țâțâni. Ne ducem dracului cu toată civilizația cu care ne lăudăm.

Se uită la un pahar pe care îl spălase într-o chiuvetă minusculă aflată în spatele lui și, după ce se asigură că e curat, începu să-l șteargă cu mișcări energice. Era bucuros pentru că avea cu cine schimba o vorbă – ceilalți din local erau preocupați mai mult să-și stingă setea provocată de vipia zilei.

– Pe zi ce trece omenirea se strică! începu el să filozofeze. Într-un sat de odinioară se trăia mai simplu și mai curat. Nu erau crime și violuri, nu erau droguri și homosexuali, nu era poluare.

Rămase pe gânduri, de parcă s-ar fi închipuit pe un deal mânând agale o turmă de oi.

Paul Goran nu era așa de categoric.

– Ce te făceai însă că n-aveai lumină electrică? Nu vedeai lumea fiindcă nu erau trenuri și avioane. Stăteai toată viața într-o văgăună, fără să știi nimic din ce e în jur.

Dom' Crețu n-apucă să-i răspundă. Atenția îi fusese atrasă de doi inși care se certau zgomotos la una din mese. După ce se asigură că nu va izbucni niciun conflict care să-i pună în primejdie oglinzile de pe pereți, își întoarse privirea spre cel așezat în fața lui.

– Aveți dreptate, zise el cu servilism. Civilizația are și părți bune, și părți rele. Important e s-o ținem sub control.

Mai vru să spună ceva, dar clopoțelul atârnat deasupra ușii de la intrare clincheti voios, semn că alți însetați își făceau apariția. Dar chipul domnului Crețu, în loc să exprime bucuria de a avea noi oaspeți, se înnegură în mod inexplicabil.

– S-a întâmplat ceva? se interesă Goran.

– Nu... Nimic, abia îngăimă patronul cu o uitătură tot mai posomorâtă.

– Nu vă simțiți bine? insistă interlocutorul său.

Patronul nu-i răspunse. Trupul său mic și îndesat era încordat, de parcă s-ar fi întâlnit deodată cu o fiară primejdioasă. Ochii lui mici și înfundați în orbite îi urmăreau pe cei trei noi clienți care rămăseseră în picioare, fără să dea semne c-ar vrea să se așeze la singura masă liberă din local.

Goran se răsuci cu scaunul ca să-i privească pe cei nou veniți. Toți trei erau îmbrăcați la fel: veste și pantaloni de piele. În picioare purtau cizme cu carâmb scurt și cu multe ținte. În urechi aveau cercei. Părul de pe cap le era ras. Întreaga lor înfățișare inspira forță și siguranță. Se uitau la cei din jur, ca și cum s-ar fi minunat de prezența lor acolo.

Cel mai înalt dintre vlăjgani – avea aproape doi metri – se apropie de bar.

– Salutare, dom' Crețu! zise el cu veselie. Cum stai cu banii? Am venit după datorie.

Patronul își șterse grăbit mâinile de șorțul pe care îl purta – cu siguranță că îl împrumutase de la doamna Crețu.

– Dar parcă nu trebuia să veniți azi... Nu vă așteptam...

Găliganul se înveseli și mai mult.

– Venim și noi când putem... Haide! Ieși cu banii! N-avem timp de pierdut. Mai trebuie să trecem și pe la alții.

– Imediat, zise cel de la bar cu un glas pierit. Numai un minut.

Cu o iuțeală de care nimeni nu l-ar fi crezut în stare, se făcu nevăzut în încăperea din spate. Cei trei păreau vădit plictisiți de ceea ce se petrecea în locul unde intraseră. Ca să-și facă așteptarea mai suportabilă, începură să arunce cu săgețile la țintă. Câțiva dintre clienți scoaseră strigăte de admirație văzând ce îndemânare au. Doar Goran le întorsese spatele și studia viteza de topire a unui nou cub de gheață pe care îl pusese în băutura din paharul său.

Patronul reveni și-i întinse celui care părea să fie șeful un plic voluminos. Acesta îl luă, îl cântări în palmă și apoi îl desfăcu pe tejghea. Printre sticle și pahare se rostogoli un maldăr de bancnote de o sută de mii de lei. Zdrahonul se apucă să le numere. După ce termină, le puse la loc în plic și i se adresă cu severitate lui dom Crețu:

– Nu e tot!

– E cât ne-am înțeles!

– Asta a fost luna trecută! Nu vezi că dolarul a sărit din nou? Mai trebuie. Fii băiat salon și n-ai grețuri cu noi.

Patronul se făcu mai mic decât era.

– Cât?

– Încă pe-atâta. Ești om de afaceri, ce mama dracului!

– Mi-este peste putință! Ajung la sapă de lemn!

– Aș! Cu mușteriii pe care îi ai, într-o zi îi pui la loc. Nu mă face să-mi pierd vremea. Adă gologanii.

Până atunci, discuția se purtase aproape în șoaptă. Fără să vrea, patronul ridică vocea, aproape țipând:

– N-am mai mult!

Găliganul părea că-și pierde răbdarea. Îl apucă pe patron de guler și-l trase de după tejghea.

– N-ai mai mult? O să vezi ce-o să ai după ce o să-ți facem praf afurisita asta de cârciumă. Te îmbogățești vânzând poșircă, și mai ai tupeul să zici că n-ai de unde plăti taxa de protecție. Noi te apărăm ca să nu te calce hoții, noi vorbim unde trebuie ca să nu te ia poliția economică la întrebări, iar tu te faci că nu știi toate astea! Scoate bișțarii imediat!

Câțiva dintre clienți ieșiră tiptil din local, simțind că lucrurile aveau să ia o întorsătură urâtă. Doamna și domnișoara Crețu izbucniră în plâns. Vlăjganul era din ce în ce mai înfuriat. Ceilalți doi stăteau în spatele lui, așteptând doar un semn ca să intervină.

– Cât vă datorează domnul?

Cei trei în veste de piele se uitară la Goran de parcă l-ar fi văzut abia atunci pentru prima oară.

– Tu cine dracu mai ești?

Goran nu se obosi să-i răspundă. Își repetă întrebarea, ca și cum ar fi crezut că n-a fost auzit sau n-a fost înțeles.

– Cât vă datorează domnul?

Între timp, domnul Crețu își mai revenise și încerca să acalmeze spiritele.

– Lăsați, domnu' Goran, nu vă amestecați. E ceva care mă privește doar pe mine. O să le plătesc și cu asta gata.

Dar vlăjganul părea foarte interesat de persoana lui Goran. Se apropie de el, lăsând pe tejghea săgețile cu care aruncase la țintă.

– Nu cumva vrei să plătești în locul lui? întrebă el pe un ton batjocoritor.

– Exact asta vreau să fac. Ce bancnote preferați? Lei? Mărci? Parai?

– Paraii ar fi mai buni, zise șeful grupului, încă uimit de întorsătura lucrurilor, și ducându-se lângă ceilalți doi, de parcă ar fi vrut să le ceară părerea că procedează bine.

Goran își vârî mâna dreaptă în buzunarul hainei de vară pe care o purta și scoase un portofel pe care îl aruncă pe tejghea.

– Serviți-vă! zise el calm. Luați cât vă trebuie.

Dar în clipa următoare făcu ceva neașteptat: înhăță săgețile de pe tejghea și le aruncă în direcția derbedeilor, aflați la vreo trei metri de el. Săgețile cu vârf metalic, bine ascuțit, își atinseră cu precizie ținta: ochiul drept al fiecărui derbedeu. Urlete înfiorătoare se auziră până în stradă.

Fără să se sinchisească de trupurile care se zvârcoleau pe jos de durere, Goran își luă portofelul și îl întrebă pe patronul înmărmurit:

– Cât vă datorez pentru whisky?

25
Licitaţia

Se smulse brusc dintr-un coşmar, tocmai când i se părea că avea să i se dezvăluie un amănunt senzaţional despre el însuşi. Rămase o clipă buimac, încă sub impresia visului care i se întipărise în minte ca un film văzut de mai multe ori. După ce se dezmetici, se duse la baie şi se spălă îndelung pe faţă. Se băgă apoi sub duş şi-şi biciui trupul când cu apă rece, când cu apă caldă. Apoi, îmbrăcat într-un halat, se cufundă într-un fotoliu, muncit de gânduri. Nu reuşea să descifreze nimic din întâmplările prin care trecuse în timpul somnului. Ce legătură avea el cu depozitele de hârţoage vechi sau cu saloanele de carte? Nu-şi aducea aminte nimic din existenţa sa legat de librării sau biblioteci. Hotărî să nu se mai frământe zadarnic încercând să descopere înţelesurile ascunse ale imaginilor fastuoase sau înfricoşătoare pe care le cunoscuse în vreme ce dormea. N-avea niciun rost, din moment ce nu înainta nici măcar cu un pas pe drumul redescoperirii identităţii sale. Era oare ceva atât de înspăimântător în trecutul său încât refuza să iasă la lumină? Oare se apăra prin amnezie de ceva cumplit?

Întrebările pe care şi le punea îl istoveau, nu-l lăsau să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut în continuare. Fusese crescut şi educat pentru acţiune, n-avea nicio îndoială în acest sens, iar avalanşa gândurilor deseori îl paraliza. Deodată, îşi aduse aminte de cei care încercaseră să pună mâna pe el. Nu se mai manifestaseră în niciun fel după tentativa lor

eșuată. Într-un fel, îi părea rău că le scăpase din mâini; indivizii aceia, cu siguranță, știau totul despre el. Poate că ar fi fost mai liniștit dacă s-ar fi lăsat capturat. Ba nu. Atâta vreme cât nu le cunoștea adevăratele intenții nu trebuia să abandoneze lupta și să se predea necondiționat. Libertatea îi era mai presus decât orice. Numai prin propriile lui forțe putea să risipească vălul misterios care îi ascundea trecutul. S-ar fi simțit înjosit dacă altcineva i-ar fi oferit totul pe tavă. Rămase în fotoliu și începu să răsfoiască presa pe care n-o citise de câteva zile. În maldărul de ziare descoperi doar câteva referiri la Cameleon. Aceasta îi convenea de minune. În continuare nimeni nu făcea vreo legătură între el și salvarea Corneliei din ghearele bandiților și nici cu cele petrecute în barul Dixie, unde se războise cu vlăjganii veniți să încaseze taxa de protecție. Pe aceștia din urmă îi lecuise probabil pentru vecie ca să mai stoarcă bani prin ținerea unor oameni sub teroare.

O știre îi atrase atenția: în seara aceea se organiza o mare licitație. La Casa Gunesch se puneau în vânzare obiecte prețioase dintr-o colecție particulară. Citind lista lor, un zâmbet miji pe chipul său obosit. Se ridică brusc și începu să se pregătească de o nouă escapadă nocturnă.

*

* *

Fațada Casei Gunesch era luminată feeric. Clădirea veche fusese renovată de proprietarul care izbutise să reintre în posesia ei și o amenajase cu tot dichisul, transformând-o dintr-un spațiu insalubru unde se încasau impozitele de la populație, într-un spațiu destinat distracției pentru cei cu bani mulți. În restaurantul de la parter se serveau mâncăruri ca în orice local occidental. Sus se afla un cazinou – noaptea, jucători înfierbântați de perspectiva unor câștiguri fabuloase se înghesuiau în jurul meselor de joc. Ruleta îi atrăgea pe cei mai mulți, dar alții se dădeau în vânt după baccarat, blackjack...

Desigur, nu lipseau chibiții care nu îndrăzneau să riște nici măcar o sumă modică, dar erau înnebuniți să-i vadă pe alții

cum se bucură sau se întristează, în funcție de norocul pe care îl aveau. Din când în când, printre jucători și cei care îi asistau treceau fete îmbrăcate sumar, purtând tăvi cu băuturi scumpe. Uneori, cu avioane închiriate special, veneau și magnați de prin țările învecinate, ca și cum ar fi dorit o schimbare de decor. Jucau toată noaptea, iar dimineața plecau în mașini luxoase la aeroport și se întorceau la casele lor, burdușiți de băutură, câteodată neștiind nici măcar în ce loc fuseseră.

La ora aceea cazinoul încă nu se deschisese și încăperea care îl adăpostea era slab luminată, doar de câteva lampadare așezate prin colțuri. Marele candelabru din tavan nu-și aprinsese mulțimea de becuri strălucitoare. În schimb, într-o sală de lângă restaurant era multă animație. Aproape o sută de persoane veniseră să asiste la o licitație care se anunța un veritabil spectacol. Bărbați și femei frumos îmbrăcați, din protipendada orașului, urmăreau reprezentația cu sufletul la gură, unii transpirați de emoție, interesați să-și investească banii în cine știe ce lucru pe care îl socoteau neapărat trebuincios pentru casele lor. Câțiva fotografi de la rubricile de mondenități ale ziarelor și revistelor căutau să surprindă reacțiile de pe chipurile personalităților prezente, în timp ce reporterii notau cu febrilitate în caietele ținute pe genunchi. Un individ mic de statură și chelios, îmbrăcat în frac, era maestru de ceremonii, conducând cu siguranță, de pe o estradă, desfășurarea ostilităților. Glasul lui de stentor provoca, de fiecare dată, rumoarea celor interesați să achiziționeze diversele obiecte licitate.

– Liniște, vă rog, intervenea imediat omulețul în frac.

Cei așezați pe scaune se potoleau pentru o clipă. Apoi începeau din nou murmurele, șușotelile, exclamațiile de bucurie sau de enervare. Maestrul de ceremonii îi lăsa un timp să se manifeste cum vor, și din nou își făcea auzită vocea severă:

– Liniște, vă rog!

Până atunci nu se petrecuse nimic special. Cineva achiziționase un uriaș vas chinezesc, altcineva intrase în posesia

unui manuscris al unui scriitor vestit din secolul trecut. Mai palpitantă fusese disputa în jurul unui pian la care se zicea că însuși Lipatti cântase, dar, până la urmă, nimeni nu se încumetă să ofere suma cerută de către conducătorul licitației și instrumentul cu o istorie dubioasă rămase nevândut.

Deodată, în încăpere își făcu apariția un ins care se clătina vizibil pe picioare. Probabil că trecuse mai întâi pe la restaurantul de alături. Purta un costum scump, dar cămașa îi era descheiată, cravata îi atârna într-o parte, iar părul îi era în dezordine. Se așeză pe un scaun din fundul sălii. Imediat cucoana de lângă el, încărcată de bijuterii, se mută mai în față, oripilată de mirosul de alcool pe care îl răspândea noul venit. Fără să-i pese de reacția ei, acesta salută voios întreaga asistență:

– Bu'ă sea'a 'a toată umea!

Câțiva întoarseră capul și țistuiră dezaprobator. Dar admonestările îl lăsară indiferent pe bețivan. Li se adresă din nou, cu limba împleticită.

– Ce 'ai 'aceți, puișo'ilor? Vă ve' eliți?

De data asta, toți se uitară la el, unii cu o curiozitate amuzată, alții cu indignare.

– Ce vă 'olbați? N-ați ai văzut bă'bat cu chef?

Fără să priceapă din ce cauză se stârnise zgomotul, insul de pe estradă își făcu auzită vocea:

– Liniște, vă rog!

Cetățeanul cu hainele în dezordine strigă la rândul lui:

– Liniște, vă 'og!

De-abia acum îl zări conducătorul licitației. Îl luă din scurt, uitând de manierele elegante pe care le etalase până atunci:

– Dacă nu încetați vă dau afară din sală!

Bețivul zâmbi nepăsător:

– Ei, aș!

Dar lângă el se înființase deja un tip cu o statură impresionantă, care aștepta doar un semn ca să-l înșface pe cel care tulbura licitația, și să-l zvârle fără menajamente în stradă.

– Tu de unde mai 'ăsă'iși, măicu'iță? Ma'e mai eşti!

– Pentru ultima oară vă rog să păstraţi liniştea!

– Gata, gata, făgădui beţivul.

Îşi încrucişă braţele pe piept şi păru că se cufundă într-un somn binefăcător.

Încă enervat de cele întâmplate, omuleţul în frac încercă să recreeze atmosfera de la început. Folosi pentru aceasta întregul arsenal de captare a atenţiei pe care îl cunoştea. Treptat-treptat, nimeni nu mai aruncă vreo privire spre insul care părea că doarme.

În continuare se mai vândură câteva statuete de abanos, o colecţie de timbre şi nişte cărţi rare. Obiectele care mai rămăseseră de licitat se împuţinau văzând cu ochii.

– Iar acum, doamnelor şi domnilor, am plăcerea să vă prezint un tablou al unui pictor contemporan. E încă tânăr, dar peste câţiva ani promite să ajungă o celebritate. E o speranţă a picturii noastre.

Pentru mulţi rămase o enigmă cum putea să fie „o speranţă a picturii noastre" cineva a cărui lucrare înfăţişa mai multe triunghiuri diferit colorate, dispuse sub un soare de un roşu intens.

– Cu siguranţă că rama valorează mai mult decât pânza! nu se abţinu cineva să nu spună vecinului său.

– Linişte, vă rog! Licitaţia începe de la zece milioane de lei. Cine e amator să facă o investiţie care se va dovedi, în timp, extraordinară?

Spre surprinderea tuturor, un bărbat costeliv, cu un nas coroiat, ridică un deget.

– Bravo! se entuziasmă conducătorul licitaţiei, care se îndoise şi el că se va găsi vreun cumpărător pentru aiureala de tablou. Oferă cineva mai mult?

– Unsprezece milioane!

Toţi priviră cu uimire în direcţia de unde se auzise glasul. Beţivul ridicase şi el un deget.

– Domnul a oferit unsprezece milioane! Cine-i ține piept? Haideți, doamnelor și domnilor. E vorba de o speranță a picturii noastre!

Costelivul se anunță imediat.

– Douăsprezece milioane!

– Treisprezece! atacă prompt bețivul care părea să se fi trezit.

– Douăzeci! plusă costelivul.

– Treizeci!

Cei de față nu mai pricepeau nimic. Duelul dintre cei doi se baza probabil pe informații pe care ei nu le dețineau. Dacă totuși era vorba de o lucrare valoroasă?

Cineva îndrăzni să se amestece în luptă și urcă suma la patruzeci de milioane. Costelivul oferi cincizeci, iar bețivul șaizeci. Nimeni nu mai înțelegea nimic. Nu cumva era o lucrătură a organizatorilor, dornici să scape de ceva lipsit de importanță, la un preț cât mai bun? Înfricoșat de gândul ăsta, cel care îndrăznise să se aventureze în disputa dintre cei doi se lăsă păgubaș și rămase în postura de simplu spectator.

– O sută de milioane, doamnelor și domnilor!

– O sută zece!

– O sută douăzeci!

– O sută treizeci!

Conducătorul licitației își ștergea cu o batistă transpirația de pe frunte și nu mai înțelegea nimic. Așa ceva nu i se mai întâmplase niciodată.

– O sută patruzeci!

– O sută cincizeci!

Costelivul părea să fi obținut câștig de cauză. Insul de pe estradă ridicase ciocănelul și era gata să strige: „Adjudecat!". Dar tocmai atunci se auzi glasul bețivului:

– O clipă!

Toți îl priviră cu surprindere cum sare de la locul lui și se îndreaptă cu pași șovăitori spre estradă. Ajuns acolo, luă tabloul și se uită la el cu luare aminte, cu minuția unui expert.

Apoi, înălțându-l deasupra capului, țipă ca un smintit:

– E un fals! Tabloul ăsta e un fals!

Maestrul de ceremonii își pierdu cumpătul și începu să se bâlbâie:

– Domnule... Nu vă permit... Cum să fie un fals?

Costelivul își părăsise și el locul și acum apucase de un colț al ramei, trăgând cu putere. Celălalt însă zbiera ca din gură de șarpe:

– Luați banii oamenilor de pomană! Vreți să ne prostiți!

Cei doi începură să-și care ghionți, fiecare vrând să înșface tabloul. La rândul lui, maestrul de ceremonii căuta să pună din nou mâna pe tablou. În mintea lui era încredințat că era vorba de un jaf la care cei doi potențiali clienți erau complici.

– Ajutor! Hoții!

Câțiva bodyguarzi își făcură apariția în sală și se îndreptară spre locul încăierării. Aveau o mină plictisită, ca și cum ar fi fost deranjați de la o treabă cu mult mai importantă, la care vroiau să se întoarcă rapid, după ce ar fi pus lucrurile din nou pe făgașul normal. Purtau combinezoane negre, la mijloc erau strânși cu niște curele late, cu multe ținte, iar în mâini aveau bastoane de cauciuc, pe care le agitau lenevos prin aer. N-aveau nimic amenințător în înfățișare. E-adevărat, se întâmplase ceva neplăcut, liniștea unei adunări simandicoase fusese tulburată, dar nu-i nimic, într-un minut totul se va rezolva și licitația putea să continue, poate chiar cu un plus de interes.

Unul dintre bodyguarzi puse mâna pe umărul bețivului. Era aproape un gest tandru, o atingere delicată, ca între prieteni. La urma urmei, omul nu știa ce face, era pilit, poate că în viața de zi cu zi se comporta cu totul altfel, dovadă și costumul din stofă bună cu care era îmbrăcat, ceea ce presupunea o slujbă bine plătită, o situație materială înfloritoare. Doar băutura îl transformase într-o ființă care nu mai știa pe

ce lume se află. Încercă să-l tragă uşurel afară din încăpere, cu blândeţe, ca pe un copil poznaş căruia nu poţi să-i faci niciun rău, oricâte şotii ar pune la cale. O clipă beţivul păru să se fi dezmeticit şi se lăsă dus câţiva metri, înşelând vigilenţa celuilalt, făcându-l să creadă că nu va avea probleme cu scoaterea lui din încăpere. Dar, pe neaşteptate, beţivul plonjă înainte şi îşi lovi în burtă agresorul cu pumnul drept strâns, dezechilibrându-l şi făcându-l să se încovoaie de durere. Unul dintre martorii înmărmuriţi de pe scaune, un septuagenar care predase odinioară artele marţiale, recunoscu lovitura şi murmură spre marea uimire a vecinei sale: „seiken". După ce-şi eliberă umărul din strânsoare, beţivul încercă să ajungă din nou la mica estradă. Dar drumul îi era barat acum de un alt bodyguard. De data asta, pe chipul său se deslușea furia. Îşi ridicase bastonul deasupra capului şi aştepta un moment potrivit ca să lovească necruţător. Beţivului nu părea să-i pese de ce-l aşteaptă. Străbătu liniştit distanţa care îl despărţea de individul în combinezon negru. Când acesta îşi abătu arma ca să-l izbească drept în frunte, beţivul se aplecă într-o parte şi, cu o mişcare fulgerătoare, apucă bastonul celuilalt şi trase cu putere. În timp ce paznicul, luat prin surprindere, trecea pe lângă el, îl izbi cu degetul arătător al mâinii drepte în gât. Se auzi un geamăt de durere şi insul se prăbuşi pe podea. „Ippon nukite", şopti din nou specialistul în arte marţiale. Asistenţa urmărea electrizată desfăşurarea ostilităţilor.

Maestrul de ceremonii reuşise să pună din nou mâna pe tablou, dar, în loc să-l ascundă undeva, să se facă nevăzut, se uita şi el uluit la ce se petrecea în intervalul dintre scaune lăsat pe mijloc. Nici ciolănosul nu-şi revenise, modul cum se derulau întâmplările îl lăsaseră cu gura căscată. Doar beţivul îşi vedea liniştit de planul său – acela de a se apropia de podium şi de a lua nenorocita aia de pânză – dacă era un fals, la ce-i mai trebuia oare?, se întrebau toţi cei prezenţi.

Drumul îi era însă acum barat de cel mai solid dintre bodyguarzi, o namilă de aproape doi metri înălţime, cu ochii

injectați de ură. Își aruncase bastonul și își aștepta prada cu brațele deschise, sigur pe el, convins că este invincibil și că își va face victima fărâme. Dar bețivului părea că-i pasă prea puțin de ce-l așteaptă. Se duse calm spre cel care îi stătea în cale. Când acesta încercă să-l cuprindă, pivotă pe piciorul stâng și îl izbi cu latul piciorului drept în bărbie. Înainte ca individul să apuce să cadă pe spate, îi mai administră o lovitură cu călcâiul. Septuagenarul era în extaz: „sokuto" și „gesokutei"! Admirabil! Ceea ce nu pricepea era cum de cineva în stare de ebrietate era capabil să execute magistral astfel de lovituri. Dar n-apucă să-și răspundă la întrebare, captivat de ceea ce se petrecea pe podiumul transformat parcă în scena unui teatru unde se juca o piesă plină de suspans. Ciolănosul se smulsese din starea de contemplare și înșfăcase tabloul din mâinile celui care conducea licitația. Încerca să se strecoare neobservat spre ieșire, profitând de învălmășeala creată, de țipetele cucoanelor și de vociferările bărbaților. Dar tocmai când ajunsese la ușă simți cum cineva îl apucă de guler și-l îmbrâncește înapoi în sală. Căzu în genunchi, însă se ridică rapid, fără să lase pânza din mână și luând poziție de atac. Nu mai avea nimic din aspectul civilizat al unui participant la o reuniune simandicoasă. Când bețivul vru să-i ia tabloul, încercă să-l izbească ridicând genunchiul – „hiza", murmură septuagenarul. Cel care urma să primească lovitura se feri la timp și, ținându-și pumnul drept în palma stângă, îi făcu pe celălalt să se dea de-a berbeleacul sub izbitura năpraznică a cotului – „hiji", recunoscu inițiatul în arte marțiale. De-abia apucă să se ridice de la podea și ciolănosul primi încă o lovitură – atacatorul său îi înfipse în burtă degetele întinse de la mâna dreaptă – „un magnific haito". De data asta căzu definitiv la podea, simțind cum înăuntrul său se rup măruntaie, ca și cum i-ar fi pătruns în trup un pumnal. Nici nu mai simți cum bețivul îi ia tabloul și nu-l mai văzu cum se îndepărtează încet, făcându-și loc printre scaune, atent la orice ripostă din partea cuiva – nimeni însă nu mai avea chef să-i cunoască forța – sărind, în cele din

urmă, pe o fereastră deschisă, dispărând în bezna de afară. Și multă vreme după ce se făcuse nevăzut, cei de față rămaseră la locurile lor, fiecare întrebându-se dacă asistase la ceva aievea, sau totul fusese doar rodul unei halucinații colective, provocată de către un iluzionist genial. De-abia într-un târziu se ridicară de pe scaune, înghesuindu-se spre ieșire, dornici să ajungă mai repede acasă, unde să povestească în familie incredibilele întâmplări petrecute la Casa Gunesch. Ultimul părăsi încăperea cel care condusese licitația. Era profund nedumerit: de ce se bătuseră atâția oameni pe o pânză care, desigur, nu era un fals, dar nici nu avea o valoare deosebită? Hotărât lucru, încăierarea ascundea ceva suspect, mai ales că, era mai mult ca sigur, cel care o provocase nu fusese deloc sub influența alcoolului. Să fi fost încă o ispravă a celui pe care ziariștii îl numeau „omul cu o mie de fețe"? Nu era exclus să fi apelat, din cine știe ce motive, la o nouă înfățișare, păcălindu-i pe toți cei care au crezut că au de-a face cu un bețiv ordinar. Iar pânza cu pricina avea probabil pentru el, ca și pentru individul ciolănos, o importanță deosebită, știută numai de ei doi. Nu putea să precizeze de ce, dar se îndoia profund că ancheta care urma să aibă loc avea să descâlcească ițele afacerii și să limpezească misterul. De aceea, când îi zări în hol pe cei câțiva polițiști sosiți în urma telefoanelor primite la secție, se furișă pe lângă ei, nevrând să-și mai piardă timpul dând declarații.

*

* *

În primul rând, cum ajunse în „bârlog", Cameleonul lăsă rezemat de rafturile bibliotecii tabloul furat și își scoase hainele care duhneau îngrozitor a băutură.

Chiar dacă înainte de a pătrunde în încăperea unde se desfășura licitația avusese grijă să-și toarne pe ele whisky de cea mai bună calitate, ele răspândeau un miros insuportabil. Le mototoli și le zvârli cu silă într-o debara. Într-un fel, îl amuzase s-o facă pe beatul, stârnind repulsia unei asistențe

formată din reprezentanți ai protipendadei. Și-i închipuia cum, la ora aceea târzie, relatau cu însuflețire evenimentele la care fuseseră martori, evident, înflorind faptele și unii dintre ei atribuindu-și roluri pe care nici în gând nu avuseseră curaj să le interpreteze.

Bănuia de pe acum bucuria gazetarilor dând peste un nou subiect de scandal. Va avea însă inspirația vreunul dintre ei să lege întâmplările de la Casa Gunesch de Cameleon, cel mai vestit personaj al momentului? Dar, la urma urmei, ce-i păsa lui? Se vârî sub duș și zăbovi sub el vreun sfert de ceas. După aceea, simți nevoia să se relaxeze. Se întinse complet gol pe covor și zăcu minute în șir culcat pe spate, cu ochii închiși. Reuși să nu se gândească la întâmplările prin care trecuse în seara aceea. Apoi se puse în șezut, sprijinindu-și palmele pe picioarele încrucișate. Treptat-treptat, chipul său de bărbat frumos, o îmbinare fericită de trăsături aspre și altele delicate se destinse, ca și cum s-ar fi împăcat cu întreaga lume, semnând cu ea un pact de amiciție reciprocă. De-abia după aceea se îmbrăcă într-un trening, se duse în bucătărie și își pregăti ceva de-ale gurii. Terminând de mâncat, reveni în bibliotecă și, potrivit obiceiului său, se cufundă într-un fotoliu. Întinse mâna și manevră butoanele unui compact-disc. Îndată, în încăperea plină de cărți se auziră în surdină acorduri de Vivaldi. Mai rămase câteva clipe închipuindu-și cum ar fi trăit în acel timp în care fusese compusă muzica aceea. Imaginația îl purtă în saloane somptuoase, unde domni cu peruci făceau reverențe unor doamne care etalau toalete scumpe. Se smulse brusc din vrajă și, oftând, luă în mâini tabloul obținut după încăierarea de la Casa Gunesch. Ceea ce reprezenta pânza era de un caraghioslâc fără margini. Și totuși, pentru a intra în posesia ei, se bătuse – e drept, adversarii nu-i creaseră mari probleme. Zâmbi aducându-și aminte expresia de năuceală întipărită pe fața celui care condusese licitația. Îi reveni în memorie și chipul ciolănosului cu nas coroiat. Acesta era cu siguranță la curent

cu valoarea reală a tabloului – de aceea și încercase cu atâta îndârjire să pună mâna pe el.

Luă de pe masă un coup-papier și desprinse cu grijă rama care încadra pânza. Mai întâi, dezlipi de pe spate o hârtie groasă, de protecție, apoi scoase cuiele care țineau fix geamul de câțiva milimetri și puse atent dreptunghiul de sticlă într-un loc unde nu risca să-l lovească și să-l transforme în cioburi. Acum răsucea pe o parte și pe alta pânza pe care pictorul așternuse bizareria aceea colorată – niște triunghiuri în verde, albastru, și într-un maro sinistru, toate scăldate de lumina unui soare ca o plăcintă roșie. Poate psihanaliza ar fi reușit să descifreze semnificații ascunse, mesaje tulburătoare. Dar pe Cameleon lucrarea îl lăsa complet rece. El își punea întrebări legate de cu totul și cu totul altceva. De ce scosese rama tabloului – glumețul care afirmase răutăcios că rama face mai mult decât lucrarea nu greșise, dar nu trebuia să fii un mare cunoscător ca să-ți dai seama de asta –, ca și cum ar fi căutat ceva pitit între pânză și hârtia de protecție de pe spate? De unde știa că urma să găsească acolo ceva prețios? În ce tainițe ale memoriei lui erau înmagazinate astfel de informații care îl conduceau fără greș drept la țintă? Cum de se dusese la Casa Gunesch, de parcă i-ar fi ordonat cineva ca nu cumva să lipsească de la licitație? Era din nou încruntat, muncit de gândurile lui obișnuite. Mai ales, că, odată terminată desprinderea tabloului din ramă, nu descoperi nimic neobișnuit. Asta însemna că tot scandalul pe care îl provocase fusese o aiureală. Lovise de pomană niște nevinovați, stricându-le o seară agreabilă, înspăimântase oameni, îi băgase în toate răcorile.

Examină cu mai multă atenție pânza. În aparență, n-avea nimic neobișnuit. Se uită la ea îndelung, neștiind ce să creadă. O pipăi cu vârful degetelor, o duse la nas – mai mirosea încă a vopsele proaspete. Dar tocmai când se hotărâse s-o arunce ca pe un obiect nefolositor, istovit de cercetarea zadarnică, zări un colț scămoșat și ușor desprins. Trase ușurel de el și, spre marea lui uimire, constată că, de pe dosul pânzei

pe care lucrase „maestrul", se desprinde o alta, cu mult mai subțire, lăsând la iveală un desen complicat și ininteligibil. Părea a fi macheta unei așezări subterane, sau schema unei rețele de canalizare, sau șerpuirea unor tunele. Putea fi orice, chiar și planul îndrăzneț al unor autostrăzi suspendate, sau schema unor legături aeriene. Doar un ochi experimentat ar fi reușit să-i depisteze cu precizie semnificația. Pentru „omul cu o mie de fețe" rămânea însă nebulos desenul acela executat cu finețe. Atunci de ce se mai zbătuse să-l obțină dacă nu-i pricepea rostul? Iar îl asaltau întrebări fără răspuns, iar era pradă neliniștilor, iar implora să-i apară, ca printr-un miracol, un sprijin, indiferent de unde ar fi venit el, ba nu, n-avea nevoie de nimeni, ceva îl îndemna să aibă încredere în propriile lui forțe. Puse pe birou bucata de pânză, zicându-și că se va ocupa de ea mai târziu. Trebuia doar să aibă răbdare – până la urmă, tot va reuși să-i descopere înțelesul, prin propriile lui puteri, neapărat prin propriile lui puteri, nu cu ajutorul altora. Până se va apuca din nou să-l studieze simțea nevoia să se odihnească și să-și pună în ordine gândurile. Luă o lumânare, o aprinse și o puse pe podea. Se așeză în fața ei, cu picioarele încrucișate sub el, și privi fix la flacăra albăstruie, timp de aproximativ două minute. Apoi închise ochii și-i acoperi ușor cu palmele.

Rămase multă vreme nemișcat, metamorfozat parcă dintr-odată într-unul dintre obiectele din încăpere. De afară se auzi huruitul unui tramvai care se opintea greoi pe șine, dar pe chipul Cameleonului coborâse din nou seninătatea, de parcă nu s-ar mai fi aflat pe planetă, ci plutea undeva, printre sferele luminoase de pe cer, ascultându-le muzica divină.

26
Groază în metrou

Rămăsese cufundat în sine însuși până când lumânarea din fața lui începuse să pâlpâie și să fumege, stingându-se în cele din urmă într-o baltă de ceară. Revenit în lumea reală clipi de câteva ori, pentru ca ochii să i se familiarizeze din nou cu obiectele din jur de care uitase pentru o vreme. Se ridică dintr-un salt și făcu mai multe mișcări de gimnastică – genuflexiuni, fandări, aplecări pe spate și înainte, rotiri de brațe. Se simțea într-o formă perfectă. Mintea îi era limpede și gândurile care îl frământau deobicei fuseseră alungate după ce se reculesese folosind o practică străveche. N-avea nimic deosebit de făcut. Putea să asculte muzică sau să citească, să se distreze cu vreun joc la calculator sau să trândăvească în fața televizorului deschis. Alese ultima variantă.

Butonă pe mai multe canale fără ca vreunul să-i atragă atenția în mod deosebit. Și-ar fi dorit să vadă un film bun, dar toate posturile pe care nimerea parcă înnebuniseră, transmiteau numai fotbal sau emisiuni cu politicieni puși pe gâlceavă. Deodată, încetă să mai apese pe butoanele telecomenzii. Pe ecran apăruse un desen care i se părea cunoscut. La început, nu realiză de unde îl știe.

Apoi se lovi cu palma peste frunte și exclamă: „Sigur că da!" Era identic cu desenul pe care îl găsise ascuns în spatele tabloului furat. Se repezi să-l ia din locul unde îl pusese, fără să-și ia ochii de pe ecran. Le mai compară o dată și ajunse la aceeași concluzie: erau identice, chiar dacă nu în aceleași culori,

ca și cum doi desenatori, trebuind să execute o aceeași planșă, avuseseră libertatea să întrebuințeze ce creioane socoteau de cuviință. Încântat de descoperirea făcută, se așeză într-un fotoliu, de-abia acum fiind atent la ceea ce spunea crainica postului respectiv care, între timp, apăruse pe ecran.

„...că este o faptă incredibilă. Teroriștii cer să li se înapoieze drogurile capturate în ultimele luni și care acum sunt depozitate într-un loc secret, neluându-se încă nicio hotărâre în privința distrugerii lor. Captura se ridică la o valoare de aproximativ o sută de milioane de dolari. În cazul în care cererea teroriștilor nu va fi satisfăcută, ei anunță că vor detona în galeriile metroului bucureștean mai multe bombe de mare putere. Nu se știe cine sunt cei care se revendică a fi proprietarii drogurilor. Potrivit unor surse care doresc să-și păstreze anonimatul este vorba de o mare organizație internațională care a transformat această parte a Europei într-o placă turnantă pentru afacerile cu droguri..."

Glasul crainicei se auzea aproape stins din pricina emoției care o cuprinsese. În vreme ce aceasta făcea apel la populație ca să-și păstreze calmul, Cameleonul începuse să cerceteze din nou desenul pe care îl avea în mâini.

Acum îi era limpede ce reprezintă – rețeaua subterană prin care circula metroul, cu linii, cu stații, cu noduri, cu depouri și locuri de refugiu pentru cazuri speciale. Brusc, își aduse aminte scările rulante, peroanele curate pe care oameni obosiți așteptau sosirea trenurilor galbene, mirosul traverselor îmbibate de motorină, ecranele pe care se afișau sosirile și plecările, numeroasele reclame la țigări și la băuturi răcoritoare, mozaicurile verzi sau portocalii care făceau ambianța mai plăcută. Dacă la suprafață circulația tramvaielor, troleibuzelor, autobuzelor și mașinilor transforma decorul într-un haos în care te descurcai cu greu, la numai câțiva metri sub pământ era mai mult calm și ordine, care te făceau să te crezi descins pe un tărâm mai civilizat. Dar câțiva scelerați își instalaseră mașinăriile lor infernale tocmai în acest perimetru

de unde amenințau să arunce în aer cartiere întregi. Își închipui panica din oraș provocată de exploziile subterane care ar fi surpat străzi, ar fi spulberat blocuri, ar fi sfărâmat mașini și ar fi ucis mii de oameni. Probabil că teroriștii erau disperați la gândul că o asemenea cantitate de „praf alb" le fusese suflată de sub nas și se hotărâseră să treacă la represalii de o violență inimaginabilă. Crainica vorbise despre câteva bombe – ele se puteau afla acum oriunde, și chiar dacă rețeaua metroului bucureștean nu avea o lungime de mulți kilometri, operațiunea de depistare a explozibililor era aidoma căutării acului în carul cu fân. Numai dintr-o întâmplare norocoasă s-ar fi putut da peste locurile unde fuseseră amplasați. Dar răgazul pe care îl acordaseră autorii actului demențial era prea scurt pentru a declanșa cercetări minuțioase. Practic, autoritățile n-aveau nicio șansă de ripostă și, după cum anunța crainica de la televizor, orice încercare de negociere fusese refuzată categoric. Cameleonul privi din nou ecranul luminos pe care se perindau imagini de coșmar. Oameni se înghesuiau la gurile metroului, încercând să iasă cât mai repede din stațiile unde aflaseră vestea primejdiei care plana asupra bucureștenilor; se îmbrânceau, se călcau în picioare, se înjurau, fiecare dorind să se pună sub pavăza unui adăpost, oricât de iluzoriu ar fi fost. O echipă a televiziunii coborâse în tunelele pe unde circulau trenurile galbene și transmiteau de acolo, însoțind echipe de miltari care încercau să descopere amplasamentul bombelor cu ajutorul unei aparaturi speciale. Pe chipurile acestora puteai însă deslușì limpede neîncrederea în ceea ce făceau.

Cameleonul închise televizorul și se cufundă din nou în studiul schiței care reprezenta rețeaua subterană de transport subteran. Acum nu i se mai părea o încâlceală fără rost de linii. Recunoștea trasee, stații, chiar dacă ele nu apăreau cu denumirile lor. Treptat-treptat, un zâmbet îi înflori pe buze, fiindcă găsise însemnate, cu un vârf subțire de creion, locurile unde fuseseră puse încărcăturile explozive. Zâmbetul

îi dispăru însă repede – nu mai era timp să intervină, oricât de iute s-ar fi mișcat. Ar fi durat prea mult ca să le dezgroape, să le taie firele legate probabil la un mecanism de ceas. Soluția de salvare nu era sub pământ. În mintea lui începea să mijească un plan. Puse desenul pe birou și, cu ajutorul unei rigle, porni să traseze pe el mai multe linii, care, la un moment dat, se intersectară ca într-un nod feroviar. Luă un creion roșu și marcă punctul acela cu mai multe cercuri concentrice. Apoi se uită pe o hartă a Bucureștiului. De-abia după aceea își începu pregătirile de plecare. N-avea timp de pierdut, așa că nu se întrebă cine sau ce-l îndemnase să participe la licitația aceea în urma căreia dăduse peste schița metroului ascunsă în spatele unui tablou fără nicio valoare și cum de știuse să caute în spatele tabloului. Se îmbrăcă într-un combinezon negru, luă un cablu, o frânghie lungă, făcută colac și prevăzută la un capăt cu o ancoră de oțel, își puse la centură un revolver și un pumnal, iar pe umăr un pistol mitralieră și coborî la subsol. Deschise o ușă mascată în zid și se pierdu pe un coridor întunecos.

27
Zburătorul

În Agenție – sau, așa cum o alintau angajații, în „Șandrama" –, era liniște.

Mai rămăseseră în clădire doar cei care îi asigurau paza și cei care supravegheau datele primite de aparatura complicată aflată la subsol. Mark Ferris și ajutorul său Jones Aucland se găseau și ei într-o încăpere de la ultimul etaj. Aveau ochii roșii de nesomn, iar din pricina numărului mare de cafele băute mâinile începuseră să le tremure ușor. Stăteau amândoi în picioare. Potrivit obiceiului său, Ferris se uita pe fereastră, atent la ce se petrecea în stradă. La ora aceea târzie de noapte, în capitala celui mai puternic stat din lume se instalase un calm aparent. Rareori se vedeau cum se îndreaptă spre casă întârziații prin baruri și restaurante, pășind zgribuliți din pricina vântului rece care se stârnise. Din când în când, câte o mașină a salvării sfâșia liniștea nopții cu sirena ei.

Ferris își întoarse capul spre ajutorul său.

– Ție îți place?

Aucland își privi nedumerit șeful.

– Ce să-mi placă?

– Chestia aia de-acolo.

Aucland se apropie intrigat de fereastră și privi în direcția arătată de celălalt. Luminat de proiectoare puternice, monumentul lui Washington – „Cuiul lui Washington", cum

îi spuneau în glumă locuitorii capitalei – se profila straniu în bezna nopții.

– Mda, zise Aucland nesigur. M-am obișnuit cu el din copilărie.

Ferris nu comentă părerea celuilalt. De fapt, puțin îi păsa de monument. Altceva îl frământa. Se așeză greoi pe scaunul de la birou și-i făcu un semn colegului său. Acesta luă loc pe un fotoliu. Îi era somn, iar tensiunea în care trăiau de mai multe săptămâni îi marcase vizibil.

– Rămân la convingerea că individul care acționează în București e omul nostru.

– Tot ce se poate, răspunse Aucland cu același ton șovăitor. Dar dacă e el, de ce nu ia legătura cu noi?

– Cred că-i filează o lampă.

Rămaseră amândoi tăcuți, fiecare gândindu-se la consecințele unei astfel de posibilități.

Tot Ferris rupse tăcerea, însoțindu-și vorbele cu gesturi largi.

– Am încercat zadarnic să punem mâna pe el. Ne-a scăpat printre degete.

O face pe eroul și ne compromite misiunea pe care i-am încredințat-o. Nu mai avem decât o singură posibilitate.

Aucland îl privi intrigat.

– Care?

– Să-l lichidăm.

Cel așezat în fotoliu țâșni în mijlocul încăperii.

– Zici să-l lichidăm. N-am nimic împotrivă, deși se duc naibii toți anii ăia în care l-am pregătit. Dar cum punem mâna pe el?

– Mai trimitem o echipă. Să-l găsească și să-l termine. Nu văd altă soluție.

– Bun. Dar ce te faci dacă nu e vorba de omul nostru?

Ferris îi aruncă o privire obosită. Glasul lui răsună abia șoptit:

– Ăsta ar fi ghinionul celui pe care ziarele l-au botezat Cameleonul.

Aucland dădu din umeri.

– Faci cum vrei. Eu zic că totuși nu trebuie să ne pripim.

– Atunci ce propui?

– Să îl mai atragem într-o cursă.

– Cum?

– Cameleonul intervine ori de câte ori apare o situație de criză. A ajuns să se creadă un justițiar care îi ajută pe cei aflați într-o nenorocire și pe care legea nu-i poate apăra.

– Și?

– Trebuie să punem din nou pe urmele lui câțiva dintre băieții noștri care să monitorizeze situația respectivă. Nu se poate să nu-l dibuiască până la urmă. O injecție și ni-l aduc aici legat fedeleș.

– Acum e rândul meu să te întreb: dar dacă nu e omul nostru?

– Acum e rândul meu să-ți răspund: ăsta i-ar fi ghinionul.

Cei doi rămaseră din nou tăcuți, fiecare cufundat în gândurile lui. Nici măcar urletul sirenei unei mașini a poliției nu reuși să-i facă să tresară.

*

* *

Clădirea avea douăsprezece etaje și fusese dată în folosință de puțin timp. Fațada era toată numai în oțel și sticlă. Construcția ei stârnise zadarnic protestele bucureștenilor care nu vedeau nicio legătură între arhitectura caselor din jur, ridicate între cele două războaie, și apariția insolită, potrivită într-un cartier modern, prevestind un alt secol. Dar cu ajutorul unor șperțuri grase proprietarul cumpărase tăcerea funcționarilor care ar fi putut opri înălțarea ei.

Adăpostea sediile a zeci de firme care își închiriaseră spațiile cu bani grei. La ultimul etaj, în patru camere, funcționa un birou de avocatură. Trei dintre ele erau pustii la ora aceea. În cea de-a patra, doi bărbați stăteau comod în

fotolii de piele, beau cafea din niște cești de porțelan și se uitau la televizor. Pe ecran, o junǎ care reușea cu greu să-și stăpânească emoția și neliniștea, prezenta ultimele știri legate de situația creată prin amplasarea de către un grup de teroriști a unor bombe în galeriile metroului din capitală.

„...Nimic nou în *criza metroului*. Autoritățile refuză negocierile cu teroriștii și îndeamnă populația la calm. Circulația trenurilor subterane a fost oprită. Echipe speciale cercetează în continuare galeriile pentru a descoperi locurile unde a fost amplasat explozibilul... Unii cred că e vorba doar de o alarmă falsă. Din surse care doresc să-și păstreze anonimatul..."

În clipa aceea, soneria unui telefon se auzi în încăpere. Cel mai gras dintre cei doi bărbați se repezi și ridică receptorul din furcă. Îl duse la ureche și ascultă câteva clipe. Apoi îl trânti cu furie la loc.

– Ce-i? îl întrebă celălalt a cărui față purta urmele unui vărsat de vânt.

– nicio mișcare. Ticăloșii nu vor să negocieze.

– Or să-și muște mâinile când or să vadă cum sare totul în aer în jurul lor.

Grasul se opri gânditor în mijlocul camerei. Era îmbrăcat într-un costum scump, a cărui croială îi mai ascundea rotunjimile. Dădu la minimum sonorul televizorului. Pe ecran se perindau acum imagini din Bucureștiul cuprins de panică.

– Uite-i cum fug ca șobolanii! zise el fără nicio urmă de milă în glas. Degeaba v-ascundeți, băieți! N-aveți nicio scăpare!

Celălalt se foi neliniștit în fotoliu.

– Și dacă nu cădem la pace cu autoritățile? Ce ne facem atunci, Melano?

Melano dădu din umeri disprețuitor.

– Imposibil! Le-a intrat frica în oase. Dar dacă sunt căpățânoși, or să vadă pe dracu! Pierdem noi o sută de milioane de dolari, însă ei or să piardă cu mult mai mult.

Ascultă-mă bine, Birto: chiar și în cazul în care nu ne acceptă condițiile, dezastrul care îi așteaptă ne pune la adăpost rețeaua. Nu va mai îndrăzni nimeni să se lege de noi. Aproape că îmi doresc să ne refuze oferta. O să avem cu ce ne distra. De-abia aștept să apăs pe butoanele astea.

Arătă cu mâna dreaptă spre biroul pe care era așezat un mic aparat cu mai multe butoane în culori diferite.

Birto însă nu părea molipsit de entuziasmul tovarășului său.

– Ești sigur că noi nu pățim nimic?

Melano rânji.

– La ce te referi? La explozie?

– Da.

– N-avea nicio grijă; metroul nu trece pe sub noi. Și chiar dacă ar trece, clădirea asta e construită pe rulmenți. Rezistă și la cutremure mari. O să ne zgâlțâim nițel, dar n-o să avem nimic de suferit. Suntem în siguranță.

Birto mai păstra însă o urmă de îngrijorare.

– Și n-or să ne înhațe?

De data asta, Melano izbucni în râs.

– Cine să ne înhațe? Cine știe de noi? Suntem doi avocați respectabili, care își văd de treburile lor, își plătesc impozitele la stat și sunt bine văzuți în societate. Cine ce să aibă cu noi?

Ciupitul de vărsat nu era prea convins.

– Nu uita ce s-a petrecut la „Casa Gunesch".

Grasul se posomorî pentru o clipă, apoi fața lui se destinse din nou, într-un zâmbet larg.

– Ce s-a petrecut la „Casa Gunesch„? Omul nostru a ratat să intre în posesia unui tablou în spatele căruia se află schița cu locurile unde am pus bombele. Un bețivan a pus mâna pe nenorocita aia de pânză. Ei, și? Chiar dacă din întâmplare dă peste schiță, ce-o să facă? O să se holbeze ca dobitocul la ea. N-o să priceapă nimic. Și chiar dacă ar pricepe, ce-ar putea face? Bombele nu pot fi dezamorsate. Numai din biroul ăsta

pot fi scoase din funcțiune mecanismele lor. Așa că fii liniștit: nimeni nu poate da de noi. Nu ne paște niciun pericol.

Birto se așează mai comod în fotoliu și își aprinse o havană. Trase din ea cu voluptate și apoi eliberă fumul, încercând să facă rotocoale prin aer. Pufni nemulțumit văzând că nu reușește și mai încercă o dată. În sfârșit, prin aer plutiră mai multe rotocoale de fum de dimensiuni diferite. Le urmări cum se destramă și de-abia după aceea vorbi din nou.

– Eu tot nu pricep cum naiba a ajuns tabloul ăla printre vechiturile puse în vânzare la licitație.

– Da, asta a fost o scăpare de-a noastră, când ne-am mutat în noul sediu. Dar n-are nicio importanță: operațiunea se desfășoară normal.

– Cine-i vinovat ar trebui să plătească.

– De unde știi că n-a plătit deja? îi răspunse celălalt pe un ton înghețat.

Câteva clipe nu-și mai spuseră nimic. Grasul se apucă să-și curețe unghiile cu o pilă, celălalt fiind în continuare preocupat de volutele pe care le executa pufăind din havană. Liniștea din încăpere fu alungată din nou de soneria telefonului. De data asta Melano îl lăsă să sune de mai multe ori înainte de a răspunde.

– Da.

Ascultă câteva clipe și trânti receptorul în furcă. Pe chipul său se așternuse brusc spaima.

– Ce e? întrebă celălalt intrigat. Au căzut la pace? Cine a fost? Ahmed?

Melano începu să se bâlbâie.

– N-a fost Ahmed. A fost un necunoscut.

– Un necunoscut? Numărul ăsta nu-l știu decât trei inși. A fost o greșeală?

Grasul nu reușea să-și vină în fire.

– Pe dracu greșeală!

– Atunci cine-a fost?

– Un individ care-a zis...

– Un individ care-a zis..., îl îngână celălalt, uitând să mai tragă din havană.

– ... care-a zis că vine după noi.

Birto înțepeni în fotoliu.

– Nu se poate! E o glumă!

– Nu-i nicio glumă!

Rămaseră amândoi tăcuți, cumpănind în minte datele problemei ivite pe neașteptate. Pe ecranul televizorului cu sonorul dat la minimum se perindau, în continuare, chipurile răvășite ale bucureștenilor înspăimântați de iminentul act terorist.

– În cazul ăsta ce facem? Anulăm operațiunea? Ne strângem catrafusele și-o ștergem?

Între timp, Melano își revenise din buimăceală.

– Ești nebun? Cum s-o ștergem? Cine-o să intre peste noi aici, la etajul doisprezece? Uiți că ușa de la intrare e blindată? Până o sparge cineva, declanșez exploziile. Îi jucăm cum vrem noi!

Dar în glasul lui nu mai era siguranța de mai înainte.

*

* *

Vizavi de clădirea numai oțel și sticlă se afla un bloc vechi, de aceeași înălțime. La un moment dat, pe terasa lui își făcu apariția un ins îmbrăcat într-un combinezon negru. O cagulă îi ascundea chipul. În mână avea o geantă de sport din care scoase un cablu de oțel și o frânghie prevăzută la unul din capete cu o ancoră mică. Se apropie apoi de parapet și privi spre clădirea învecinată. Nu aruncă nicio privire în jos – strada înțesată de mașini nu-l interesa. Luă într-o mână frânghia și o aruncă spre terasa construcției moderne. Ghearele ancorei se prinseră de stâlpul care susținea antena de satelit. După aceea, trase cu nădejde de frânghie, ca să se asigure că rezistă. Legă capătul rămas în mâinile lui de un inel gros de pe terasa unde se afla. Se cățără pe parapet și, ținându-se de frânghie, o porni spre cealaltă clădire. Nimeni dintre cei care treceau

pe stradă nu ridică privirea în sus, astfel încât acrobația lui rămase neobservată.

Odată ajuns pe cealaltă terasă, legă un cablu de oțel de același stâlp și, înfășurându-și-l în jurul trupului, se lăsă să alunece în gol, prin dreptul fațadei.

Opri în dreptul unui geam și îl sparse aplicându-i o lovitură cu vârful țintuit al bocancului. Geamul se făcu fărâme. Imediat sări în încăperea în care doi bărbați se holbau la el, nevenindu-le să-și creadă ochilor. Unul dintre ei își veni totuși mai repede în fire și se repezi la sertarul biroului, încercând să apuce o armă. N-apucă să o scoată. Necunoscutul îl împușcă drept în frunte. Celălalt rămăsese țintuit în fotoliu. Mai întâi, omul în combinezon negru vru să-i facă și lui felul, dar se răzgândi în ultima clipă. Scoase o pereche de cătușe, îl smulse din locul unde stătea cu o havană în mână, și-l legă cu brățările de oțel de calorifer. După care, escaladă pervazul și, cu ajutorul cablului, ajunse din nou lângă antena de satelit, iar de acolo, folosindu-se de frânghie, poposi pe terasa blocului vechi. Nici de data asta nu-l văzu nimeni. Dezlegă frânghia, o smuci de câteva ori și reuși să desprindă ancora și să o recupereze. Își strânse toate lucrurile în geanta de sport și se avântă pe scara de incendiu care se termina în dreptul unui canal. Ajuns jos, nu-i mai rămase decât să se afunde în gaura neagră și să pună la loc capacul.

*

* *

În bârlogul său, Cameleonul stătea cufundat într-un fotoliu și citea ziarele pe care le avea risipite în jurul lui pe covor. Toate relatau despre incredibilul sfârșit al „crizei metroului", cu ajutorul incontestabil al „omului cu o mie de fețe". Ziariștii se minunau, pe bună dreptate, de curajul de care dăduse dovadă Cameleonul, executând adevărate acrobații la mare înălțime, primejduindu-și viața și anihilându-i pe teroriști, făcând, totodată, inofensive bombele plasate în galeriile metroului. O întrebare revenea cu insistență în articolele

pe care le parcurgea: ce-l determina pe Cameleon să înfrunte pericolele pentru ca să-i salveze pe alții? Nu pretindea bani, nu avea parte de glorie, deoarece nimeni nu-i cunoștea identitatea și nici nu cerea alte recompense. Era înnebunitor să-l știi trăind în același oraș, dar complet necunoscut, deși, uneori, poate că trecea pe lângă tine, fără să-l iei în seamă. De altfel, pe coperta unei reviste ilustrate era reprodusă imaginea unui bărbat într-un costum al trupelor speciale; însă în locul unde ar fi trebuit să-i stea capul, cel care făcuse coperta pusese un mare semn de întrebare.

Pe Cameleon îl lăsau rece aprecierile jurnaliștilor care îl ridicau în slăvi. Nu răsfoia gazetele pentru ca să descopere încântat ce epitete îi mai aureolau isprăvile. El încerca să afle dacă nu cumva lăsase în urmă vreun indiciu care să-l demaște. Era atent la cele mai năstrușnice ipoteze emise în legătură cu persoana sa de mințile înfierbântate ale ziariștilor. Din fericire pentru el, niciuna nu se apropia de adevăr. Nimic din cele scrise nu risipea misterul din jurul său.

Plictisit, strânse ziarele și le puse teanc pe o etajeră. Nu știa ce să facă. Ar fi vrut să iasă în oraș, dar se simțea obosit. N-avea chef nici să asculte muzică. Deschise televizorul și, pe mai multe canale, nimeri peste emisiuni care îi erau dedicate. Urmări una dintre ele timp de mai multe minute. Apoi apăsă pe butonul telecomandei și imaginile de pe ecran dispărură. Se duse în dormitor și se întinse pe pat, fără să-și mai scoată halatul pe care îl purta și să se îmbrace în pijama. Adormi imediat, cuprins de un somn liniștit, în care visă doar un liliac maiestuos, care îl însoțea pretutindeni, ca un sfetnic binevoitor și puternic.

28
Pacientul

Sanatoriul se afla în mijlocul unui parc cu brazi înalți și bătrâni, înconjurat de un gard de beton. Vara, pacienții stăteau pe bănci, la umbră, și sporovăiau toată ziua. Acum însă zăpada se așternuse într-un strat gros și, după ce ninsoarea încetase, neaua fusese înlăturată cu lopețile de pe alei. Puțini bolnavi se încumetau să iasă în ger, înfofoliți în haine călduroase. Cei mai mulți se uitau pe geamuri, își petreceau vremea la club sau, pur și simplu, zăceau pe paturile din saloane, discutând unii cu alții sau dormind.

Directorul sanatoriului aștepta pe trepte și arunca priviri neliniștite în jur. Aștepta o vizită importantă și dorea să lase o impresie cât mai bună. Era spre sfârșitul carierei, avea o reputație de bun specialist, dar și de excelent organizator. Însă niciodată nu-i călcase pragul o delegație străină de dincolo de Ocean.

„Ce i-o fi apucat să vină aici?", se întrebă din nou omulețul cu ochelari, și-i spuse unuia dintre oamenii de serviciu să spargă gheața de pe o treaptă și s-o mătură, pentru ca nu cumva, din nebăgare de seamă, cineva să alunece și să-și frângă cumva gâtul. „Deobicei, pe noi nu ne bagă nimeni în seamă, suntem și la mama dracului, e ceva curios dacă s-au apucat să bată o cale atât de lungă."

În sfârșit, pe aleea centrală apăru o mașină mare, străină – directorul nu reuși să vadă ce marcă e. Opri în dreptul treptelor, șoferul se dădu jos de la volan și deschise repede

cele două portiere din spate. Din impozantul vehicol își făcură imediat apariția doi bărbați în paltoane. Directorul îi așteptă să urce treptele, încercând să nu mai pară uimit.

– Bine ați venit! le ură el în engleză. Sunt Mihai Dragomir, directorul sanatoriului.

– Mark Ferris, se recomandă cel cu ochi de un cenușiu metalic, și-i strânse mâna cu putere. El e colegul meu Jones Aucland.

Intrară toți trei într-un hol al cărui parchet strălucea de curățenie. De-acolo pătrunseră într-un birou pe ușa căruia pe o placă scria DIRECTOR.

– Vă rog să vă scoateți paltoanele!, îi îndemnă pe cei doi Mihai Dragomir, arătându-le un cuier unde să le agațe. Pot să vă servesc un whisky?

Oaspeții acceptară și, îndată, o tavă cu mai multe pahare și o sticlă de Chivas își făcu apariția pe o măsuță. Ferris și Aucland luară loc în niște fotolii comode, iar directorul se așeză pe un scaun de la masa lui de lucru. Sorbiră toți trei din licoarea care le puse imediat sângele în mișcare.

– Cu ce vă pot fi de folos?

Ferris se foi neliniștit.

– Am vizitat mai multe sanatorii de boli nervoase din țara dumneavoastră. Suntem interesați să cunoaștem cazuri mai deosebite și să le comparăm cu cele de la noi, să vedem ce metode de vindecare folosiți... Am vrea să aflăm dacă și la dumneavoastră impactul cu tehnologia modernă provoacă indivizilor cu o constituție mai sensibilă reacții asemănătoare celor de pe alte meridiane... În principiu, ar trebui ca lucrurile să stea la fel.

De data asta, Mihai Dragomir se foi contrariat pe scaunul cu spătar înalt.

– Mda... Nu văd de ce lucrurile n-ar sta la fel... Stresul e la fel de mare și la noi... Dar cel mai bine ar fi să facem o vizită prin saloane.

Cei doi săriră din fotolii, frecându-și mâinile de bucurie.

– Da... Dacă e posibil, ar fi cel mai bine... Vă mulțumim.

În vreme ce se îmbrăcau în halate albe, directorul începu să explice:

– Pe bolnavii noștri i-am repartizat în saloane în funcție de bolile de care suferă. De pildă, pe cei care se cred mari personalități ale lumii – Cezar, Cleopatra, Napoleon, Hitler – i-am pus împreună.

– Nu se încaieră? se interesă Aucland.

– Nu. Țin să vă spun că toți bolnavii noștri sunt extrem de liniștiți. Rareori recurgem la cămașa de forță sau la injecții.

– Foarte interesant!, zise și Ferris.

– Alți câțiva cred că li s-a implantat un cip în organism pentru a fi controlați de către civilizații extraterestre. Numărul acestora e în creștere, ca și al celora care se jură că s-au aflat pe nave venite din cosmos, pe care „omuleți verzi" i-au supus la diverse operații pentru a cunoaște cum suntem alcătuiți.

– Într-adevăr, și la noi numărul acestora e într-o creștere dramatică, aprobă Ferris. E un semn al impactului cu o dezvoltare tehnologică rapidă a omenirii. Omul nu e încă pregătit să-i facă față.

Ieșiră din biroul directorului și o luară pe un coridor lung. Din când în când, intrau în câte un salon și specialiștii americani făceau cunoștință cu Einstein, cu Edison, cu Stalin... Schimbau câteva vorbe cu ei și porneau mai departe. Directorul era tot mai intrigat. Pentru cineva care se arăta interesat de modul cum mecanismul gingaș al creierului suferea din cine știe ce pricină, cei doi erau destul de rezervați în întrebările lor. La urma urmei, era și firesc. Cine știe de câte ori avuseseră prilejul să cunoască astfel de bolnavi? De aceea și păreau grăbiți să-și facă vizita cât mai scurtă, să mai bea, eventual, un păhărel și apoi să se urce în mașina lor strălucitoare – o fi de la ambasadă *Lexus*-ul ăla? – și să se întoarcă la ei acasă.

Mai înainte trebuia, totuși, să-i uluiască, să-i scoată din apatia în care se cufundaseră, să nu-și închipuie că în locul

unde descinseseră nu se întâmpla nimic neobișnuit. De aceea îi pofti să intre într-o cămăruță care nu avea nici măcar un scaun ca mobilier. Între timp, se întunecase, așa că apăsă pe un comutator și încăperea goală fu luminată de mai multe tuburi de neon prinse în tavan.

Cei doi îl priviră intrigați.

– Ce-i aici?

În sfârșit, izbutise să-i smulgă din indiferență.

– Am să vă prezint cel mai interesant caz pe care îl avem. E vorba de un ziarist.

– Un ziarist?

– Da. Un foarte bun ziarist care, din păcate, din pricina surmenajului, probabil, a luat-o razna.

Pe un perete se afla o perdeluță. Directorul o trase și îi lăsă pe oaspeții săi să privească printr-un geam. Dincolo de el se zărea o cameră cu un pat. Un bărbat încă tânăr stătea la o masă mică și lucra la un laptop. Împrejurul lui erau împrăștiate mai multe ziare. Într-un colț, pe o poliță, era un televizor deschis.

Fără să vrea, cei doi se traseră din dreptul geamului.

– Fiți fără grijă, râse directorul. Domnul Miron Cernat nu ne poate vedea și nu ne poate auzi.

Specialiștii americani schimbară între ei o privire fugară. Cel puțin așa i se păru lui Mihai Dragomir.

– Ce-i cu el? întrebă Ferris cu un glas parcă înecat de emoție.

Amândoi se apropiară din nou de geam, uitându-se cu luare-aminte la cel de dincolo.

Directorul era mulțumit. În sfârșit, reușise să-i pună pe jar pe vizitatorii săi. Îi venea să-și frece mâinile de bucurie.

– Ce-i cu el? repetă Ferris.

Mihai Dragomir dorea însă să prelungească starea de suspans. Își făcu de lucru cu un nasture al halatului care stătea să cadă. De-abia după ce îl smulse de la locul lui și-l puse într-un buzunar catadicsi să vorbească.

– Ce să fie? Cum v-am mai spus, era un gazetar foarte bun. De la o vreme însă a început să scrie niște articole halucinante.

A inventat un personaj căruia îi spunea ba „Cameleonul", ba „omul cu o mie de fețe" care se vâra în cele mai ciudate aventuri, rezolvând cele mai grele cazuri cărora poliția nu reușea să le dea de cap.

– Ce cazuri?

Și în glasul lui Aucland se ghicea o emoție vizibilă. Directorul era în al nouălea cer de bucurie. Îi răspunse pe un ton voit nepăsător.

– Ei, mai multe... De pildă, la o școală au fost luați mai mulți ostatici. Teroriștii au pretins zece milioane de dolari în schimbul elberării lor. Autoritățile n-au avut încotro și au plătit. Dar Miron Cernat a scris un articol în care, chipurile, Cameleonul a intervenit, deghizat într-un banal om de serviciu, i-a anihilat pe teroriști și i-a scăpat pe ostatici.

– Și n-a fost așa?

Directorul se uită cu milă la Ferris.

– Da' de unde! Aiureli de om bolnav.

– Alt caz?

– Cică tot Cameleonul ar fi distrus o rețea importantă de traficanți de droguri. Sau că ar fi salvat o ziaristă răpită de către niște bandiți. Sau că a băgat spaima în niște indivizi care pretindeau „taxă de protecție" de la proprietarii de buticuri și restaurante. Sau că a nimicit o sectă cu practici ciudate.

– Foarte interesant! exclamă Aucland. Foarte interesant!

– Nu-i așa?

– Și, în opinia lui, cine e acest Cameleon?

Directorul nu răspunse imediat. Își pipăi, mai întâi, nasturele smuls de la halat, ca și cum ar fi vrut să se asigure că mai e în buzunar.

– Cine e Cameleonul? Cum? Nu v-ați dat seama? E chiar el, Miron Cernat!

Cei doi îl priviră ca și cum îl vedeau acum pentru prima oară.

– Da, da, chiar el... Sunteți interesați de impactul civilizației moderne asupra organismului uman? Ei bine, cazul Miron

Cernat e mai mult decât edificator în acest sens. Ziarele, televiziunea ne asaltează cu o groază de informații despre nenorociri care se petrec în jurul nostru și pe care nu reușim să le ținem în frâu. Era și normal ca unora dintre noi să li se strice o rotiță și să-și închipuie că pot interveni în desfășurarea lor, aducând lucrurile pe făgașul firesc, ca un erou din poveste. Acesta e Miron Cernat. O victimă a știrilor de pe mapamond.

Directorul își trase puțin suflarea înainte de a vorbi din nou.

– Nici nu știu dacă să-i deplâng soarta, sau nu. La urma urmei, în lumea în care se află el acum, fărădelegea nu rămâne niciodată nepedepsită. Mi-l închipui mai fericit decât oricare dintre noi.

– Fericit?, îngăimă Aucland.

– Da. Trăiește numai în imaginație. Se închipuie locuitorul unui tărâm privilegiat, poate să ia orice înfățișare dorește și aduce pretutindeni numai pace și armonie. Ni-l putem închipui oare alt fel? În ziarul *Veghea* pe care el îl scrie de la prima la ultima pagină și îl postează pe un site propriu, orice frământare a omului de azi e alungată.

Ferris îl urmărea cu atenția încordată.

– Am putea sta de vorbă cu el? Așa ceva n-am mai întâlnit...

– De ce nu? E complet inofensiv. E drept, câteodată susține că e urmărit de agenții unei puteri străine care l-au scăpat de sub control, după ce l-au înzestrat cu o pregătire specială. Lucru curios, povestește cu lux de amănunte despre locuri din țări unde n-a călcat, de fapt, niciodată. Dar nu-i în stare să facă rău nici unei muște.

Directorul trase la loc perdeluța și stinse lumina la ieșire. Se pomeniră din nou pe coridor. Cei doi păreau să ezite.

– Ce-i? întrebă directorul. Nu mai vreți să stați de vorbă cu el?

– Ba da, spuseră specialiștii americani, cu glasuri în care se ghicea, totuși, în continuare, o șovăire.

Când intrară în rezerva lui Miron Cernat, acesta nu-și întoarse privirea spre ei, ca și cum n-ar fi auzit ușa. Directorul tuși discret, ca să-și facă simțită prezența. De-abia atunci bărbatul se ridică de pe scaun și le întinse mâna.

– Bună seara, domnule director.

Apoi li se adresă americanilor în engleză:

– Bună seara, domnule Mark Ferris! Bine ați venit, domnule Jones Aucland!

Cei trei vizitatori rămaseră stane de piatră.

– De... unde... ne... știi... numele...? reuși Ferris cu greu să-și articuleze întrebarea. Ne cunoaștem de undeva? Ne-am mai văzut vreodată?

Bărbatul încă tânăr, cu un chip plăcut, izbucni în râs.

– Poate că da, poate că nu..., rosti el sibilinic.

Apoi, văzându-i că sunt în continuare în ceață, arătă cu un gest spre maldărul de ziare care zăcea pe jos.

– S-a scris despre vizita pe care o faceți în țara noastră. V-au dat și fotografiile.

– Da?

Directorul nu părea prea convins. Era și el un împătimit cititor de ziare, dar nu citise nimic despre cei doi și nu le văzuse nici pozele. Poate nu fusese prea atent.

Ferris și Aucland erau din ce în ce mai neliniștiți. Cernat îi invită să ia loc pe pat.

– Mobilierul e cam puțin aici, se scuză el.

Americanii rămaseră însă în picioare, continuând să-l scruteze.

– Ce faceți acum? întrebă Ferris.

– Scriu un articol. De fapt, istorisesc cum am scufundat un submarin în Marea Neagră.

– N-am auzit de-așa ceva, zise Aucland, deși simțea un fior rece pe șira spinării.

Cernat izbucni din nou în râs.

– Nici n-o să auziți. A fost o operațiune confidențială. Fiți însă fără grijă, ordinul a fost executat. N-a rămas nicio urmă.

De data asta directorul era intrigat la culme. Avea impresia că oaspeții săi și pacientul de care se ocupa discutau despre ceva misterios, despre care el nu știa nimic. Sau totul era doar o părere?

Se hotărî dintr-odată să le curme conversația.

– Mai am câteva locuri unde vreau să vă duc...

Ferris păru să nu-l audă. Își întrebă colegul cu un glas abia auzit:

– Ce părere ai?

Celălalt dădu din umeri, dar n-apucă să-i răspundă, pentru că pacientul își continuă discursul, privind jur-împrejur.

– Acum se pregătește un act terorist de o anvergură inimaginabilă. Organizația Al-Qaeda vrea să atace SUA în inima lor. Mai multe echipe se pregătesc să pună mâna pe avioane de linie, cu mulți pasageri, pe care să le prăbușească peste Pentagon, peste Casa Albă, peste clădirea Congresului. Vor să izbească și Turnurile Gemene din New York, să le transforme în ruine. Am informații certe pe care am să le pun în curând la dispoziția autorităților. Cu ajutorul a ceea ce am aflat, acțiunile criminale vor fi înăbușite în față. Iar Ossama bin Laden, conducătorul teroriștilor sinucigași, n-o să mai aibă șansa de a deveni cel mai căutat om al planetei.

Vizitatorii se uitară siderați la Miron. Văzuseră multe la viața lor, auziseră despre multe fapte barbare, dar un asemenea plan diabolic nu putea fi închipuit decât de către cineva cu mintea rău dereglată.

De-abia acum Aucland îi răspunse în șoaptă lui Ferris:

– Ce să zic? Cred că e pierdut. Nu mai e un pericol pentru nimeni. E complet sonat. Mare păcat că și în anul 2000 medicina e neputincioasă în astfel de cazuri.

Celălalt nu părea la fel de convins de gravitatea situației.

– Dacă tu zici...

Toți trei își luară rămas bun de la Miron Cernat care îi conduse până la ușă și așteptă ca pașii să se îndepărteze pe coridor. Apoi reveni la măsuța unde se afla laptop-ul, se așeză din nou pe scaun și începu iarăși să scrie, ca un posedat. Pe chipul său frumos era o lumină stranie. Deodată, ciuli urechea. Se ridică brusc, apucă telecomanda televizorului și dădu sonorul mai tare. O crainică speriată anunța că o mare bancă fusese jefuită de către niște necunoscuți care pătrunseseră în sediul ei prin mijloace ingenioase, ce dovedeau că lovitura fusese pregătită cu multă vreme înainte.

– Ticăloșii! Numai eu pot să le vin de hac.

Miron Cernat păru dintr-odată cuprins de o frenezie ciudată. Închise laptopul, apoi televizorul. Se apropie de fereastra prevăzută cu gratii și deschise geamul. Desprinse două dintre gratiile care fuseseră mai demult smulse din locașurile lor și se mai ținea în pervaz doar de formă, ca să nu bage de seamă supraveghetorii. Dintr-un dulap aflat în perete pescui un combinezon negru pe care îl îmbrăcă peste pijama și, în timp ce-și trăgea pe cap o cagulă, scoase limba strengărește la oglinda din spatele căreia știa că, uneori, mișcările lui sunt ținute sub observație. Prinse unul de altul mai multe cearceafuri, cu noduri bine făcute, apoi le legă de una dintre gratiile rămase la fereastră. Avea de coborât numai două etaje. Se cățără pe pervaz și, fără zgomot, ținându-se de cearceafuri ca de o frânghie, se lăsă în jos. În parc nu era nimeni. O rupse la fugă prin zăpadă, spre luminile orașului care licăreau ademenitor în zare.

La intrarea în oraș se opri puțin să-și tragă suflarea. Pe strada lungă, luminată feeric, se înșirau o puzderie de panouri publicitare. Privirea îi căzu pe unul dintre ele care făcea reclamă la un film. Panoul frumos colorat înfățișa o femeie care râdea fericită, îmbrățișând o fetiță preocupată să construiască din nisipul plajei un castel. Lângă ele veghea statuar un bărbat cu mască pe față, îmbrăcat într-un tricou negru, pe pieptul căruia era imprimat conturul unui liliac.

SFÂRȘIT

Postfaţă la prima ediţie

Să mă tem de literatura poliţistă?

Nu râdeţi.

Cu un an în urmă aş fi râs şi eu, întocmai ca dumneavoastră, citind o asemenea afirmaţie despre care, cu multă indulgenţă, aş fi spus că e o bazaconie. Tot în urmă cu un an, după apariţia *Ziarului de duminică*, s-a petrecut un fapt care a făcut înconjurul lumii, dar despre care eu şi cititorii acestui ziar aflasem încă înainte de a se produce. Surprins, uimit, oarecum şocat, am scris un text, intitulat *Secolul XXXI va fi... al literaturii mai tari decât viaţa*, publicat în numărul 3, din 9 iunie, şi pe care îl reproduc în întregime mai jos.

Cu o lună în urmă, l-am convins cu greu pe George Arion să scrie un roman-foileton pentru acest săptămânal. Era liber să aleagă orice subiect, doar episoadele să fie închegate, iar romanul-poliţist. Mi-a trimis imediat primele două părţi din *Cameleonul:* un bărbat insignifiant locuieşte într-o casă insignifiantă, ignorat de vecini; are calitatea de a se transforma repede şi năucitor în orice personaj; trei indivizi înarmaţi iau ostatici copiii unei şcoli şi cer zece milioane de dolari în schimbul eliberării lor; poliţia negociază, aduce elicopterul cerut, la care cască gura uluit, parcă neînţelegând primejdia, un îngrijitor cu halat albastru şi bască pe cap, care mătură sârguincios curtea şcolii; când răpitorii apar în curte, bătrânul îngrijitor se transformă instantaneu. „Tot ce se petrecu sub ochii mulţimii înmărmurite nimeni nu putu să relateze cu exactiate. Nici măcar cameramanii, la rândul lor luaţi prin surprindere, nu reuşiră să înregistreze pe peliculă toate secvenţele. Într-o secundă, şontogorul se transformă ca prin minune. Deveni o fiară agilă care lovi în stânga şi-n dreapta cu o precizie de maestru în arte

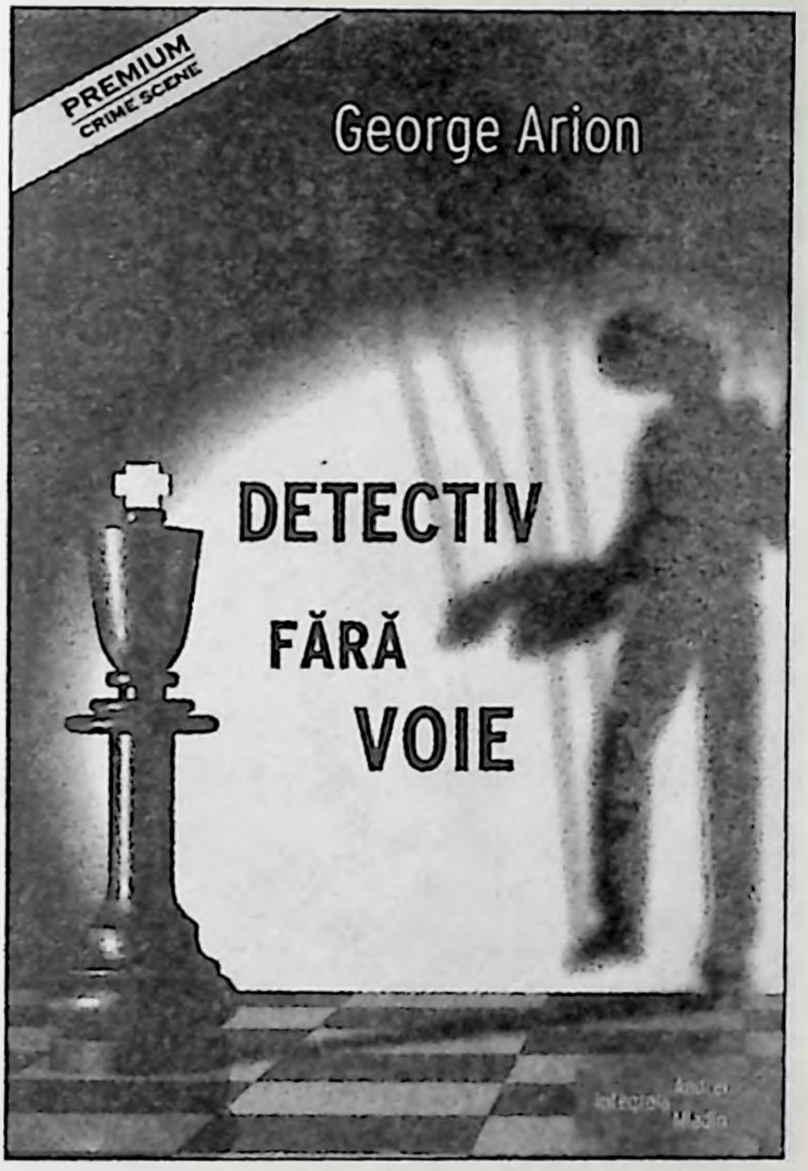
marțiale. Doar trei lovituri și nu se auziră decât zgomotele unor oase frânte și vaietele bandiților dezarmați și culcați la pământ".

În ziua în care apărea acest text, înconjura lumea știrea despre coșmarul petrecut la o creșă din Wasserbilig, o așezare măruntă din Luzemburg. Un bărbat dezechilibrat mintal, înarmat cu o grenadă, un pistol și un cuțit intrase cu forța într-o creșă din oraș și reținuse 30 de copii și trei educatoare. Cerea pentru eliberarea lor un milion și jumătate de dolari și un avion cu care să plece în Libia. După 30 de ore, poliția a găsit o metodă de a pune capăt crizei care se putea transforma într-o tragedie. Atacatorul dorea să transmită cu ajutorul presei un mesaj către toată lumea. Poliția s-a folosit de acest moment și, cu un pistol ascuns, agentul care s-a dat drept cameraman a tras asupra bărbatului, împușcându-l în cap. Toți copiii au fost eliberați în siguranță.

De acum un an mă cam tem să citesc romane polițiste. Mai înainte le devoram. Mi-e pur și simplu teamă să nu aflu că se va întâmpla ceva îngrozitor lângă mine, cu prietenii mei sau chiar cu mine. Pentru asta e vinovat George Arion.

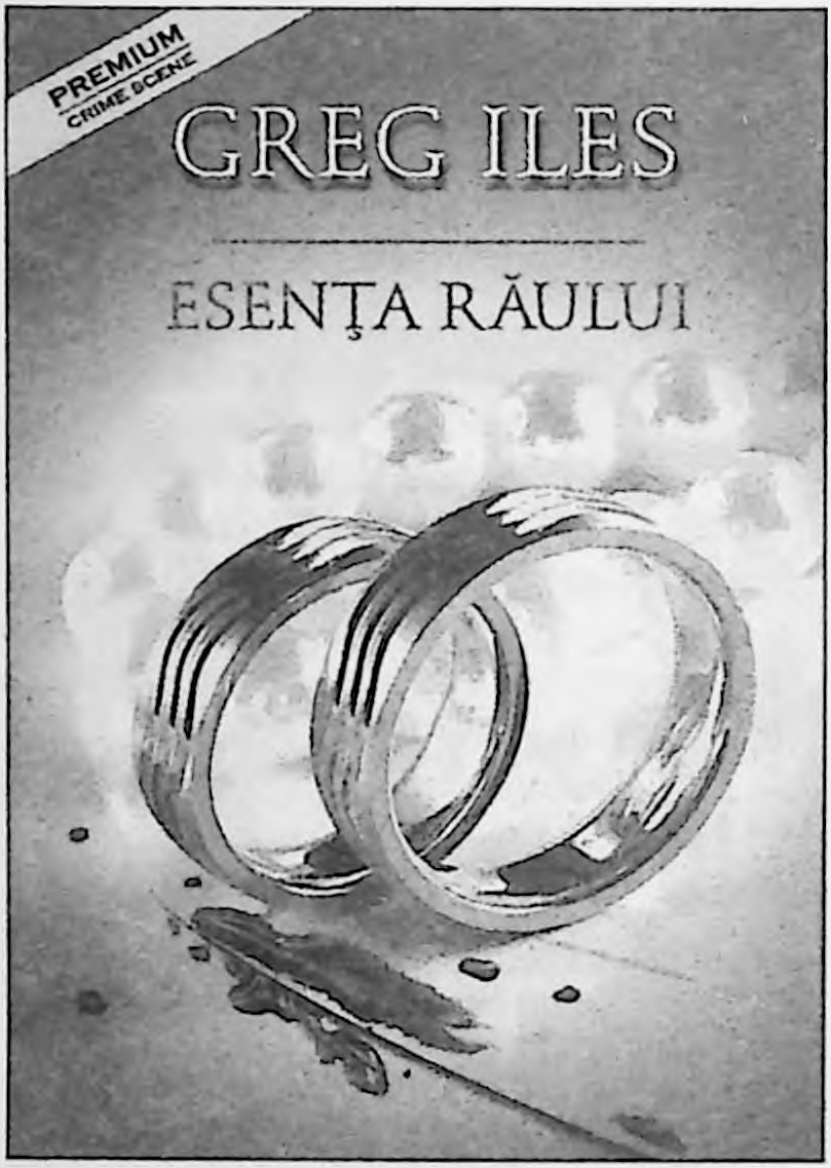
Stelian Țurlea

Apărută în colecția CRIME SCENE PREMIUM

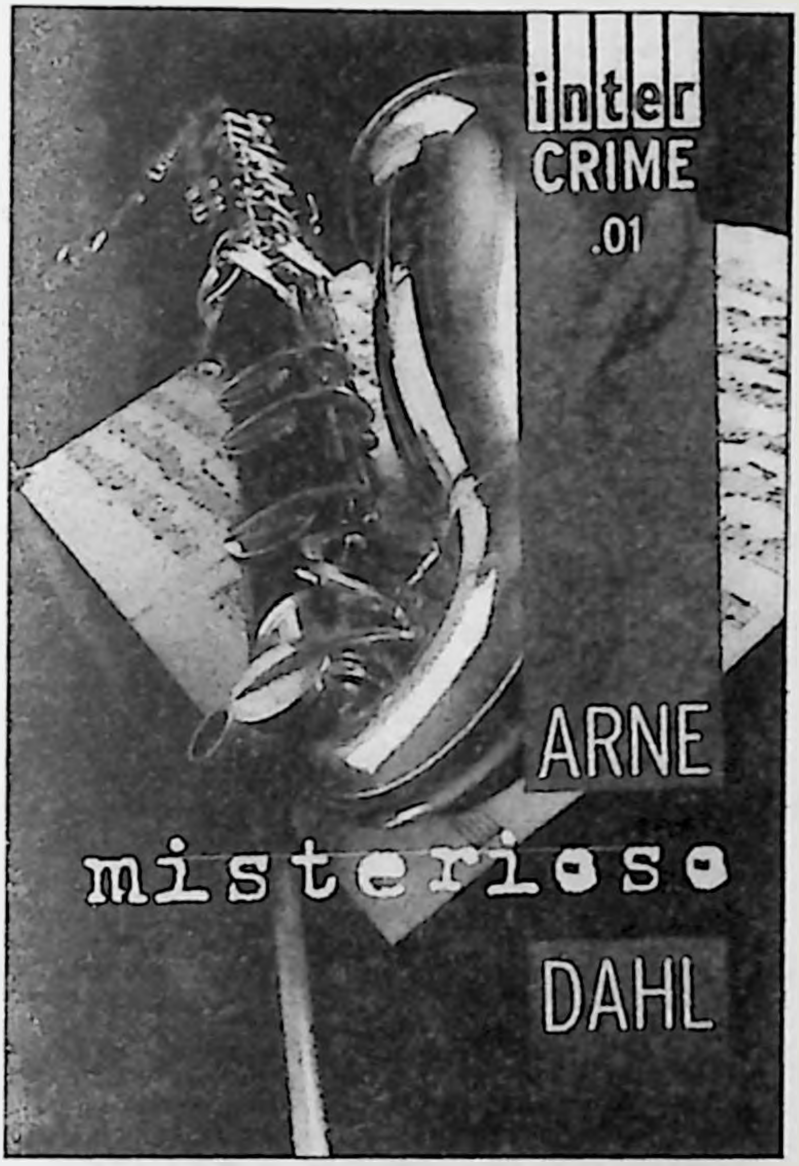
Jurnalist.
Detectiv fără voia lui.
Detectiv fără voie de la stăpânire.
Iubitor de Doamne şi de Domniţe.
Însetat de adevăr şi dreptate.
Pasionat de cărţi şi de muzică.
Simpatic şi cu umor.
Face haz de necaz.
Visător într-o lume pragmatică.
Deseori în pericol.
Niciodată resemnat.
Mai profund decât pare.
Andrei Mladin.
Toate aventurile lui – într-o singură carte.
Integrala Andrei Mladin.

Apărută în colecția CRIME SCENE PREMIUM

Lumea lui Alex Morse, specialistă FBI în negocierea de ostatici, este dată peste cap. În vreme ce mama ei, bolnavă de cancer, zace într-un spital, Alex este chemată în Jackson, orașul natal, unde iubita ei soră tocmai a suferit un atac cerebral. Cu câteva clipe înainte să moară, îi șoptește că soțul ei, un dezvoltator imobiliar bogat, este cel care a adus-o în această stare. Strângând dovezi referitoare la acuzațiile surorii ei, Alex se aliază cu un doctor tânăr, a cărui soție bogată, sexy și plictisită – nu neapărat în această ordine – i-a pus gând rău și l-a condamnat prin urmare la o moarte sigură. Acționând fără aprobarea FBI-ului, se lansează într-o cursă contracronometru pentru a elucida misterul care învăluie un șir de morți premature și pentru a-l salva pe tânărul doctor.

INTERCRIME 01

Societatea suedeză este zguduită de trei crime comise în lumea afacerilor, toate realizate exact după acelaşi tipar, două gloanţe trase în cap. Poliţia Naţională creează o unitate specială, Intercrime, alcătuită din şase poliţişti aleşi pe măsură din toată ţara. În vânătoarea criminalului în serie, faţada frumoasă a oamenilor de afaceri se crapă pentru a dezvălui o lume mult mai imorală, plină de neregularităţi, în care perversiunile şi încălcarea legilor ies la iveală. Ancheta conduce spre mafia rusească, dar într-o confruntare directă aceasta neagă implicarea sa în aceste crime. Paul Hjelm şi colegii săi se afl ă în faţa unui mister, ale cărui urme îi vor conduce în final către cuvintele jazz şi afaceri bancare... O bandă cu jazzul clasic Misterioso pare a fi indiciul final.

Apărută în colecția CRIME SCENE

„Aleas este un autor care merge direct la ţintă. Fără multe descrieri, fără complicate investigaţii psihologice. De aceea relatarea sa are un ritm infernal. Pune la lucru adrenalina cititorului. Are suspans. Autorul aduce la rampă dansatoare de striptease, traficanţi de droguri, mânuitori de bani murdari, criminali. Pe urmele lor se lansează, cu mult aplomb, un detectiv particular tenace şi cam zăbăuc. Iar descoperirile îi sunt terifiante. New York-ului îi este smulsă faţada mincinoasă, de metropolă strălucitoare. În această carte, marele oraş e mizer, violent şi dur. O adevărată *fabrică de păcate.*"

În colecția Crime Scene au apărut:

CS 1 - **Zâmbet ucigaș** - Lisa Scottoline
CS 2 - **Dansul morții** - Linda Fairstein
CS 3 - **Filiera grecească** - Bogdan Hrib
CS 4 - **Crima Zen** - Oliver Bottini
CS 5 - **În gura presei** - Robert B. Parker
CS 6 - **Sunetele morții** - Alex Mihalcea
CS 7 - **Atac în bibliotecă** - George Arion
CS 8 - **Masca Morții Roșii și alte povestiri** - Edgar A. Poe
CS 9 - **Câinele din Baskerville** - Sir Arthur Conan Doyle
CS 10 - **Spada** - Bogdan Teodorescu
CS 11 - **Atingerea Sultanului** - Hakan Yel
CS 12 - **3 cu ghinion** - Emil Simionescu
CS 13 - **Dreptate fără lege** - Edgar Wallace
CS 14 - **Crima Lordului Savile și alte povestiri** - Oscar Wilde
CS 15 - **Indicii anatomice** - Oana Stoica-Mujea
CS 16 - **Ziua lupului** - Carlo Lucarelli
CS 17 - **Casa secretă** - Edgar Wallace
CS 18 - **Plăceri nevinovate** - VT Morogan
CS 19 - **Fabrica de păcate** - Richard Aleas
CS 20 - **Consiliul Justiției** - Edgar Wallace

www.tritonic.ro
Librăria virtuală a Grupului Editorial Tritonic
Reduceri de minimum **20%** la orice carte comandată
Pentru informații, vă rugăm să ne contactați la
tel./fax: 021.242.73.77; 0728.877.440
sau la adresa de email: editura@tritonic.ro
CRIME SCENE PUBLISHING
imprint al grupurilor FLACĂRA și TRITONIC
www.crime-scene.ro
Str. Coacăzelor nr. 5, sector 2, cod 022651,
București, Căsuța poștală 3 - 12

crime scene 21

GEORGE ARION
Cameleonul

O casă misterioasă în Bucureşti. Are o înfăţişare jalnică pe dinafară. Înăuntru însă ea adăposteşte mobilier modern şi o aparatură sofisticată.

Însuşi singurul ei locatar e un bărbat enigmatic. Colindă străzile oraşului în travesti. Nimeni nu-i cunoaşte identitatea reală. Nici măcar el însuşi nu ştie cine e cu adevărat. De aceea încearcă, prin orice mijloace, cu disperare, să-şi recupereze memoria.

Din când în când, deghizat, intervine în desfăşurarea unor evenimente, ca un Batman dâmboviţean. Salvează nişte copii luaţi ostatici, scapă de la moarte un senator, dejoacă planul unui jaf de proporţii, se războieşte cu mafia pieţelor şi cu o sectă ucigaşă... Mass media îi preamăresc isprăvile şi încearcă să afle cine se ascunde sub înfăţişarea lui cameleonică. Şi două servicii secrete, român şi american, caută cu înfrigurare să-i dea de urmă.

Va fi demascat, până la urmă, *omul cu o mie de feţe*? Va descoperi acesta cine e în realitate? Agenţii trimişi în urmărirea lui vor pune, în sfârşit, mâna pe el? Ce taine ascunde acest om, de se folosesc asemenea forţe pentru a-l prinde?

Doar finalul acestui thriller electrizant ridică vălul de pe o experienţă umană teribilă.

***

„George Arion trebuie să accepte o realitate care devine evidentă cu orice nouă carte a sa: este autor de literatură poliţistă, cel mai bun pe care îl avem în prezent."

Tudorel Urian

ISBN 978-606-92276-5-7

Crimescene Publishing

FLACĂRA

TRITONIC